SANDRA

#1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

BROWN

Legile inimii

TRILOGIA SUDULUI

Romantic Suspense

Romantic
Suspense

Texas! Chase
Sandra Brown
Copyright © 1991 Sandra Brown

Prezenta ediţie este publicată prin înţelegere cu Bantam Books,
un imprint al Random House, o divizie a Random House LLC.

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Legile inimii
Sandra Brown
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Copertă: Florentina Tudor, Paul Chiorean
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, SANDRA
Legile inimii / Sandra Brown; trad.: Vera Trocin. –
Bucureşti: Litera, 2014

ISBN 978-606-686-718-4
I. Trocin, Vera (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SANDRA BROWN

Legile inimii

TRILOGIA SUDULUI

Traducere din limba engleză
Vera Trocin

Prolog

– Chase, te rog, hai să plecăm de aici. N-ar trebui să o deranjăm.

Cuvintele rostite în şoaptă ar fi trebuit să străbată dincolo de durere şi de efectul analgezicelor pentru a ajunge la ea. Cumva, au reuşit totuşi să penetreze acel zid. Marcie Johns a încercat să-şi ridice pleoapele tumefiate. Camera de spital în care se afla era cufundată în semiîntuneric, dar fărâma de lumină ce se scurgea dinafară printre jaluzelele trase părea dureros de strălucitoare. Ochii ei au avut nevoie de câteva momente pentru a se obişnui cu imaginile din jur.

Chase stătea în picioare lângă pat. Alături de el, se afla Lucky, fratele lui mai tânăr, pe care ea l-a recunoscut imediat, în ciuda faptului că nu-i fusese prezentat niciodată. Chase o ţintuia insistent cu privirea. Lucky avea o expresie de om imposibil de consolat.

Deşi nu ştia sigur ce oră era, bănuia că trecuse o zi de la cumplitul accident de maşină în care fusese implicată. Ceva mai devreme în dimineaţa aceea, personalul medical o mutase de la secţia de terapie intensivă într-o rezervă standard din spitalul St. Lucke's Methodist.

Fusese examinată de o echipă de medici, fiecare având propria specializare, după care i se spusese că, deşi era grav rănită, starea ei nu era una critică. Suferise un traumatism, avea un braţ şi o claviculă rupte şi se afla încă în stare de şoc.

Era mulţumită că rămăsese în viaţă şi a răsuflat uşurată când i s-a spus că îşi va reveni complet, fără să se aleagă cu sechele, dar nimeni nu a pomenit nimic despre Tanya. Din momentul în care îşi recăpătase cunoştinţa în secţia de terapie intensivă, a încercat disperată să afle ceva despre Tanya. În cele din urmă, i-au spus că Tanya Tyler a murit în urma impactului cu celălalt vehicul.

Un student de la Universitatea Texas Tech, care se întorcea acasă pentru a-şi petrece vacanţa de vară, a ratat culoarea roşie a semaforului şi a lovit din lateral maşina în care se aflau ele.

Marcie purta centura de siguranţă. Chiar şi aşa, în momentul coliziunii, ea a fost azvârlită într-o parte, iar intensitatea loviturii a aruncat-o de pe scaun, izbind-o cu capul de parbriz. Avea faţa plină de vânătăi şi tăieturi, şi ochii, tumefiaţi. Nasul şi buzele îi erau stâlcite şi umflate. Umărul îi era imobilizat într-un gips turnat în aşa fel încât braţul fracturat să stea ridicat. Impactul în urma căruia suferise toate aceste traumatisme o ucisese pe loc pe soţia lui Chase.

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Chase trecuse printr-o transformare fizică la fel de drastică precum rănile pe care le suferise Marcie. Trăsăturile lui frumoase erau acum răvăşite de durere. Era răscolit sufleteşte şi nebărbierit, iar ochii îi erau tulburi. Dacă nu l-ar fi cunoscut de-o viaţă, dacă chipul lui nu i-ar fi fost drag dintotdeauna, Marcie nu l-ar fi recunoscut.

Fusese angajată ca agent imobiliar de familia Tyler, dar se întâlnise numai cu Tanya. De-a lungul câtorva săptămâni, au vizionat împreună mai multe case, dar entuziasmul pe care Marcie l-a manifestat faţă de unul din imobile s-a dovedit a fi contagios. Tanya s-a îndrăgostit de casă şi abia aştepta să vadă dacă Chase va fi pe aceeaşi lungime de undă cu ea.

Chase Tyler şi Marcie Johns fuseseră colegi de clasă timp de treisprezece ani, dar, până ieri, când ea şi Tanya îi făcuseră o vizită neanunţată la biroul companiei de foraj Tyler, care îi aparţinea, nu se mai văzuseră de ani buni.

– Gâsculiţo!

Se ridicase şi înconjurase masa pentru a-şi întâmpina fosta colegă de clasă cu o strângere de mână, apoi cu o îmbrăţişare scurtă şi puternică.

– Bună, Chase, spusese ea râzând. Mă bucur să te văd.

– De ce n-ai venit la nici una dintre reuniunile clasei noastre?

Zâmbind cu privirea aţintită asupra chipului lui Marcie Johns, el continuase:

– Arăţi fantastic.

– Nu-mi vine să cred că i te adresezi folosind încă porecla aceea oribilă! exclamase Tanya.

– Nu te-ai simțit jignită, nu-i așa? o întrebase Chase.

– Sigur că nu. Dacă l-am putut suporta pe vremea când eram doar o adolescentă sensibilă și plină de complexe, îl pot suporta și ca adult vaccinat. Cât despre reuniunile de care ai amintit, am locuit în Houston vreo câțiva ani, dar niciodată nu mi-a fost la îndemână să ajung la vreuna.

El o măsurase din cap până-n picioare, cu o privire aprobatoare.

– Chiar arăți grozav, Marcie. Anii au fost mai mult decât blânzi cu tine. Au fost generoși. Aud că și afacerea îți merge din plin.

– Mulțumesc și, da, îmi place să mă ocup de afacerea proprie. Situația economică a mai încetinit lucrurile în ultimii doi ani, dar mă țin tare.

– Aș vrea să pot spune același lucru, remarcase el pe un ton binevoitor.

– A, dar am înțeles că aveți ceva special de sărbătorit.

– I-am spus despre copil, îl informase Tanya, iar ea m-a convins că ne putem permite o casă, chiar dacă suntem mai strânși la pungă, și că acum e un moment excelent pentru cumpărare, continuase ea, repetând cuvintele lui Marcie.

– Să-mi scot carnetul de cecuri? o tachinase el.

– Nu încă. Eu și cu Marcie vrem să vezi casa pe care mi-a arătat-o ieri. Cred că e perfectă. Vii?

– Cum adică, acum?

– Te rog!

– Îmi pare rău iubito, dar nu pot.

Chipul vesel al Tanyei se posomorâse.

– Dacă ar fi fost oricând altcândva, aș fi venit, dar aștept un reprezentant al companiei de asigurări. Ar fi trebuit să ne întâlnim aici imediat după prânz, dar m-a sunat și mi-a spus că mai întârzie. Trebuie să fiu aici când ajunge.

– Am citit în ziarele de dimineață că au fost retrase acele acuzații ridicole împotriva fratelui tău, spusese Marcie.

– Mai e vreo problemă, Chase?

– Nu, răspunsese el, luând mâna Tanyei între ale lui, pentru a o liniști. Trebuie doar să trecem în revistă inventarul echipamentelor pe care le-am pierdut și să discutăm despre despăgubiri.

Ea oftase dezamăgită.

– Atunci, poate mâine.

– Sau chiar azi, dar mai târziu, se oferise el. De ce nu mergi să mai vezi încă o dată casa, şi, dacă eşti la fel de entuziasmată, sună-mă. Poate reuşim să ne întâlnim acolo, după ce pleacă omul de la asigurări. Asta dacă şi tu eşti liberă, Marcie.

– Mi-am păstrat toată după-amiaza pentru tine şi Tanya.

Tanya zâmbise din nou. Îl îmbrăţişase pe Chase şi îl sărutase zgomotos pe gură.

– Te iubesc. Şi sunt sigură că o să-ţi placă la nebunie casa asta.

Chase îi cuprinsese talia şi o îmbrăţişase strâns.

– Probabil aşa va fi, dar nu la fel de mult pe cât te iubesc pe tine. Sună-mă mai târziu.

Conducându-le până la uşă, le făcuse semn cu mâna în timp ce se îndepărtau.

A fost ultima dată când Tanya şi Chase s-au văzut, ultima dată când s-au atins, ultima dată când s-au sărutat. Marcie şi Tanya au plecat fără el şi au petrecut o oră cercetând casa scoasă la vânzare.

– Lui Chase o să îi placă la nebunie, zisese Tanya în timp ce traversau încă o încăpere spaţioasă. În glasul ei se simţea acelaşi entuziasm pe care îl au copiii când ascund un secret. Avea un zâmbet dulce. Ochii îi străluceau, plini de exuberanţa cu care iubea viaţa.

Iar acum era moartă.

La vederea bărbatului îndoliat, muşchii din pieptul lui Marcie s-au contractat dureros în jurul inimii ei.

– Chase, îmi pare rău, a şoptit ea cu greu, abia reuşind să respire. Atât de rău.

A încercat să se întindă spre el şi să-l atingă, dar şi-a dat seama că braţul şi gâtul îi erau imobilizate în gips. Oare venise să îi reproşeze că nu a condus cu atenţie? Nu cumva o învinuia pe ea pentru accidentul produs? Sau poate ea chiar *era* vinovată?

– Noi... noi nici măcar nu l-am văzut.

Propria voce, subţire şi vlăguită, îi suna atât de nefamiliar în urechi.

– N-a fost decât un... zgomot oribil şi...

Chase s-a aplecat spre ea, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Abia dacă mai aducea cu bărbatul pe care îl întâlnise cu o zi în urmă.

Înalt, având întotdeauna o prezenţă impunătoare, era acum gârbovit. Îi apăruseră riduri peste noapte. Ochii lui cenuşii, atât de luminoşi înainte, erau acum înroşiţi de plâns. Nu numai că păreau goi, dar nu se citea nici un pic de viaţă în ei. Nu reflectau nici un strop de lumină, de parcă el însuşi murise.

– Vreau să îmi povesteşti de Tanya.

Vocea i s-a spart când i-a pronunţat numele. Şi-a dres cu greutate glasul.

– În ce stare de spirit era? Ce spunea? Care au fost ultimele ei cuvinte?

Lucky a gemut.

– Chase, nu-ţi face una ca asta.

Cu un gest ce-i trăda iritarea, Chase a îndepărtat mâna lui Lucky, aşezată pe umărul lui.

– Spune-mi, Marcie, ce făcea, ce spunea atunci când... când nenorocitul ăla a ucis-o?

Lucky şi-a acoperit faţa cu o mână, masându-şi tâmplele cu degetul mare şi cel mijlociu. Era în mod evident la fel de supărat ca fratele lui. Cei din familia Tyler erau foarte apropiaţi. Întotdeauna se sprijineau, se acopereau şi se apărau unul pe celălalt. Marcie îşi dădea seama câte griji îşi făceau acum pentru Chase, dar, în acelaşi timp, înţelegea foarte bine nevoia lui Chase de a şti totul despre ultimele momente trăite de tânăra lui soţie.

– Tanya râdea, a şoptit Marcie.

Medicamentele pe care i le dăduseră pentru a-i uşura durerea îi încetineau lui Marcie capacitatea de a vorbi şi o făceau nesigură. Creierul ei nu reuşea să aleagă corect cuvintele pe care voia să le rostească, îşi simţea limba îngroşată şi, cumva, prea mare pentru propria gură. Dădea o adevărată luptă ca să articuleze cuvintele, dar s-a străduit să se facă înţeleasă, pentru că ştia că Chase se va agăţa de fiecare vorbă pe care ea reuşea să o pronunţe.

– Discutam despre casă. Ea... era atât de entuziasmată pe... pe tema asta.

– Am să cumpăr casa aia.

Chase şi-a ridicat privirea sălbatică şi rătăcită spre Lucky.

– Cumpără casa asta pentru mine. Ea şi-a dorit-o, aşa că o va avea.

– Chase...

– Cumpără nenorocita aia de casă! a răcnit el. Vrei, te rog, să faci măcar atâta lucru pentru mine fără să mă baţi la cap?

– Bine.

Ieşirea lui necontrolată şi zgomotoasă a zdruncinat fiecare fibră din trupul traumatizat al lui Marcie. Ea s-a chircit toată în faţa acestui nou asalt împotriva trupului ei acoperit de răni. Cu toate acestea, l-a iertat imediat. Într-un fel, accidentul îl traumatizase pe Chase la fel de tare ca pe ea.

Oricine îi văzuse pe Chase şi pe Tanya împreună putea spune imediat că îi unea o iubire specială. Tanya îl adora, iar el o iubea dincolo de cuvinte pe femeia care purta în pântece primul lor copil. Accidentul îi răpise fiinţele pe care le iubea cel mai mult pe lume.

– Chiar înainte să intrăm... în intersecţie, m-a întrebat ce culoare cred eu că...

O durere ascuţită i-a săgetat braţul, schimonosindu-i trăsăturile feţei. Nu-şi dorea decât să închidă ochii şi să se lase pradă analgezicelor ce se scurgeau încet prin venele ei, să nu mai fie conştientă şi să scape de suferinţa ce pusese stăpânire pe ea din momentul în care se trezise.

Dar, mai presus de asta, îşi dorea să aline cumva durerea lui Chase. Dacă îl ajuta vorbindu-i despre Tanya, atunci măcar atâta lucru putea să facă. Avea de gând să stea de vorbă cu el cât timp starea în care se afla îi permitea şi n-o făcea să cadă din nou în inconştienţă.

– M-a întrebat... ce culoare credeam eu că s-ar potrivi în dormitor... pentru copil.

Chase şi-a ascuns faţa în palme.

– Iisuse.

Lacrimile i se prelingeau printre degete, alunecându-i pe dosul mâinilor. Această dovadă tangibilă a suferinţei lui îi provoca lui Marcie o agonie mai mare decât cea pe care o suportase în urma accidentului.

– Chase, a şoptit ea cu vocea răguşită. Tu dai vina pe mine?

– Nu, Marcie, nu. Îl învinuiesc pe Dumnezeu. El a ucis-o. El mi-a ucis copilul. De ce? *De ce?* Am iubit-o atât de mult. Am iubit-o...

A început să suspine necontrolat.

Lucky s-a apropiat de el şi şi-a pus iar mâna pe umerii zguduiţi de plâns ai fratelui său, consolator. Marcie a zărit lacrimi

și în ochii bărbatului mai tânăr. El părea că duce propria sa bătălie cu durerea. Cu puțin timp în urmă, Lucky fusese pe prima pagină a ziarelor, fiind acuzat că ar fi incendiat unul dintre garajele companiei de foraj Tyler. Acuzația a fost retrasă, și adevărații vinovați erau acum în arestul poliției, dar toată povestea asta își pusese amprenta asupra lui.

Marcie a încercat să mai adauge ceva, dar cuvintele de alinare păreau abstracte și lipsite de substanță. Mintea ei încețoșată nu reușea să le prindă. Orice-ar fi spus suna banal.

„Doamne, cum să-l ajut?"

Era genul de femeie căreia îi reușea tot ce-și propunea, iar neputința era pentru ea un adevărat blestem. Incapacitatea ei de a-l ajuta a umplut-o de disperare. A privit îndelung spre capul lui plecat, dorindu-și să-l poată atinge, să-l poată ține în brațe și să-i absoarbă întreaga agonie.

Înainte de a se cufunda în binecuvântatul întuneric al inconștientului, și-a jurat ca, într-o zi, cumva, să îi redea viața lui Chase Tyler.

Capitolul 1

– În seara asta, avem câţiva tauri răi aici, doamnelor şi domnilor, dar avem şi câţiva cowboy duri, gata să-i încalece.

Vocea nazală a prezentatorului se rostogolea de-a lungul arenei Will Rogers din Fort Worth, Texas.

– Opt secunde. Doar atât trebuie să reziste un cowboy pe spinarea unui taur. Nu pare mult, dar sunt cele mai lungi opt secunde pe care vi le puteţi imagina. Nu veţi găsi aici vreun cowboy care să nu fie de acord cu mine. Daaa, domnilooor! În lumea celor care practică rodeo, acesta este cel mai solicitant, cel mai periculos şi mai palpitant moment. De aceea îl păstrăm pentru sfârşitul spectacolului.

Marcie s-a uitat spre cei doi invitaţi ai săi, încântată să descopere că aceştia se distrau. Fusese o idee bună să îi aducă la un rodeo. Cum altfel să îi introducă mai bine în atmosfera pur texană? Era ca un botez al focului.

Prezentatorul s-a auzit din nou:

– Primul nostru călăreţ vine din Park City, Utah, şi, atunci când nu călăreşte tauri, îi place să schieze. Este un adevărat căutător de senzaţii tari, doamnelor şi domnilor, şi iată-l ieşind din ţarcul cu numărul trei, călare pe Ciclonul Charlie! Călăreşte-l, Larry!

Cuplul venit tocmai din Massachusetts a privit cu răsuflarea tăiată cum taurul a ţâşnit din ţarc, cu un cowboy agăţat precar de spatele lui contorsionat de sărituri. În câteva secunde, cowboy-ul schior din Utah se aduna de prin colbul arenei, chinuindu-se să evite copitele periculoase ale taurului. Îndată ce a reuşit să se ridice în picioare, a luat-o la fugă spre gard, s-a căţărat pe el şi le-a făcut loc unor clovni de rodeo care, în scurt timp, au reuşit

să distragă atenția taurului. Animalul s-a îndreptat în fugă spre poarta ridicată, părăsind astfel arena.

– Nu am mai asistat în viața mea la așa ceva, a zis femeia, impresionată.

– Tinerii aceștia chiar se antrenează pentru asta? s-a interesat soțul ei.

Interesul lui Marcie pentru rodeo era unul destul de recent, iar cunoștințele ei în materie erau limitate.

– Da, chiar așa fac. E nevoie de multă îndemânare, dar și de mult noroc.

– Noroc pentru ce?

– De exemplu, depinde foarte mult de taurul pe care participantul la rodeo îl trage la sorți în noaptea respectivă.

– Vrei să spui că unii sunt mai răi decât alții?

Marcie a zâmbit.

– Toți sunt crescuți pentru a fi animale de rodeo, dar fiecare are propria personalitate și propriul temperament.

Atenția le-a fost atrasă de un alt țarc, în care taurul își pierduse deja răbdarea și lovea cu copitele atât de agresiv, încât cowboy-ul nu reușea nici măcar să-l încalece. Femeia din Massachusetts și-a făcut vânt cu evantaiul, cu un gest plin de nervozitate. Soțul ei ședea ca vrăjit.

– Doamnelor și domnilor, se pare că următorul participant o să petreacă de minune în seara asta, a spus prezentatorul. Vrea careva să-i ia locul?

După o scurtă pauză, a chicotit.

– Ei, hai acum, nu vă buluciți toți odată! Oricum, acest cowboy nu se teme de un taur mai dur. De fapt, cu cât e mai dificil de călărit, cu atât mai mult îi place. A participat la rodeo ani în șir înainte de a se retrage. A reintrat în circuit în urmă cu un an și jumătate, fără să fie nici un pic intimidat de faptul că este cu un deceniu mai în vârstă decât majoritatea celor care călăresc tauri. Vine din estul Texasului. E cineva aici de prin Milton Point? Dacă da, atunci aplauze pentru tânărul vostru concitadin, Chase Tyler, care iese acum din țarcul numărul șapte, călare pe El Do-ra-*do*!

– Doamne, Dumnezeule!

Fără să își dea seama ce face, Marcie a sărit în picioare.

Vocea prezentatorului s-a amplificat, bubuind în urechile spectatorilor, în timp ce poarta țarcului s-a deschis brusc și un taur gri bălțat a țâșnit, scuturându-și spatele dintr-o parte în alta, luând poziție de atac și dând amenințător din cap.

Marcie a privit neputincioasă cum pălăria de cowboy și-a luat zborul de pe capul lui Chase, aterizând sub copitele puternice ale taurului. Chase își ținea brațul stâng ridicat, așa cum cerea regulamentul sportului. Taurul sălta agresiv, iar brațul lui Chase zvâcnea incontrolabil. Întregul corp îi era azvârlit în sus, pentru ca apoi să se prăbușească iar pe spatele taurului. Își ținea ambii genunchi îndoiți și poziționați spre spate, în unghi drept de o parte și de alta a taurului, legănându-se înainte și înapoi, în sus și în jos, pe coloana vertebrală a animalului.

Mulțimea aclama frenetic, încurajându-l pe Chase să reziste. A reușit să rămână timp de vreo cinci secunde pe spatele taurului, deși lui Marcie i s-a părut că au trecut cinci ani. Chiar înainte ca sunetul de sfârșit al gongului să răsune în arenă, bestia și-a plecat capul atât de jos, încât aproape că a atins pământul, pentru ca apoi să-l smucească în sus din nou. Mișcarea a fost atât de puternică, încât Chase a fost azvârlit în praful arenei.

A evitat la timp copitele, rostogolindu-se într-o parte. Un clovn cu pantaloni largi, susținuți de bretele, a intervenit și l-a atins pe taur pe bot cu o crosă de baseball. Taurul a fornăit spre el, a bătut din picior pregătindu-se de atac, iar clovnul s-a retras speriat, întorcându-se doar ca să se strâmbe la animal și să îi dea cu tifla.

Părea că toată scena era o glumă, căci mulțimea a izbucnit în hohote de râs. Cu toate acestea, rolul riscant pe care îl juca clovnul a fost conștientizat de public imediat ce tactica acestuia a dat greș.

Taurul s-a răsucit, cu botul spumegând și nările fremătânde. Cu spatele la taur, Chase s-a aplecat, și-a ridicat pălăria din țărână și și-a scuturat-o de praf. Cineva din mulțime a strigat, încercând să-l atenționeze, dar era deja prea târziu. Taurul s-a repezit la el, cu coarnele lăsate în poziție de atac, și l-a lovit cu toată forța dată de greutatea lui de peste o tonă.

Chase a sărit într-o parte îndeajuns de repede pentru a evita să fie străpuns de coarnele îngrozitoare ale taurului, dar nu a reușit să pareze întru totul lovitura. Bestia l-a lovit în umăr cu o parte capului, și Chase s-a prăbușit. Toată lumea din public a rămas

cu respirația tăiată când taurul l-a țintuit la pământ pe Chase, cu copitele din față.

Marcie a țipat, apoi și-a acoperit gura cu mâinile. A privit îngrozită spre Chase, care zăcea inconștient, întins pe jos în țărâna maroniu-roșcată a arenei.

Clovnii și-au intrat din nou în rol, însoțiți de data asta de doi călăreți, care s-au apropiat în galop de taur. Fiecare călăreț stătea ridicat în scări, aplecat mult peste șa, învârtind câte un lasou. Unul dintre ei a reușit să prindă coarnele taurului într-un nod și a strâns puternic funia. Calul, bine antrenat, a galopat spre porțile rămase deschise, trăgând după el taurul încăpățânat, în timp ce un clovn curajos îl mâna din spate cu o mătură. Celălalt clovn a îngenuncheat, aplecându-se asupra cowboy-ului rănit.

Marcie s-a poticnit peste mai multe perechi de picioare, în graba ei de a ajunge lângă cel mai apropiat culoar de trecere. S-a repezit pe scări în jos, spre arenă, împingându-i fără menajamente pe toți cei care îi stăteau în cale. Când a ajuns jos, l-a apucat de braț pe primul om pe care l-a văzut.

– Hei, ce naiba...

– Pe unde s-o iau ca să ajung la... pe unde ies oamenii ăștia?

– Ce-ai cucoană, ești beată? Dă-mi drumul la mână.

– Grajdurile! Locul de unde ies jucătorii. Unde merg taurii după ce termină.

– Pe-acolo.

I-a arătat cu mâna într-o direcție, bombănind: „Muiere nebună!"

Marcie și-a croit drum prin mulțimea de oameni care viermuiau în căutare de cadouri și de suvenire. La megafon s-a auzit din nou vocea prezentatorului adresându-se publicului:

– Oameni buni, o să vă comunicăm care este starea lui Chase Tyler imediat ce vom avea informații despre asta.

Fără să țină seama de plăcuța mare de metal pe care scria ACCESUL PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE, Marcie a dat buzna pe o ușă metalică, imensă. Încăperea era impregnată de mirosul puternic de fân și bălegar. Marcie a înaintat pe lângă un șir de țarcuri de vite. Cu respirația întretăiată, aproape s-a înecat din cauza prafului care plutea în aer, dar când a zărit luminile ambulanței în celălalt capăt al grajdului, a început să alerge din nou, de data asta și mai repede, pe lângă mulțimea de țarcuri.

A ajuns pe culoarul central şi a început să-şi facă loc cu coatele prin mulţimea de curioşi, strânsă în jurul rănitului, până când a reuşit să se desprindă de ei şi să ajungă lângă Chase, care stătea întins pe o targă, în stare de inconştienţă. Doi asistenţi medicali de la ambulanţă se ocupau de el. Unul din ei tocmai îi injecta ceva în mână. Faţa lui Chase era imobilă şi palidă.

– Nu!

S-a prăbuşit în genunchi lângă targa pe care zăcea bărbatul şi s-a întins spre mâna lui inertă.

– Chase! Chase!

– Daţi-vă înapoi, doamnă! a apostrofat-o unul din asistenţii medicali.

– Dar...

– Va fi bine, dacă vă daţi laoparte, ca să ne facem treaba.

Cineva a prins-o din spate de braţe şi a tras-o în sus. Când s-a întors, a dat nas în nas cu faţa grotescă a unuia dintre clovni, cel pe care îl văzuse aplecat deasupra lui Chase.

– Cine sunteţi? a întrebat-o el.

– O prietenă. În ce stare e? Au zis ce are?

El a privit-o cu neîncredere; în mod evident, nu era în apele ei.

– Cred că s-a ales cu câteva coaste rupte, atâta tot. I s-a tăiat respiraţia.

– O să-şi revină?

Clovnul a scuipat o flegmă de tutun mestecat pe podeaua de ciment acoperită cu paie.

– Pesemne că da, deşi nu cred că-i va fi prea bine o zi-două.

Marcie a fost parţial uşurată la auzul diagnosticului pus de clovn. La o adică, nu era părerea unui profesionist. De unde avea el să ştie că Chase nu suferise leziuni interne?

– Nu trebuia să călărească în seara asta, a adăugat clovnul în timp ce targa era mutată în ambulanţă. I-am zis să nu se urce pe taur în starea în care se afla. Bănuiesc că, oricum, n-ar fi contat. Taurul ăla, El Dorado, e un nenorocit. Săptămâna trecută...

– Dar în ce stare se afla?

Clovnul s-a uitat la ea cu o privire tâmpă, iar Marcie, enervată, i-a explicat la ce se referea:

– Adineauri ai zis ceva legat de starea în care se afla. În ce stare era Chase?

– Era matol.

– Vrei să zici că era beat?

– Da, doamnă. Am tras un chef de zile mari azi-noapte. Chase nu prea îşi revenise.

Marcie n-a mai aşteptat şi alte detalii. S-a urcat în ambulanţă chiar înainte ca unul dintre medici să închidă uşa.

Surprins, omul a adoptat un aer autoritar:

– Îmi pare rău, doamnă. Nu puteţi să...

– Ba pot. Şi sunt două variante: stăm aici şi ne luăm la ceartă pe tema asta sau îl ducem pe omul ăsta la spital.

– Hei, ce se întâmplă acolo? a strigat celălalt medic, care se urcase deja la volan şi pornise motorul.

Văzând cât de hotărâtă era Marcie, asistentul a decis că nu are nici un rost să piardă timp valoros certându-se cu ea.

– Nimic, a strigat către colegul lui. Hai să mergem.

A trântit cu putere uşile şi ambulanţa a ieşit din grajdul arenei.

– Mă bucur că aţi ajuns cu bine înapoi la hotel.

Sprijinind cu umărul receptorul telefonului public de la care vorbea, Marcie îşi masa tâmplele în timp ce îi cerea scuze domnului din Massachusetts. Mai mult ca sigur că ratase vânzarea asta, dar, când îl văzuse pe Chase zăcând inconştient pe jos, în arenă, nu se mai gândise la oaspeţii ei. De fapt, nu-şi amintise de ei decât în urmă cu câteva minute, în vreme ce patrula de colo-colo pe holul spitalului.

– Domnul Tyler este un vechi prieten de-al meu, a explicat ea. N-am ştiut că participă la acest rodeo până în momentul în care i-a fost anunţat numele. Şi cum familia lui nu se află aici, am considerat că e de datoria mea să-l însoţesc la spital. Sper să mă înţelegeţi.

Puţin îi păsa dacă o înţelegeau sau nu. Ar fi procedat exact la fel chiar şi în prezenţa preşedintelui şi a Primei Doamne.

A aşezat receptorul în furcă şi s-a întors la camera de gardă. Pentru a nu ştiu câta oară, a întrebat dacă aveau veşti despre starea de sănătate a lui Chase.

Asistenta s-a încruntat, enervată.

– Imediat ce doctorul... A, uite că a venit, a spus ea, îndreptându-şi atenţia spre doctor, apoi a continuat: Doamna aceasta aşteaptă veşti despre domnul Taylor, l-a informat ea, făcând semn cu capul spre Marcie.

– Tyler, o corectă Marcie, întorcându-se spre tânărul medic rezident. Sunt Marcie Johns.

– Phil Montoya.

Şi-au strâns mâna.

– Sunteţi rudă cu pacientul?

– Doar o prietenă bună. Domnul Tyler nu are pe nimeni din familie în Forth Worth. Ai lui locuiesc în Milton Point.

– Hm. Ei bine, până la urmă şi-a revenit. A fost lovit la cap destul de rău, dar, din fericire, nu e nimic grav.

– Am văzut taurul aterizând cu copitele pe pieptul lui.

– Mda, are câteva coaste rupte.

– Păi, şi asta poate fi periculos, nu-i aşa?

– Numai în cazul în care una din coastele rupte lezează vreun organ intern.

Chipul lui Marcie a devenit atât de palid, încât până şi pistruii pe care îi camufla atentă cu fard au ieşit în evidenţă, contrastând puternic cu paloarea ei. Medicul s-a grăbit să o liniştească.

– Din fericire, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Nu are nici o hemoragie internă. L-am bandajat. În câteva zile va fi pe picioarele lui, dar nu va putea chiar să ţopăie. Evident, recomandarea mea e să renunţe la călăritul taurilor, cel puţin pentru o vreme.

– I-aţi spus şi lui asta?

– Desigur, dar m-a înjurat.

– Îmi pare rău.

Medicul a ridicat din umeri într-un gest de indiferenţă şi a spus:

– Sunt obişnuit cu astfel de ieşiri. Aici e un spital local. Vin la noi tot felul de bolnavi psihic, dezaxaţi şi drogaţi, care mai de care mai sărit de pe fix, aşa că suntem obişnuiţi cu violenţa verbală.

– Pot să-l văd?

– Numai pentru câteva minute. Nu are voie să vorbească.

– N-am să stau mult.

– Tocmai i s-a administrat un calmant puternic, aşa că, oricum, e posibil să adoarmă curând.

– Atunci, dacă nu vă deranjează, a spus Marcie încetişor, aş vrea să rămân în camera lui noaptea asta.

– O să fie bine îngrijit, a intervenit asistenta din spatele ei, pe un ton înţepat.

Marcie a rămas însă pe poziţie.

– Am permisiunea dumneavoastră, doctore Montoya?

Doctorul şi-a frecat lobul urechii între degete. Marcie s-a uitat ţintă la el, cu o privire în care se vedea clar că nu are de gând să se răzgândească. Cumpărătorii, vânzătorii şi agenţii imobiliari trebuiau să ţină piept privirii ei neînduplecate şi albastre. Nouă din zece cedau în faţa ei. Cu puţin timp în urmă, în aceeaşi seară, medicul de pe ambulanţă renunţase să i se împotrivească.

– Presupun că n-ar strica, i-a răspuns într-un târziu medicul.

– Vă mulţumesc.

– Nu vorbiţi cu el mai mult decât e necesar.

– Vă promit că aşa o să fac. În ce cameră e?

Chase fusese dus într-un salon cu două paturi, dar în celălalt pat nu era nici un pacient. Marcie a intrat în încăpere şi s-a apropiat de el pe vârfurile picioarelor.

Pentru prima dată după doi ani, Marcie era faţă în faţă cu Chase. Ultima oară când se uitase la el, poziţia lor era inversată. Ea zăcea aproape inconştientă într-un pat de spital, iar el stătea în picioare lângă ea, deplângând moartea soţiei lui.

Până s-au vindecat rănile lui Marcie, Tanya Tyler a fost înmormântată. La câteva luni după aceea, Chase a plecat din Milton Point, pornind într-o direcţie necunoscută. Prin orăşel umbla zvonul că s-ar fi înscris într-un circuit de rodeo, spre disperarea familiei sale.

Nu demult, Marcie se întâlnise din întâmplare, într-un supermarket, cu Devon, logodnica lui Lucky. După ce Marcie se prezentase, Devon îi confirmase zvonurile care circulau în legătură cu Chase. Loială familiei sale, aceasta evitase să discute deschis despre problemele personale ale lui Chase, dar Marcie citise printre rânduri adevărul, din ceea ce îi povestise Devon. Erau mici aluzii cu privire la starea lui emoţională destul de precară şi la dependenţa de alcool pe cale să se instaleze.

– Laurie este teribil de îngrijorată din cauza lui, îi zisese Devon, referindu-se la mama lui Chase. Sage, sora lui Chase...

– Da, o știu.

– Ea e plecată la studii, așa că doar eu și Lucky suntem acasă, cu Laurie. Are senzația că Chase face tot posibilul să fugă de durerea provocată de pierderea Tanyei, în loc să îi facă față și să încerce să o gestioneze cumva.

Chase lăsase baltă afacerea familiei, pasând responsabilitatea în mâinile fratelui său mai tânăr, care, dacă era să dea crezare zvonurilor, abia reușea să o mențină pe linia de plutire. Afacerile cu petrol erau în continuă scădere. Și, cum compania de foraj Tyler depindea de o economie sănătoasă, afacerea lor se afla de câțiva ani pe marginea prăpastiei.

Marcie îi pusese lui Devon întrebarea de care nu mai reușea să scape:

– Mă învinovățește pe mine pentru accident?

Devon îi strânsese brațul, într-un gest încurajator:

– Niciodată. Nu-ți lua pe umeri o asemenea vină. Chase e certat cu destinul, nu cu tine.

Dar acum, privindu-i chipul care părea torturat chiar și așa, în repaos, Marcie s-a întrebat din nou dacă nu cumva o considera responsabilă de moartea preaiubitei lui Tanya.

– Chase, a șoptit ea cu glasul înecat de durere.

El nu a făcut nici o mișcare. Respira adânc și regulat, iar asta indica faptul că medicamentele administrate intravenos își făcuseră efectul. Cedând dorinței pe care o încercase pe vremea când zăcea pe patul de spital, Marcie și-a trecut delicat degetele răsfirate prin părul lui, dându-i la o parte șuvițele rebele căzute în dezordine pe fruntea transpirată.

În ciuda faptului că Chase părea îmbătrânit, sentimentele ei rămâseseră aceleași față de el: era în continuare cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată în viața ei. La fel gândise încă din prima lor zi de grădiniță. Își amintea clar cum domnișoara Kincannon îl chemase să se prezinte celorlalți colegi din grupă, iar el se ridicase mândru în picioare, rostindu-și tare numele. Marcie se îndrăgostise de el pe loc. Nimic nu se schimbase în toți anii care au urmat.

Băiețelul neastâmpărat, cu păr negru și cu ochi de un cenușiu-deschis, înzestrat cu un real talent de lider și cu un fizic impecabil de atlet, devenise un adevărat bărbat. Pe chipul lui se citea

forța, iar bărbia pătrată trăda o mândrie încăpățânată, aproape agresivă, trăsătură inerentă, pe cât se pare, bărbaților din familia Tyler. De altfel, li se dusese vestea pentru temperamentul lor vulcanic și îndărătnicia cu care își susțineau punctele de vedere. Pe maxilarul lui Chase se zărea acum o vânătaie urâtă, de un violet-închis. Marcie s-a cutremurat când și-a amintit cât de aproape fusese taurul să strivească în copite capul lui Chase.

De obicei, când stătea ridicat în picioare, Chase Tyler era mai înalt cu câțiva centimetri decât majoritatea bărbaților, chiar și decât cei considerați, după standard, înalți. Era lat în umeri. Privindu-l, Marcie s-a minunat acum de lărgimea lor. Umerii îi erau goi; la fel și pieptul. Partea de sus fusese lăsată nerasă, și Marcie a rămas uimită de abundența de păr negru, ușor ondulat, care îl acoperea.

Bandajul strâns în jurul coastelor lui rupte se oprea la câțiva milimetri de sfârcuri. Marcie s-a trezit uitându-se fix la ele, vrăjită parcă de proeminența lor.

Gândindu-se că poate îi era frig, s-a aplecat după cearșaf și l-a învelit până sus, sub bărbie.

– Aoleu, doar n-a murit?

Țipătul a speriat-o atât de tare pe Marcie, încât a scăpat din mână cearșaful și s-a răsucit brusc. Chiar în pragul ușii stătea o tânără femeie. Își ținea mâna îngreunată de bijuterii ieftine și unghii false, îngrozitor de lungi, peste sânii care se luptau să se elibereze dintr-un pulovăr mulat, cu decolteu adânc. Pe umeri purta o haină din imitație de blană. Era mai lungă decât fusta, care nu trecea mai jos de mijlocul pulpei.

Chase a gemut în somn, mișcându-și picioarele sub cearșaf.

– Liniște! a șoptit Marcie. O să-l trezești. Cine ești? Ce vrei?

– N-a murit? a întrebat fata, clipind apoi repede de câteva ori, într-o manieră care i s-a părut lui Marcie absolut stupidă. Dar nu era lucru ușor de făcut, având în vedere că genele femeii erau aproape gumilastice de la rimelul negru și gros, asemenea bitumului de pe străzi.

– Nu, nu e mort, doar grav rănit.

A măsurat-o pe fată din cap până-n picioare, trecând în revistă tot, de la părul argintiu până la vârful ghetelor argintii, împodobite cu pietre.

– Ești prietenă cu Chase?

– Într-un fel, da.

Şi-a scuturat de pe umeri haina de blană falsă.

– Trebuia să ne vedem în barul ăla unde mergem toţi, de obicei, după ce se termină partida de rodeo. Începusem să mă enervez văzând că nu mai apare, dar apoi a venit Pete – ştii, clovnul – şi mi-a spus că Chase a fost călcat în picioare de un taur. Aşa că m-am gândit să vin să văd dacă e în regulă, înţelegi?

– Înţeleg.

– Au spus ce are?

– Câteva coaste rupte, dar se va face bine.

– Aha, păi asta-i bine.

Privirea fetei s-a mutat de la silueta pasivă întinsă pe pat, la Marcie.

– Dar tu cine eşti?

– Eu sunt... sunt... soţia lui.

Marcie nu era sigură ce o apucase să scornească o asemenea minciună. Probabil pentru că îi era la îndemână şi se gândea că avea să o sperie pe fată, făcând-o să plece mai repede. Marcie ştia că, pe vremea când era mai întreg la minte şi mai treaz, Chase nu s-ar fi înhăitat cu o târâtură ca asta pentru nimic în lume. Oricum, statutul marital al lui Chase nu a părut să-i frângă inima. Ba dimpotrivă, mai degrabă a provocat-o.

Fata şi-a înfipt o mână în şold.

– Nenorocitul naibii! Uite ce e, nu mi-a zis niciodată că e însurat, bine? Eu, una, voiam doar să mă distrez puţin, atâta tot. Nimic serios. Ştii, chiar dacă-i cam ciudat, arată destul de bine. Când l-am întâlnit prima oară, am crezut că-i drogat sau ceva de genul. Adică, nu vorbea niciodată şi nu făcea nimic, dar apoi mi-am zis: „Ei, ce dracu'? N-o fi el veselia întruchipată, da' măcar arată bine". Mă jur pe ce-am mai sfânt că nu ne-am tras-o decât de vreo trei ori, şi de fiecare dată a fost doar sex obişnuit. Ştii, nimic deosebit. Poziţia misionarului de la început până la sfârşit. Acum, între noi două fie vorba, a adăugat ea cu vocea scăzută, n-a fost cine ştie ce. A fost beat de fiecare dată. Aşa cum bine ştii, are dotări impresionante, dar, din păcate...

Marcie nu mai avea nici un pic de salivă în gură. A făcut apel la rezervele de calm pe care nu ştia că le are.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci acum. Chase are nevoie de odihnă.

– Sigur, înțeleg, a răspuns fata amabil, acoperindu-și din nou umerii cu haina.

– Te rog să le spui amicilor lui că își va reveni, deși e posibil ca zilele lui de rodeo să fi luat sfârșit. Cel puțin, pentru o vreme.

– Ah, bine că mi-am amintit, a adăugat fata. Pete mi-a zis să-i las vorbă că mâine pleacă cu rulota spre Calgary. Mda, știi, el e de-acolo. Cred că-i undeva prin Canada, deși am avut mereu senzația că Calgary are legătură cu Biblia.

A ridicat din umeri, mișcare la care sânii aproape că i-au ieșit din decolteul generos al puloverului.

– În fine, Pete vrea să știe ce să facă cu lucrurile lui Chase.

Marcie a clătinat din cap, încercând să înțeleagă ceva din sporovăiala fără sens a femeii.

– Presupun că ar putea să i le trimită acasă prin poștă.

– Bine. Care-i adresa? Ca să i-o dau lui Pete.

– Eu nu sunt...

Marcie s-a oprit înainte de a se da de gol.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, roagă-l pe Pete să lase totul în grija personalului de la arenă. O să trec mâine pe acolo și-o să ridic eu bagajul lui Chase.

– Bine, îi zic. Păi, atunci, la revedere. Ah, stai!

A cotrobăit prin poșetă.

– Uite cheile lui Chase. Camioneta lui este încă în parcarea de lângă arenă.

I-a aruncat brelocul cu chei lui Marcie.

– Mulțumesc.

Marcie s-a repezit să le prindă înainte ca ele să aterizeze în poala vulnerabilă a lui Chase.

– Îmi pare sincer rău, știi, că m-am culcat cu soțul tău. Nu mi-a zis niciodată că-i însurat. Bărbații ăștia! Sunt toți niște nenorociți, să știi!

Lui Marcie nu-i venea să creadă că femeia chiar fusese acolo. A rămas cu ochii pironiți la ușa care se închisese în urma ei. Oare Chase ajunsese în asemenea hal încât se întâlnea cu astfel de femei pentru a-și alina singurătatea și disperarea în care se adâncise, după pierderea Tanyei? Oare se pedepsea pe sine pentru moartea ei, cufundându-se în mocirlă cât de mult putea?

Marcie s-a apropiat de dulăpiorul de lângă pat, pe care stăteau aruncate mănuşile din piele de antilopă pe care le purtase în seara în care picase de pe taur. Tot acolo era şi pălăria lui. A observat jos o pereche de cizme vechi, de cowboy. Pe una din ele era prins încă numărul lui de concurs. Jeanşii lui erau prăfuiţi; la fel şi bandana pe care o avusese legată la gât. Marcie a atins cu mâna apărătorile de piele, amintindu-şi cum se loveau de coapsele lui, în timp ce el era aruncat în sus şi în jos, pe spinarea groasă a taurului.

Amintirea a făcut-o să se cutremure, înfiorată. A închis brusc uşa dulapului, forţându-se să-şi alunge din minte imaginea lui Chase zăcând inconştient în praful arenei.

Când s-a întors lângă pat, a văzut că mâna lui se plimba frenetic peste bandajul strâns în jurul toracelui. De frică să nu cumva să se rănească singur, Marcie i-a prins mâna şi i-a pus-o de-a lungul corpului, lângă şold, forţându-l să rămână aşa.

El a deschis ochii cu greutate. Vizibil dezorientat, a clipit de câteva ori, încercând să se adune şi să-şi dea seama unde se află.

Apoi a părut că o recunoaşte. Pentru a-l linişti, ea l-a strâns de mână. El a încercat să-i spună ceva, dar din gât nu i-a ieşit decât un sunet dezarticulat.

Chiar şi aşa, ea a recunoscut în acel sunet porecla pe care i-o dăduse cu ani în urmă. Înainte de a se cufunda din nou în uitare, Chase a spus:

– Gâsculiţo?

Capitolul 2

A doua zi de dimineață, când Marcie a intrat în rezerva lui, Chase tocmai se certa cu infirmiera. S-a oprit din înjurat doar cât să o măsoare din cap până-n picioare pe Marcie, după care și-a reluat discursul, bine condimentat cu invective.

– O să te simți mult mai bine după o baie și un bărbierit, l-a îmbiat infirmiera pe un ton mieros.

– Ia-ți labele de pe mine. Lasă cearșaful acolo unde e. Ți-am zis că nu am chef de nici o baie. O să mă bărbieresc când o să vreau. Îți zic pentru ultima oară, ieși dracu' de-aici și lasă-mă-n pace să mă îmbrac.

– Să vă îmbrăcați? Domnule Tyler, dar nu puteți pleca!

– Nu zău? Ia stai să vezi.

Era timpul să intervină.

– Poate că, după o ceașcă de cafea, domnul Tyler va avea mai mult chef de un bărbierit, a spus Marcie.

Infirmiera a înțeles imediat sugestia subtilă pe care o făcuse Marcie și a ieșit din cameră cu un fâșâit de poliester alb și în scârțâitul de cauciuc al încălțărilor sale. Marcie a rămas singură cu Chase. Chipul lui era întunecat asemenea unui nor de furtună, și asta nu avea de-a face cu barba care îi crescuse sau cu vânătaia de pe maxilar.

– Credeam că te-am visat, a zis el.

– Nu. După cum vezi, chiar sunt aici. În carne și oase.

– Bine, și ce naiba caută aici carnea și oasele tale?

Ea i-a turnat o ceașcă de cafea dintr-un termos și i-a adus-o pe tavă, la pat. Așa cum bănuia, Chase a băut cafeaua amară. Cu un gest absent, și-a dus la gură ceașca și a luat o înghițitură.

– Deci?

– Da, deci, printr-o coincidență – a început Marcie să povestească – mă aflam la rodeo aseară, când tu ai dansat cu taurul ăla.

– Și ce făceai, mă rog frumos, în Forth Worth, dacă e s-o luăm cu începutul?

– Venisem cu niște clienți. E un cuplu care vrea să se mute aici tocmai de pe coasta de Nord-Est. Vor locui în Forth Worh, dar își caută și o casă de vacanță în Milton Point, ca să aibă unde să se retragă la sfârșitul săptămânii. Ieri m-am întâlnit cu ei aici și i-am plimbat puțin prin zonă, ca să-i îmbunez. Aseară, am luat cina împreună într-un restaurant mexican, după care am decis să-i duc la rodeo, ca să-i distrez. Până la urmă, au avut parte de ceva mai multe emoții decât se așteptau.

– Da, o emoție pe minut, bombăni el, schimonosindu-se de durere când a încercat să își schimbe poziția.

– Tu mai ai dureri?

– Nu, mă simt minunat.

Linia albă care-i încercuia buzele îl contrazicea, dar ea nu a făcut nici un comentariu.

– Asta explică ce căutai la rodeo. Acum, spune-mi și mie ce faci aici, în spital?

– Chase, te cunosc de ceva vreme. Nu era nimeni pe-aproape care să aibă grijă de tine. Familia ta nu m-ar fi iertat niciodată dacă nu te-aș fi însoțit la spital. Nici eu nu m-aș fi iertat dacă aș fi stat deoparte.

El a pus deoparte ceașca de cafea goală.

– Tu ai fost azi-noapte, când m-ai strâns de mână?

Ea a încuviințat din cap. Chase a privit în altă direcție.

– Am crezut... credeam...

A oftat adânc, strâmbându-se iar de durere.

– O nebunie de-a mea.

– Ai crezut că era Tanya?

Când Marcie i-a rostit numele, privirea lui Chase s-a îndreptat iar spre ea. Marcie s-a simțit ușurată. Nu mai trebuia să se teamă de momentul când avea să rostească pentru prima oară în prezența lui, cu glas tare, numele soției decedate. Acum o făcuse, și gata. Prima oară e mai greu, ca atunci când sari în apă de pe o trambulină înaltă. Apoi, cu timpul, devine mai ușor.

Dar, când a văzut durerea care s-a aşternut în ochii lui, Marcie s-a întrebat dacă Chase va putea vreodată să treacă peste tragica moarte a Tanyei.

– Mai vrei nişte cafea?

– Nu. Ce vreau eu acum, a articulat el fără grabă, este o băutură.

Deşi nu era nimic amuzant în spusele lui, Marcie le-a luat ca pe o glumă.

– La ora opt dimineaţa?

– Am început eu şi mai devreme de-atât, a bombănit el. Mă duci şi pe mine cu maşina să-mi cumpăr o sticlă?

– Bineînţeles că nu!

– Ei, atunci va trebui să chem pe altcineva.

Provocându-şi o durere insuportabilă, Chase s-a întins după telefonul aflat pe noptieră.

– Dacă te gândeşti să-l suni pe clovnul Pete, află că te oboseşti degeaba. Azi a pornit spre Calgary.

Chase şi-a lăsat mâinile în jos, fixându-şi iar privirea asupra ei.

– De unde ştii?

– Mi-a spus o prietenă de-a ta. A venit aici azi-noapte, să vadă ce e cu tine. Trebuia să mergi la o întâlnire cu ea aseară, după rodeo. Păr voluminos. Sâni mari. Nu i-am reţinut numele.

– Nu-i bai. Nici eu nu i l-am reţinut, a recunoscut el.

Marcie n-a mai adăugat nimic. Chase i-a studiat un moment chipul calm.

– Ce, nu-mi ţii predică?

– Nu. Din partea mea...

El a mârâit.

– Aş vrea să vorbeşti cu ai mei pe tema asta. Adoră să ţină predici. Şi-au asumat cu toţii misiunea să mă salveze de mine însumi. Eu, în schimb, vreau al naibii de tare să fiu lăsat în pace.

– Ai tăi te iubesc.

– E viaţa mea, a izbucnit Chase furios. Când o să înceteze să-mi spună cum să mi-o trăiesc? În special, Lucky.

A pufnit zgomotos, în bătaie de joc.

– Până să apară Devon, avea cel mai ocupat prohab din estul Texasului. Şi-o punea cu tot ce mişca şi, posibil, şi cu unele care nu mai mişcau. Acum face pe lupul moralist, de mi se face rău.

– Dar cred că... ăăă... prohabul lui este mai ocupat ca oricând.

Remarca ei i-a atras din nou privirea.

– De câte ori mă întâlnesc cu Devon, are un zâmbet larg pe față.

Atitudinea ei serioasă era în discordanță cu subiectul obscen, așa că lui Chase i-a venit să râdă, deși încruntarea nu i s-a risipit de pe frunte. Un zâmbet trecător i s-a ivit în colțul buzelor.

– Ești de treabă, Gâsculițo. O adevărată camaradă.

Ea și-a dat ochii peste cap.

– Mda, e fix ambiția secretă a oricărei femei.

– Am spus-o ca pe un compliment.

– A, în cazul ăsta, mulțumesc.

– Uite ce e, cât mai suntem încă în relații bune, eu zic c-ai face bine să-ți vezi de treabă și să mă lași așa cum m-ai găsit, ce zici?

– Ce fel de camarad aș fi eu, dacă te-aș lăsa baltă când îți e greu?

– Tocmai pentru că am fost întotdeauna prieteni, îți cer acum să pleci. Dacă rămâi prea mult în preajma mea, s-ar putea întâmpla ceva groaznic. Ceva ce aș regreta.

– Cum ar fi? l-a întrebat cu un surâs.

– Sunt capabil să transform prietenia noastră în dușmănie.

Chipul ei a căpătat o expresie serioasă.

– Niciodată, Chase.

El a mormăit indiferent.

– Și zici că Pete a plecat acasă?

– Da.

– Toate lucrurile mele sunt la el în rulotă.

– Am avut grijă de asta.

Marcie a luat o cutiuță cu cremă de ou de pe tava de lângă pat și i-a desfăcut folia de staniol.

– A lăsat totul la arenă azi-dimineață, înainte să iasă din oraș, iar eu am ridicat lucrurile de acolo.

Fără să-și dea seama, el a deschis gura când ea i-a întins linguriță plină cu cremă.

– Te-ai obosit atâta pentru mine?

– N-am obosit deloc.

– I-ai sunat pe-ai mei?

– Nu, am vrut mai întâi să vorbesc cu tine.

– Să nu-i suni.

– Ești sigur că asta vrei?

– Mai mult ca sigur.

– Vor vrea să ştie despre tine, Chase.

– Vor afla destul de curând, oricum. Şi atunci o să facă din asta o mare problemă.

– Păi, au şi de ce. Puteai să mori.

– Şi nu-i aşa că asta ar fi fost o mare tragedie? a întrebat-o pe un ton sarcastic.

Ea s-a oprit din ce făcea, lăsând linguriţa înfiptă în cremă.

– Da. Chiar ar fi fost.

Pentru o clipă, el a părut gata să o contrazică, dar, în loc de asta, şi-a întors capul şi, iritat, a împins tava la o parte.

– Uite ce e, Marcie, apreciez...

– Da' ce s-a întâmplat cu Gâsculiţa?

El s-a uitat la ea cu atenţie. Părul ei, care pe vremea când erau la grădiniţă avea culoarea morcovului, îşi atenuase nuanţa, devenind de un roşcat-pal, străbătut pe alocuri de reflexe aurii. Era tot ondulat, de la natură, şi, în continuare, părea să aibă propria lui personalitate, dar, între timp, ea învăţase să-l aranjeze cu artă.

Ani în şir se chinuise în zadar să se bronzeze. Se ruga ca pistruii să i se unească. După câteva insolaţii puternice, urmate de săptămâni întregi de cojire urâtă, a renunţat, în cele din urmă, la sportul ăsta inutil. A hotărât că, dacă tot nu reuşea să ajungă la bronzul auriu-lucios al fetelor de pe plajă, va opta pentru cealaltă tendinţă, punându-şi cât mai bine în valoare albeaţa tenului. Acum, pielea ei devenise aproape translucidă. Majoritatea femeilor de vârsta ei îi observau şi îi invidiau tenul perfect, mai ales că ele plăteau acum preţul bronzului în linii şi riduri.

Îşi înlocuise ochelarii cu lentile de contact. Purtase ani în şir un aparat dentar, care îi lăsase un zâmbet perfect. Trupul ei, care, în timpul adolescenţei, semănase cu un vrej de fasole, se dezvoltase şi, în cele din urmă, se împlinise. Era încă uimitor de subţire, corpul ei bucurându-se de o zvelteţe cochetă, fără a purta urmele vreunei scăderi în greutate cauzate de nefericire. Curbele trupului i se ghiceau discret pe sub hainele scumpe şi de bun-gust.

Marcie Johns era departe de tocilara ciudăţică pe care ceilalţi copii o porecliseră Gâsculiţa. În timp ce alte fete din clasa ei, mai atrăgătoare, optaseră să devină majorete şi conducătoare de galerii,

ea condusese echipa de dezbateri din cadrul şcolii şi fusese preşedinta clubului de limba latină.

Colegele ei de clasă, cu fizicul mai împlinit, fuseseră încoronate regine ale frumuseţii cu diverse ocazii – la sărbătorirea campionatelor de fotbal din şcoală sau de Ziua Îndrăgostiţilor. Ea, pe de altă parte, s-a ales cu premii pentru merite deosebite la învăţătură. Părinţii o asigurau că realizările ei erau mai importante decât câştigarea premiilor de popularitate, dar Marcie era destul de deşteaptă ca să înţeleagă cum stăteau, de fapt, lucrurile.

Ar fi renunţat pe loc la toate diplomele de merit în schimbul unei tiare bătute cu pietre de Rhin şi al unui sărut de încoronare de la preşedintele clasei, Chase Tyler. Puţini şi-au dat seama că eleva cea mai bună din clasa lor aspira la cu totul altceva decât recunoaşterea meritelor ei şcolare. Într-adevăr, cine s-ar fi gândit la aşa ceva? Gâsculiţa era Gâsculiţa, şi nimeni nu o privise altfel decât ca pe cea mai deşteaptă fată din clasă.

Acum însă, Chase chiar o privea altfel. După ce i-a trecut în revistă înfăţişarea, el a răspuns, în sfârşit, la întrebarea ei:

– Nu ştiu cum, dar porecla Gâsculiţa nu se potriveşte unei doamne prezentabile cum eşti tu.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Deci, cum ziceam...

– Tocmai îmi dădeai papucii.

Chase şi-a trecut degetele prin părul răvăşit.

– Să nu crezi că nu apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, Marcie. Ba dimpotrivă.

– Doar că vrei să fii lăsat în pace.

– Exact.

– Ca să îţi plângi de milă în voie.

– Iar ai ghicit. Şi acum, dacă nu cumva eşti pregătită să mă priveşti cum mă dau jos din pat fără nimic altceva pe mine decât bandajul ăsta din jurul coastelor, o să te rog să pleci.

– Nu cred că vorbeşti serios cu plecatul din spital.

– Ba da.

– Dar doctorul nici măcar nu te-a văzut în dimineaţa asta.

– N-am nevoie de el ca să ştiu că am câteva coaste rupte. O zi sau două petrecute în pat, şi sunt ca nou. Prefer să îmi petrec

timpul în altă parte, eventual într-un loc în care whisky-ul nu este atât de greu de găsit.

S-a luptat să se ridice. Durerea i-a tăiat respirația. I-au dat lacrimile. S-a strâmbat îngrozitor și a scrâșnit din dinți până s-a mai obișnuit cu durerea.

– Și cum plănuiești să ajungi în acest „loc"? l-a întrebat ea. Nu poți să conduci în starea în care te afli.

– Mă descurc eu cumva.

– Mda, și probabil că o să reușești să mori cu ocazia asta.

Și-a întors capul spre ea și a străpuns-o cu privirea.

– Poate c-ar trebui să iau de la tine lecții de condus.

Nimic nu putea să o rănească mai tare. Aproape că s-a chircit la auzul cuvintelor lui nemiloase. Sângele i s-a scurs din cap atât de repede, încât a simțit că leșină.

În clipa în care i-au ieșit din gură, Chase și-a plecat atât de tare capul, încât bărbia învinețită aproape că i s-a sprijinit de piept. A murmurat un șir lung de înjurături. Când a tăcut, în cameră s-a lăsat o liniște atât de grea, încât o puteai tăia cu cuțitul.

În cele din urmă, și-a ridicat privirea.

– Marcie, îmi pare rău.

Ea își frământa cu nervozitate degetele, privind în gol.

– Știi, întotdeauna m-am întrebat dacă mă consideri vinovată pentru accident.

– Nu. Îți jur că nu.

– Poate că nu conștient. Dar în adâncul tău...

– Absolut deloc. A fost o prostie ce-am spus, o chestie negândită. Ți-am zis eu că, până la urmă, o să ajung să-ți fiu dușman. Nu pot...

Și-a ridicat mâinile într-un gest de neajutorare.

– Uneori mă apucă furiile când mă gândesc la asta, mă înrăiesc și rănesc pe oricine se află în apropierea mea. De-aia ziceam că nu sunt o companie prea plăcută. De-asta și vreau să fiu lăsat în pace.

Durerea lui era atât de evidentă, încât lui Marcie nu i-a fost greu să îl ierte pentru ieșirea pe care o avusese față de ea. Era ca un animal rănit, încolțit de pretutindeni, care nu permitea nimănui să se apropie de el și să-l ajute. Trecuseră doi ani de la moartea Tanyei și el tot își lingea rănile. Nu se vindecase încă. Singur nu

avea să se vindece niciodată. Rănile lui se vor coace şi se vor adânci. Chase nu mai era capabil să se ajute de unul singur.

– Insişti în continuare să părăseşti spitalul?

– Da, a zis el. Chiar dacă ar fi să mă târăsc de aici, şi tot ies.

– Atunci, lasă-mă să te duc cu maşina până la Milton Point.

– Nici să nu te gândeşti.

– Chase, fii şi tu înţelegător. Unde o să te duci? Dacă stăteai la clovnul ăla, şi el a plecat spre Canada, unde o să mergi?

– Sunt o grămadă de tipi de la rodeo la care pot trage.

– Care vor putea sau nu să te îngrijească aşa cum trebuie.

S-a apropiat de el şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui gol.

– Hai, Chase, lasă-mă să te duc în Milton Point.

Chase a ripostat, cu fălcile strânse de încăpăţânare:

– Nu vreau să merg acasă.

Ce nu ştia el era că Marcie putea fi la fel de încăpăţânată ca el. Personalitatea ei ascundea o nuanţă de inflexibilitate pe care puţini oameni o sesizau, fiindcă nu ieşea la suprafaţă decât atunci când rămânea fără alternativă.

– Bine, atunci îl sun pe Lucky şi discut cu el cum trebuie să procedez cu tine.

– Du-te naibii, a urlat el.

S-a dat jos din pat, clătinându-se pe picioare din cauza stării în care se afla.

– Nu-mi amesteca familia în povestea asta. O să mă descurc foarte bine şi de unul singur.

– Da, sigur. Abia te ţii pe picioare!

Scrâşnind din dinţi de frustrare şi durere, el s-a rugat de ea:

– Te rog, pleacă şi lasă-mă-n pace!

Marcie s-a ridicat, îndreptându-şi spatele.

– Chase, nu voiam să aduc în discuţie un subiect atât de delicat, dar se pare că nu-mi dai de ales. E vorba despre bani.

Asta l-a luat prin surprindere. Pentru câteva secunde s-a uitat la ea blocat, apoi, încruntându-se, a mormăit:

– Bani?! Ce bani?

– Banii pe care i-am cheltuit ca să te internez în spitalul ăsta şi să primeşti îngrijirea medicală de care aveai neovie. M-am gândit că nu vei vrea să fii primit la fel ca pacienţii care apelează

la programul de asistență socială al spitalului, așa că am plătit pentru toate serviciile.

– Ce-ai făcut?!

– Nu aveai nici un card de asigurare în portofel. N-am găsit nici cine știe ce bani acolo, așa că am achitat eu factura.

El și-a mușcat buza de jos, vizibil agitat.

– Taxa de înscriere m-a costat câteva sute de dolari, dar dacă nu aș fi depus banii ăștia, n-aș fi putut participa la rodeo. Nu prea aveam bani lichizi asupra mea.

– Păi, în cazul ăsta, ai avut noroc că am apărut eu, nu-i așa?

– O să-ți recapeți banii.

– Da, asta cu siguranță. Îndată ce ajungem în Milton Point, poți merge la bancă să faci o retragere sau te poți împrumuta de la fratele tău.

– Marcie... a început el, gata să reia cearta.

– Chase, n-am de gând să te las de capul tău. Știu sigur din surse care te cunosc bine că ai băut cam mult în ultima vreme. Cum vrei să te înzdrăvenești dacă nu ai deloc grijă de tine?

– Puțin îmi pasă dacă mă înzdrăvenesc sau nu.

– Ei, dar mie îmi pasă.

– De ce?

– Pentru că vreau înapoi cei cinci sute șaptezeci și trei de dolari și șaizeci de cenți pe care i-am cheltuit pe tine.

Acestea fiind spuse, s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o.

– O să trimit o asistentă să te ajute la îmbrăcat.

Și-a plecat privirea asupra unei anumite părți a corpului lui, amintindu-i astfel că nu mai avea nimic pe el în afară de bandajul din jurul toracelui.

– Dar cum rămâne cu camioneta mea?

Marcie nu și-a luat privirea de la drum. Picăturile de ploaie se amestecau cu bucățele mici de gheață, lovindu-se de parbrizul mașinii.

– Am avut grijă și de asta.

– Ai aranjat să fie remorcată sau ce?

Refuzase să se întindă pe bancheta din spate, așa cum îi sugerase ea. În schimb, de când porniseră la drum, își ținea capul pe spate, odihnindu-l pe speteaza scaunului. Mașina ei era spațioasă

şi elegantă, mai ales că o folosea pentru a-şi conduce clienţii în diverse locaţii. Din boxe se auzea o muzică liniştitoare. Căldura din maşină era controlată de un termostat. Chase era înconjurat de cel mai confortabil lux cu putinţă. Rămase cu ochii închişi, fără să adoarmă.

Porniseră la drum cam de o jumătate de oră, iar călătoria avea să dureze două ore şi jumătate. Aglomeraţia din primele ore ale dimineţii se risipise, dar vremea era din ce în ce mai rea, şi traficul se îngreuna. Precipitaţiile s-au înteţit, transformându-se într-un amestec periculos de ploaie şi lapoviţă, care perturba adeseori nordul Texasului în lunile ianuarie şi februarie. Târgul de animale şi concursul de rodeo din Forth Worth păreau întotdeauna să prevestească genul ăsta de vreme.

Marcie stătea cu ochii aţintiţi asupra carosabilului, fixând bucata de drum din faţa ornamentului de pe capotă, şi strângea volanul cu disperare în timp ce conducea cu viteză minimă prin labirintul de autostrăzi care încercuiau centrul oraşului Dallas. Din nefericire, labirintul acesta se afla chiar între punctul de plecare şi destinaţia lor finală.

– Am angajat pe cineva să îţi aducă în Milton Point camioneta. O va face săptămâna asta, ceva mai târziu, i-a zis ea, răspunzând întrebării lui Chase. Până îţi revii, maşina va fi acasă.

– *Tu* ai angajat pe cineva să se suie la volanul camionetei *mele*?

– Îhm, a replicat Marcie, atentă la camionul imens ce a vâjâit pe lângă ea cu o viteză care a făcut-o să scrâşnească din dinţi.

– Competentă, ca de obicei, nu-i aşa?

– Din felul în care ai zis-o, înţeleg că nu vrei să-mi faci un compliment.

– A, nu, eu chiar îţi admir competenţa. Doar că cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt intimidaţi de femeile sigure pe ele, ştii, genul independent.

Şi-a rotit capul pe speteaza scaunului, ca să o poată privi.

– De-aia nu te-ai măritat până acum? Nu ţi-ai găsit perechea la capitolul inteligenţă?

Ea nu prea era atrasă de ideea de a discuta cu el viaţa ei personală, mai ales că detectase un iz de ironie în întrebarea lui aparent inofensivă.

– Ar trebui să încerci să dormi, Chase. Te lupți cu analgezicul pe care ți l-au administrat înainte să plecăm.

– Cum se numește asta?

– Demerol.

– Nu, mă refeream la situația când o femeie își dorește să fie bărbat. Un fel de invidie. A, da, invidierea penisului.

În ciuda traficului și a șoselei acoperite de polei, Marcie și-a luat ochii de la volan, aruncându-i o privire. Expresia de îngâmfare de pe fața lui era insuportabilă. Își dorea să îl pună la punct cu o replică spontană și usturătoare.

Marcie și-a concentrat din nou atenția asupra drumului, înghițind în sec cu greutate.

– Adevărul e, Chase, că, mai demult, am fost logodită și eram cât pe ce să mă căsătoresc.

Zâmbetul lui răutăcios s-a topit.

– Pe bune? Când?

– Acum câțiva ani, când locuiam încă în Houston. Era agent imobiliar, la fel ca mine. Lucram la aceeași companie, doar că el se ocupa de tranzacțiile imobiliare comerciale, în timp ce eu mă axasem pe cele rezidențiale.

– Și ce s-a întâmplat? Cine cui a dat papucii?

Ea a evitat întrebarea lui directă.

– Am fost împreună câteva luni înainte de a ne logodi. Era un tip foarte drăguț, inteligent și amuzant.

– Doar că nu vă potriveați la pat?

– Dimpotrivă. Ne potriveam de minune.

Chase și-a lăsat capul pe o parte.

– Mi-e greu să-mi închipui cum ești în pat.

– Vai, ce drăguț din partea ta să spui asta, a remarcat ea pe un ton ce indica fix contrariul.

– Asta din cauză că nu prea te combinai cu tipi când eram la liceu, cred.

– Da, dar nu fiindcă nu mi-aș fi dorit. Pur și simplu, nimeni nu mă invita nicăieri.

– Pe tine nu te interesa decât să ai zece pe linie.

– Nu prea.

– Cel puțin, așa părea.

– Aparențele pot fi înșelătoare. Îmi doream să fiu frumoasă și populară, să mă combin cu un tip super, ca orice altă fată de liceu.

– Hm. Revenind la tipul din Houston, de ce nu te-ai măritat cu el?

Ea a zâmbit cu tristețe.

– Nu îl iubeam. Cu o săptămână înainte de nuntă am făcut ultima probă la rochia de mireasă. Mama și croitoreasa care făcea retușurile se foiau în jurul meu. Camera era plină de cadouri de nuntă. M-am privit și am încercat să leg cumva de mine însămi imaginea reflectată în oglindă. Rochia era superbă. Părinții mei făcuseră tot ce le stătea în putință, dar nu eram *eu*. Am încercat să mă imaginez mergând spre altar și jurând dragoste veșnică și devotament acestui bărbat cu care mă logodisem. Și, într-un moment revelator, am realizat că nu puteam face asta. Nu puteam să-i fac una ca asta. Țineam la el. Îl plăceam foarte mult, dar nu-l iubeam. Așa că mi-am dat jos capodopera din satin alb și, calmă, mi-am anunțat mama și croitoreasa că nunta nu va mai avea loc. Îți dai seama că anunțul meu a creat o adevărată tevatură. Au urmat câteva zile de coșmar. Toate aranjamentele, florile, mâncarea, absolut tot a trebuit să fie anulat. A trebuit să trimitem înapoi darurile de nuntă, cu scuzele de rigoare.

– Și el? Cum a reacționat?

– Foarte bine. Mă rog, la început a încercat să mă contrazică și să mă convingă să mă răzgândesc, punând totul pe seama emoțiilor de dinainte de nuntă, dar după ce am discutat mai mult pe tema asta, a fost de acord cu mine că așa trebuia să procedăm. Cred că a știut tot timpul că... mă rog, că nu-l iubeam așa cum ar fi trebuit.

– Cred că a picat ca naiba, Marcie.

– Știu, a zis ea necăjită. Evident, nu sunt mândră de ce-am făcut.

– Nu, vreau să spun că *a fost* un lucru al naibii de greu de făcut. Îți trebuie curaj să anulezi totul, așa, în ultimul ceas.

Ea a clătinat din cap.

– Nu, Chase. Dacă aș fi avut într-adevăr curaj, aș fi recunoscut în sinea mea, fără să mai implic un om nevinovat, că nu mi-e scris să mă căsătoresc.

Între ei s-a aşternut tăcerea, ceea ce i-a convenit de minune lui Marcie, pentru că şoseaua era mai mult decât alunecoasă – devenise un adevărat patinoar.

La scurt timp însă, Chase a gemut şi şi-a atins coastele cu mâna.

– Doare al naibii de tare.

– Mai ia o pastilă. Doctorul a zis că poţi lua una la două ore.

– Asta nu-i altceva decât o aspirină. Mai bine opreşte şi lasă-mă să-mi cumpăr o sticlă de whisky.

– Nici nu se discută. Nu opresc maşina pînă nu ajung la tine acasă, în Milton Point.

– Dacă iau pastila cu whisky, îşi face efectul mai repede.

– Nu încerca să te târguieşti cu mine. În plus, e o prostie să amesteci alcoolul cu medicamentele.

– Pentru Dumnezeu, nu începe acum să-mi ţii predici. Trage pe dreapta la următoarea ieşire de pe autostradă. E un magazin de băuturi alcoolice acolo. Nu-mi ia decât o secundă să intru...

– Uite ce e, cât eşti cu mine, nu te las să cumperi nici un strop de băutură.

– Da' ce, am cerut eu să fiu aici, cu tine? a strigat el. Te-ai băgat cu de-a sila în treburile mele. Şi acum vreau să beau ceva, imediat.

Marcie şi-a luat piciorul de pe acceleraţie şi a lăsat maşina să se apropie de marginea autostrăzii. A apăsat treptat pe frână, până s-au oprit de tot. Şi-a desfăcut degetele albite şi înţepenite de pe volanul căptuşit cu piele şi s-a întors cu faţa spre el.

El nu s-a aşteptat la lovitură atunci când palma ei rece l-a pocnit peste obrazul nebărbierit.

– Să te ia naiba!

Tremura din tot corpul. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Să te ia naiba, Chase Tyler, pentru că eşti cel mai egoist şi mai egocentrist ticălos pe care l-am întâlnit vreodată în viaţa mea. Uită-te la mâinile mele.

Şi-a ţinut palmele ridicate la câţiva centimetri de nasul lui.

– Sunt umede de transpiraţie. Sunt speriată de moarte. Tu chiar nu ţi-ai dat seama cât de greu îmi vine să conduc, chiar şi în condiţii normale, cu atât mai mult pe o vreme ca asta?

A gesticulat agitată, făcând semn spre iadul care se dezlănţuise afară.

– Mi-e frică de fiecare maşină cu care ne intersectăm, mi-e groază să nu cumva să ne lovească. Trăiesc într-o adevărată teroare ca nu cumva să mi se întâmple din nou ceva. Mai ales atunci când am pe cineva cu mine, aşezat pe locul în care s-a aflat Tanya. Ştii, Chase, şi eu eram în maşină când puştiul ăla a ratat semaforul. Mai am şi acum coşmaruri noaptea. Nu-mi iese din urechi scârţâitul ascuţit al frânelor, mai simt şi-acum impactul şi gustul fricii de moarte. Am făcut terapie săptămâni în şir înainte să mă pot măcar urca din nou la volan. Dacă nu trebuia să mergi acasă imediat, aş fi stat, bine mersi, în camera mea de hotel din Fort Worth până se îndrepta vremea. Nu mi-aş fi riscat viaţa conducând pe furtuna asta pentru nimeni altcineva.

S-a oprit o secundă şi a tras adânc aer în piept.

– Ai dreptate, nu mi-ai cerut ajutorul, dar am considerat că-ţi datorez măcar atâta lucru – să te duc în siguranţă până acasă, la familia ta, unde te poţi însănătoşi aşa cum se cuvine.

Şi-a strâns pumnul şi l-a ridicat ameninţător spre el.

– Dar, pentru Dumnezeu, poţi să faci şi tu un efort şi să încetezi odată cu văicăreala asta infernală!

Capitolul 3

– ... totuşi nu cred că trebuie să-l trezim. Dacă nu s-a trezit el nici când am dat năvală aici, cu tot zgomotul pe care l-am făcut, înseamnă că are nevoie de somn.

Cu braţele pline de cumpărături, Marcie s-a oprit în faţa uşii de la apartamentul lui Chase. Dinăuntru se auzeau voci.

– Mamă, dar cum o să aflăm cine l-a adus până aici? Şi de unde să ştim noi câte pastile d-astea a luat? Poate tocmai de-aia doarme dus ca un mort.

– Lucky, calmează-te, s-a auzit o a treia voce. Flaconul cu pastile e aproape plin. Nu cred că a luat prea multe. Laurie are dreptate. Deocamdată, îi prinde bine să doarmă.

– Nu-mi place deloc bandajul de pe pieptul lui, a zis Laurie Tyler. E clar că are nevoie de odihnă la pat. Putem aştepta până se trezeşte, şi apoi aflăm cine l-a adus acasă.

– Probabil că ultima lui pipiţă, a mormăit Lucky.

Marcie auzise destul. A reuşit să apuce cu o mână clanţa, a apăsat şi a intrat clătinându-se sub greutatea cumpărăturilor făcute. Trei capete s-au întors spre ea, privind-o cu uimire.

– Domnişoară Johns!

– Bună, doamnă Tyler.

S-a simţit flatată că Laurie Tyler o cunoştea. Deşi fusese în clasă cu Chase pe tot parcursul şcolii, nu frecventaseră acelaşi cerc de prieteni. După externarea sa, Marcie se gândise să treacă pe la Laurie ca să îşi ceară iertare pentru moartea Tanyei. În cele din urmă, s-a hotărât să nu o facă, gândindu-se că ar fi fost o întâlnire dificilă, de care se puteau lipsi amândouă.

– Lucky, ajut-o cu sacoşele alea, i-a ordonat Laurie, împingându-şi din spate fiul cel tânăr.

– Marcie, ce naiba faci aici?

Lucky i-a luat sacoşele din braţe şi le-a aşezat pe barul care separa mica bucătărie de sufrageria apartamentului.

Marcie şi-a lăsat geanta şi cheile să-i cadă pe un scaun plin cu corespondenţă rămasă nedeschisă şi cu haine aruncate la nimereală, care, judecând după stratul de praf care începuse să se adune pe ele, zăceau acolo de ceva vreme.

– Lucky, vreau să te asigur că nu sunt ultima pipiţă a lui Chase, a zis ea în timp ce-şi dădea jos haina.

Pentru o clipă, Lucky a părut necăjit.

– Îmi pare rău că ai auzit discuţia, dar spune-ne şi nouă ce se întâmplă? Am vorbit cu proprietarul de aici să-l urmărească. Trebuia să ne anunţe când şi dacă apărea Chase. Ne-a sunat cu o jumătate de oră în urmă să ne spună că a văzut lumina aprinsă în apartament, deşi camioneta lui nu se vedea parcată nicăieri. Ne-am repezit să ajungem aici şi l-am găsit pe Chase singur, dormind buştean.

– Şi bandajat, a adăugat Devon. Cât de grav e rănit?

– Nu se simte bine, asta-i sigur, dar rănile nu sunt critice. Aseară fost călcat în picioare de un taur, la concursul de rodeo din Fort Worth.

Marcie le-a povestit de accident şi despre cum s-a nimerit să fie şi ea de faţă. A evitat să le spună că-şi petrecuse noaptea lângă el, în spital. Plecase de lângă patul lui doar atât cât să ajungă la hotelul unde era cazată, să facă un duş şi să îşi schimbe hainele. Şi-a făcut bagajele şi s-a dus apoi la arenă, pentru a-i lua lucrurile.

– Azi-dimineaţă, când m-am întors la spital, el tocmai teroriza personalul medical. A refuzat să fie bărbierit. De baie nici n-a vrut să audă. A insistat să plece.

– E nebun!

Devon i-a aruncat o privire aspră soţului ei.

– De parcă tu ai fi un pacient mai cooperant. Te şi văd lăsând pe cineva să te spele în pat.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre Marcie, a întrebat-o:

– A plecat, pur şi simplu?

– Aşa a vrut să facă, dar am chemat doctorul. A ajuns în ultimul moment. L-a examinat pe Chase şi i-a recomandat să stea în spital câteva zile, dar, când şi-a dat seama că vorbea cu pereţii, a semnat fişa de externare. M-am oferit să-l aduc până aici cu maşina

şi i-am promis medicului că o să am grijă să ajungă acasă şi să stea la pat. I-a prescris un analgezic – flaconul cu pastile de pe noptieră, i-a explicat ea lui Lucky. A luat atât cât trebuia.

Vizibil uşurată, Laurie s-a aşezat pe canapea.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că aţi fost acolo, domnişoară Johns, şi că aţi avut grijă de el în locul nostru.

– Vă rog, spuneţi-mi Marcie.

– Îţi mulţumesc din suflet.

– Măcar atât lucru am putut face şi eu.

Apoi au tăcut cu toţii. Ceea ce a rămas nerostit a fost că ajutorul dat de Marcie în toată povestea asta venea ca o compensaţie a faptului că ea se aflase la volan în momentul accidentului care dusese la decesul soţiei lui Chase.

Devon a fost prima care a spart tăcerea.

– Ce-ai luat acolo? a întrebat ea, arătând spre sacoşele aşezate pe bar.

– Mâncare. Nu era nimic în frigider în afară de o conservă de peşte expirată. N-am găsit nimic nici în cămară. Am cumpărat şi câteva produse pentru curăţenie.

Laurie şi-a plimbat degetul pe suprafaţa măsuţei pentru cafea, adunând câţiva centimetri de praf.

– Nu cred că s-a mai atins cineva de locul ăsta de la moartea Tanyei.

– Aşa e. Nu s-a atins nimeni.

Ca la un semnal, s-au întors toţi spre Chase, care se ridicase din pat pe neobservate şi stătea în pragul uşii. Trăsese pe el un halat de baie, dar picioarele lui puternice şi zvelte rămăseseră neacoperite. Bandajul alb se întrezărea prin deschizătura halatului. Părul îi era în continuare răvăşit de parcă alergase printr-un tunel de aerisire, iar barba i se făcuse mai neagră. Oricum, era mai puţin neagră decât privirea pe care le-o arunca.

– Nu am primit nici musafiri, a adăugat, şi nici nu intenţionez. Aşa că acum, dacă tot aţi terminat mica voastră discuţie despre mine şi defectele mele de caracter, vă invit să părăsiţi scena şi să mă lăsaţi dracu' în pace.

Laurie, sprintenă încă la cei peste cincizeci de ani ai săi, a sărit imediat în picioare.

– Ascultă-mă bine, Chase Nathaniel Tyler, nu permit nici unuia dintre copiii mei să-mi vorbească pe tonul ăsta, iar tu nu faci excepţie. Nu-mi pasă cât de mare eşti.

Şi-a ridicat mânecile puloverului, de parcă s-ar fi pregătit să facă un meci de box cu el.

– Arăţi atât de rău, încât aproape că mi-e ruşine să recunosc că eşti fiul meu cel mare. Şi, de parcă asta n-ar fi de-ajuns, mai şi miroşi în ultimul hal. Locul ăsta-i o cocină, nu o casă în care să trăiască un om.Toate astea se vor schimba. Începând din acest moment, a subliniat ea. M-am săturat să te aud plângându-ţi de milă toată ziua, mi s-a urât de văicărelile şi de încruntătura ta perpetuă. M-am săturat să mă port toată ziua cu mănuşi atunci când sunt în preajma ta. Când erai mic, ţi-am oferit ceea ce era bun pentru tine, indiferent că ţi-a plăcut sau nu. Ei, acum eşti om în toată firea şi se presupune c-ar trebui să-ţi poţi purta de grijă singur, dar eu am ajuns la concluzia că e timpul să-mi exercit câteva din prerogativele materne. Dacă ţi-o plăcea ori ba e mai puţin important – o fac pentru că ai nevoie de asta.

Îndreptându-şi spatele, părea mai înaltă.

– Du-te imediat să te bărbiereşti şi să faci o baie. Între timp, eu o să încep să gătesc o supă de pasăre cu tăiţei.

Chase a rămas un moment pe loc, încleştându-şi nervos maxilarele, după care şi-a îndreptat privirea spre fratele său.

– Nu vrei să-mi aduci o sticlă?

– Las-o baltă. Ce, vrei să mi-o pui şi mie în cap?

Chase şi-a lăsat capul în jos, mormăind tot felul de înjurături. Când a ridicat din nou privirea, ochii lui furioşi s-au oprit asupra lui Marcie.

– E numai vina ta, sper că-ţi dai seama de asta, a spus, după care s-a întors cu spatele şi a pornit cu pas greoi pe hol, spre dormitor. Uşa s-a trântit cu zgomot în urma lui.

Marcie a făcut un pas înapoi, de parcă o atacase fizic, şi nu verbal. Fără să conştientizeze, şi-a dus mâna la inimă. Devon s-a apropiat de ea, aşezându-şi protector braţul pe umerii ei.

– Marcie, sunt sigură că nu a vrut să spună ce s-a înţeles.

– Ba eu cred că da, a răspuns ea cu voce tremurândă.

Lucky a încercat să o liniştească.

– Nu se referea la accident. Zicea doar că, din cauza ta, mama e furioasă pe el.

– Nu e în apele lui, Marcie.

Atitudinea bătăioasă a lui Laurie dispăruse. Acum, zâmbea cu blândețe.

– Undeva în adâncul lui cred că îți este recunoscător că ai fost acolo aseară și că l-ai obligat să facă ceea ce își dorea cu adevărat – să vină acasă. I-ai oferit șansa de a face asta fără să se simtă vinovat. Îți suntem datori, la fel și Chase, pentru tot ce ai făcut.

Marcie le-a zâmbit – un zâmbet nesigur și timid. Apoi, și-a ridicat haina și poșeta.

– Dacă tot sunteți aici să preluați controlul asupra situației, eu îmi iau rămas-bun.

– Te conduc la mașină.

– Nu e nevoie, Lucky, a zis ea, grăbindu-se să deschidă singură ușa.

Nu voia să-i vadă ochii plini de lacrimi.

– Sun mai târziu să văd cum se simte. La revedere!

Lapovița care căzuse în cele câteva sute de kilometri parcurși cu mașina din vest se transformase, în estul Texasului, într-o ploaie rece, mizerabilă, spulberată de rafale de vânt. Marcie conducea cu atenție, cu privirea încețoșată de picăturile care cădeau pe parbrizul mașinii... și de propriile lacrimi.

Chase a început să înjure iritat când a auzit bătăile de la ușa apartamentului său. Era seara, târziu. Șterse praful, spălase podelele, frecase mizeria, pusese aspiratorul și dezinfectase totul prin casă. Apartamentul lui era, în sfârșit, curat, gol și liniștit. Doar durerea sâcâitoare din coaste îi ținea companie. Tocmai își termina de unul singur cina, într-o liniște desăvârșită.

S-a gândit să ignore ciocănitul în ușă. Oricine ar fi fost, putea presupune că el doarme și, în cele din urmă, avea să plece. Cu toate astea, exista posibilitatea să fie Lucky, care să-i aducă pe furiș o sticlă cu ceva mai tare decât ceaiul și cafelele pe care le băuse până acum, așa că s-a ridicat de la bar și a pornit spre ușă, cu papucii lipăind.

Marcie era în prag, cu un buchet de flori în mână. Nu-și amintea s-o fi văzut până atunci în jeanși. Îmbrăcată astfel, picioarele ei păreau mai lungi și mai subțiri, cu coapse care parcă nu se mai terminau.

Sub jacheta scurtă, matlasată, de doc, purta o bluză de bumbac, cu pete de culoare metalizată. Bluza era simplă, fără să amintească câtuşi de puţin de costumele elegante cu care se îmbrăca de obicei.

Îşi lăsase părul să-i cadă pe umeri. În locul cocului sofisticat pe care îl purtase de dimineaţă, buclele de culoarea focului fluturau acum libere, împrăştiate dezordonat pe umeri. Erau împodobite cu picături de ploaie, strălucind ca nişte diamante în lumina becului de pe verandă. Lui nu-i plăcea în mod deosebit părul roşu, dar observase că al lui Marcie era, în seara asta, mătăsos şi arăta chiar bine.

Singurul detaliu oarecum familiar în felul în care arăta erau ochelarii. Gâsculiţa Johns purtase ochelari pe tot parcursul şcolii. S-a gândit că, probabil, purtase lentile de contact, chiar şi atunci, demult, în urmă cu doi ani, când o reîntâlnise la el în birou, înainte să plece împreună cu Tanya pentru a vedea încă o data casa – după-amiaza în care Tanya a murit.

– E frig afară în noaptea asta, a zis ea.

– A, scuze.

S-a retras din calea ei şi i-a făcut loc să intre în casă.

– Eşti singur?

– Din fericire, da.

El a închis uşa şi s-a întors spre ea. Ochii ei l-au cercetat din cap până-n picioare cu o nervozitate care l-a făcut pe Chase să zâmbească. Pentru a-i face plăcere mamei sale, se spălase şi se bărbierise. În schimb, nu se mai obosise să se îmbrace. Aşadar, purta încă halatul de baie.

Probabil că o fată bătrână ca Marcie nu era obişnuită să stea de vorbă cu un bărbat aproape gol, deşi dăduse dovadă de tărie de caracter la spital, când el coborâse din pat fără nimic altceva decât un bandaj strâns în jurul toracelui.

O cameră de spital era însă un mediu sigur, necompromiţător, spre deosebire de apartamentul unui bărbat. Chase i-a simţit jena şi s-a gândit că aşa-i trebuia din moment ce îşi tot băga nasul acolo unde nu-i fierbea oala.

– Florile sunt pentru tine, a zis ea, întinzându-i buchetul multicolor.

– Flori?

– Nu e o chestie macho pentru un bărbat să primească flori? l-a întrebat, tachinându-l.

– Nu-i vorba despre asta, doar că mă fac să mă gândesc la înmormântări.

Ea a aşezat florile pe măsuţa de cafea, pe care Devon o lustruise sârguincios cu puţin timp în urmă.

– Mulţumesc că te-ai gândit să-mi aduci flori, dar preferam o sticlă de whisky. Nu fac nazuri când vine vorba de marcă.

Ea a clătinat din cap.

– Nu, atâta timp cât iei analgezice.

– Pastilele alea nu-mi alină durerea.

– Dacă te dor coastele aşa de tare, atunci poate ar trebui să mergi la camera de gardă de aici şi să te internezi.

– Nu la durerea asta mă refeream, a murmurat el, în timp ce s-a lăsat pe scaun şi s-a apropiat de cina pe care o lăsase neterminată pe bar. Vrei şi tu?

– Chili? a întrebat ea privind dezgustată farfuria cu mâncare grasă, texană, de culoare roşiatică. Ce s-a întâmplat cu supa de pui pe care ţi-a făcut-o mama ta?

– Am mâncat din ea la prânz, dar nu m-am îndurat să o servesc şi la cină.

– Am cumpărat azi conserva de chili cu gândul că va fi bună pentru tine peste o zi, două. Nu cred să-ţi facă bine acum o mâncare atât de condimentată ca asta.

– Nu mă bate la cap cu mâncarea.

S-a lăsat pe scaun şi a mai luat câteva îmbucături. Şi-a înălţat privirea spre ea şi i-a făcut semn să ia loc pe un scaun. Ea şi-a dat jos jacheta şi s-a aşezat. După ce a mâncat tot, el a împins castronul într-o parte. Marcie s-a ridicat şi l-a dus la chiuvetă. Conştiincioasă, l-a clătit şi l-a pus în maşina de spălat vase, împreună cu tigaia în care el îşi încălzise mâncarea. Apoi a luat florile de pe măsuţă, le-a pus într-un pahar mare cu apă şi le-a aşezat pe bar, în faţa lui.

– N-are rost să le lăsăm să se ofilească înainte de vreme doar pentru că tu eşti insensibil, a zis ea, aşezându-se din nou pe scaun.

El a bufnit în râs, făcând pe deşteptul.

– Te iroseşti, Marcie. Ai fi bună de nevastă. Eşti atât de...

S-a întrerupt brusc, uitându-se mai de aproape la ea.

– Ce-ai păţit la ochi?

– Ce vrei să zici?

– Sunt roşii. Nu cumva ai plâns?

– Să plâng? Bineînțeles că nu. M-am iritat de la lentilele de contact. A trebuit să le dau jos.

– Lentile de contact. N-am observat să fi purtat așa ceva până adineauri, când te-am văzut cu ochelarii pe nas. Arăți mai bine ca în liceu.

– Ăsta-i un compliment de mâna a doua, dar mulțumesc oricum.

Privirea lui a coborât spre pieptul ei.

– Nu mai ești slabă ca o scândură, cum erai pe vremuri.

– Ei, n-am devenit nici o bombă sexi, ca mândruța ta de-aseară.

Mușchii feței lui s-au încordat.

– Mândruța mea?

– Femeia de-aseară.

El s-a relaxat.

– Ah. Avea balcoane mari, nu?

Marcie și-a pus palmele făcute căuș în dreptul pieptului.

– Până aici. Nu-ți amintești?

– Nu. Nu-mi amintesc nici măcar un detaliu.

– Nu-ți amintești părul argintiu și unghiile false?

– Nu. Privind-o în ochi, a adăugat: N-a fost decât o partidă de sex ușor de obținut.

Calmă, Marcie și-a împreunat mâinile, sprijinindu-le pe bar. Privirea i-a rămas neschimbată atunci când s-a aplecat spre el și i-a spus:

– Uite ce e, Chase, hai mai bine să te scutesc de osteneala de a mă insulta nonstop. Nu există vreo expresie pe care să n-o fi auzit până acum, de la „Aragaz-Cu-Patru-Ochi", la „Picioare-de-Găină", „Morcoveață" și, în fine, „Gâsculița". N-ai decât să te comporți ca un ticălos când eu îți aduc flori, dar nu te aștepta să mă dai pe spate cu fazele astea. Cât despre comentariile tale fără perdea, află că am făcut echipă cu bărbați încă înainte de terminarea facultății. Sunt în stare să parez fiecare glumă porcoasă la care te-ai putea gândi, cu una și mai porcoasă. Știu toate expresiile de vestiar. Nimic din ce spui nu mă poate ofensa ori șoca. Îmi dau seama că virilitatea nu ți-a murit odată cu soția ta, cu toate că, probabil, ți-ai dorit asta. Ai diverse necesități fizice, pe care ți le satisfaci cu orice femeie liberă, aflată în imediata ta apropiere. Eu, una, nici nu te laud, nici nu te judec pentru asta. Sexualitatea face parte din natura umană. Fiecare dintre noi o gestionează cum poate. Nu, nu mă intrigă comportamentul *tău*, ci genul de

femei care te-au lăsat să le folosești. Ai în jurul tău oameni cărora le pasă de tine și, cu toate astea, continui să îi jignești și să nu dai doi bani pe grija pe care ți-o poartă. Ei bine, află că eu n-am de gând să-ți mai permit așa ceva. Am modalități mai bune și, de departe, mai satisfăcătoare de a-mi petrece timpul liber.

S-a ridicat, s-a întins să-și ia jacheta și s-a îmbrăcat.

– Probabil că ești prea prost ca să-ți dai seama că cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată a intrat în viața ta sub forma acelui nenorocit de taur, pe nume El Dorado. Păcat doar că nu ți-a tras una în cap. Poate în felul ăsta, îți băga mințile acolo unde le e locul.

S-a îndreptat spre ușă, dar nu a reușit să parcurgă o distanță mai mare decât lungimea brațului lui, deoarece el i-a prins marginea jachetei și a tras-o spre el, scurt. Fără să înțeleagă nici el de ce, s-a auzit spunându-i:

– Te rog, mai rămâi.

Chase nu știa nici el de ce era atât sincer cu ea. Poate pentru că și ea fusese atât de sinceră în destăinuirile pe care i le făcuse. În ochii tuturor celorlalți oameni, ea trecea drept o femeie de succes, atrăgătoare. Cu toate acestea, când se privea în oglindă, ea nu zărea altceva decât tocilara înaltă, slăbuță, cu părul ca morcovul, cu chipul ascuns de ochelari și de aparatul dentar.

– Te rog, Marcie.

Ea i-a opus rezistență mai mult de formă când el a tras-o de braț. Până la urmă, a cedat și s-a întors la scaunul ei. Își ținea bărbia ridicată, dar, după ce s-au privit în ochi câteva momente, buza de jos a început să-i tremure.

– Tu chiar mă învinovățești de moartea Tanyei, nu-i așa?

Chase i-a cuprins palmele în mâinile sale, strângându-le ușor.

– Nu, a insistat el, pe un ton scăzut. Nu. N-am vrut niciodată să-ți las impresia asta. Îmi pare rău dacă asta s-a înțeles.

– Când ai venit la mine în dimineața aceea de după accident, te-am întrebat dacă mă învinuiești pe mine. Îți aduci aminte?

– Nu. Eram atât de îndurerat. Nu-mi amintesc prea multe din perioada imediat următoare. Lucky mi-a povestit că m-am purtat ca un nebun, dar îmi amintesc că nu ți-am purtat deloc pică, Marcie. Da, l-am învinuit pe băiatul ăla, care a ratat culoarea roșie a semaforului. L-am învinuit pe Dumnezeu, dar nu pe tine. Tu ai

fost, la fel ca ea, o victimă. Am văzut asta inclusiv azi, când m-ai adus cu maşina acasă.

El se uita fix la mâinile lor împreunate, dar nu le vedea. Nici măcar nu le simţea atingerea, deşi degetul lui mare se plimba peste încheieturile degetelor ei.

– Am iubit-o atât de mult pe Tanya, Marcie.

– Ştiu asta.

– Dar tu nu înţelegi... nimeni nu poate înţelege cât de mult am iubit-o. Era atât de bună şi de grijulie. Nu făcea niciodată caz de ceva, nu suporta să vadă pe cineva supărat. Ştia să tachineze atât cât să fie amuzantă, dar niciodată nu întrecea măsura, niciodată n-ar fi supărat pe cineva. Niciodată. Făceam dragoste aşa cum n-am mai făcut cu nimeni. Când aveam o zi proastă, ea o făcea să fie mai bună, iar zilele bune, alături de ea, deveneau grozave.

A oftat adânc, expirând apoi încet.

– Apoi, a dispărut. Atât de brusc! Fără întoarcere. În locul ei a rămas un spaţiu gol, un abur.

A simţit cum i se formează un nod în gât şi a înghiţit în sec cu dificultate.

– I-am spus la revedere. Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o. I-am făcut cu mâna, în timp ce se îndepărta, alături de tine. Apoi, când am revăzut-o, era întinsă pe o targă la morgă. Era rece. Avea buzele învineţite.

– Chase.

– Şi copilul. Copilul meu. A murit în pântecele ei.

Lacrimi fierbinţi i-au umplut ochii. Şi-a retras mâinile de pe palmele lui Marcie, ducându-şi pumnii la ochi.

– Dumnezeule!

– E normal să plângi.

El i-a simţit mâna pe umăr, mângâindu-l uşor.

– Dacă aş fi venit cu voi, aşa cum a vrut ea, poate nu s-ar fi întâmplat.

– N-ai de unde să ştii asta.

– De ce n-am venit cu voi? Ce era aşa de important de n-am putut să vă însoţesc? Dac-aş fi venit, poate aş fi stat eu în locul ei. Poate ar fi fost cruţată, ca să dea viaţă copilului nostru, poate aş fi murit eu în locul ei. Îmi doresc să fi murit. Aşa am vrut.

– Nu, n-ai vrut.

Tonul sever din vocea lui Marcie l-a făcut să-şi ridice capul. Şi-a luat mâinile de la ochi.

– Dacă mai zici o dată aşa ceva, te plesnesc din nou.

– Marcie, dar ăsta-i adevărul.

– Ba nu, a insistat ea, clătinându-şi dezaprobator capul. Dacă voiai într-adevăr să mori, de ce nu eşti în mormânt lângă Tanya? Puteai să apeşi pe trăgaci sau să intri cu maşina în balustrada unui pod, să te tai cu o lamă sau să înghiţi o mână de pastile – de ce n-ai făcut nimic din toate astea?

Ea s-a ridicat în picioare, tremurând de indignare, în timp ce striga la el, privindu-l de sus.

– Chase, sunt o grămadă de moduri prin care poţi scăpa de tine însuţi. Sigur, băutura, târfele şi călăritul taurilor sunt şi astea o variantă, dar la fel de sigur îţi pot spune că nu sunt cea mai rapidă metodă de autodistrugere. Aşa că ori minţi când zici că vrei să mori, ori eşti îngrozitor de prost. Până acum, n-ai reuşit să faci nimic altceva decât să te destrami pe margine şi să transformi în iad vieţile tuturor celor din jurul tău.

În momentul acela, s-a ridicat şi el în picioare. De furie, abia dacă mai simţea durerea ce-i chinuia pieptul.

– Cine dracu' te crezi să-mi vorbeşti mie aşa? După ce-o să pierzi şi tu omul pe care-l iubeşti, după ce vei pierde un copil, *atunci* să vii la mine să-mi vorbeşti despre disperare. Până atunci, ieşi din viaţa mea şi lasă-mă-n pace!

– Bine, dar nu înainte de a încheia ce am de spus. Să nu crezi că o onorezi pe Tanya cu genul ăsta de comportament. Este prostesc şi dăunător. În scurta perioadă de timp cât am cunoscut-o, m-a impresionat cu dragostea de viaţă pe care o iradia. Iar pe tine, Chase, te idolatriza. În ochii ei, nu ai fi greşit niciodată, cu nimic. Mă întreb dacă ar mai avea vreun pic de respect pentru tine dacă ar vedea în ce hal ţi-ai distrus viaţa de când a murit ea. Oare s-ar bucura să afle cât de mult ai decăzut? Mă îndoiesc amarnic.

El şi-a încleştat dinţii atât de tare, încât a simţit că-l dor fălcile.

– Ţi-am spus să ieşi.

– Plec.

Şi-a căutat în grabă prin geantă şi a scos de acolo o hârtie roz, împăturită. A deschis-o şi a aşezat-o pe bar.

– Asta-i chitanţa detaliată a facturii pe care am plătit-o pentru tine la spital. Mâine vin să ridic banii.

– Ştii deja că nu am nici un ban.

– Atunci, îţi sugerez să faci rost de undeva. Noapte bună.

N-a mai aşteptat să o conducă până la uşă. A traversat sufrageria, a deschis larg uşa şi a ieşit afară, fără să dea vreun semn că îi pasă de ploaia care cădea în rafale şi trântind zgomotos uşa în urma ei.

– Căţea, a murmurat el, înlăturând cu dosul palmei chitanţa de pe bar.

Hârtia a aterizat la picioarele lui. I-a dat cu sete un şut, dar mişcarea i-a provocat o durere ascuţită în coaste. Strângând din ochi, s-a târât până în dormitor, pentru a ajunge la sticluţa cu medicamente de pe noptieră.

A deschis capacul, a luat o pastilă şi a înghiţit-o fără să se mai obosească să meargă după un pahar cu apă.

În timp ce se apleca să aşeze la loc pe noptieră flaconul cu pastile, s-a oprit brusc. A învârtit între degete sticluţa gălbuie, gândindu-se cum ar fi să înghită toate pastilele deodată.

Nici nu putea concepe aşa ceva.

S-a aplecat, lăsându-se să cadă pe marginea patului. Atunci, poate că Marcie avea dreptate? Dacă-şi dorise într-adevăr să termine cu viaţa atunci când murise Tanya, de ce nu o făcuse? Avusese atâtea ocazii, când plecase de acasă şi petrecuse în compania prietenilor ocazionali pe care şi-i făcuse, sau când stătea singur, falit, beat şi deprimat. Cu toate astea, nici măcar nu se gândise la sinucidere.

Undeva, în adâncul sufletului, simţise probabil că viaţa încă merita trăită. Dar pentru ce?

Şi-a ridicat privirea spre fotografia de nuntă, înrămată, în care era el şi Tanya. Dumnezeule, cât fusese de frumoasă! Zâmbetul ei îi scălda ochii, ţâşnind parcă direct din inimă. Ştia, fără să aibă nici cea mai mică îndoială, cât de mult îl iubea. Până în ziua aceea, credea din tot sufletul că ea murise ştiindu-se iubită. Cum să nu fi ştiut? Îşi dedicase întreaga viaţă iubirii ce i-o purta.

Marcie avea dreptate şi în altă privinţă – nu onora memoria Tanyei ducând viaţa pe care o ducea. Ciudat că s-a găsit cineva din afară, şi nu unul din familia lui, care să-l citească atât de bine şi care să ştie exact pe ce butoane să apese pentru a-l face să se ridice şi să-şi analizeze viaţa.

Tanya fusese mândră de ambiţiile lui. De la moartea ei, singura lui ambiţie fusese să bea îndeajuns cât să-şi amorţească simţurile şi să-şi înceţoşeze memoria. La început, păstrase oarecum aparenţele, când mergea la birou, dar asta până într-o dimineaţă, când apăruse beat în timpul unei întâlniri pe care Lucky o avea cu un potenţial client. Fratele lui explodase şi îi spusese că preferă să nu-l aibă prin preajmă, dacă avea de gând să pericliteze ce mai rămăsese din afacerea lor.

Atunci a pornit la drum, urmând harta circuitului de rodeo. Se înscria la câte concursuri putea să participe. Câştiga atât cât să-şi acopere benzina şi băutura, şi asta era tot ce conta pentru el. Maşina îl ţinea departe de casă, iar băutura îl ajuta să uite pe moment de durerea pe care o lăsase în urmă.

Viaţa i s-a transformat încet într-un nesfârşit şi inutil şir de nopţi petrecute în destrăbălare, băutură, jocuri de noroc, bătăi, călărit de tauri. Câştiga bani, apoi îi cheltuia şi o lua de la capăt. Se muta dintr-un loc în altul, umblând fără nici un rost şi fără să se oprească vreodată pentru a se gândi la motivul pentru care fugea.

Mirele zâmbitor din fotografia aşezată pe noptieră nu aducea deloc cu el, cel de acum. De fapt, îşi bătea joc de el. Cât de naiv a putut fi pe vremea aia, să creadă că viaţa îi dă garanţia unei fericiri fără sfârşit! A privit chipul frumos al Tanyei, încadrat de bucle blonde, i-a atins cu degetul colţul gurii surâzătoare şi s-a simţit copleşit de ruşinea cu care-i întinase amintirea.

După cum îi spusese şi mama lui în predica pe care i-o ţinuse, răbdarea pe care familia i-o arătase ajunsese, în cele din urmă, la final. Se înstrăinase de toţi prietenii lui. Era falit. Se culca cu femei pe care a doua zi nici nu le mai cunoştea. Ca fiul risipitor din parabola din *Noul Testament*, ajunsese la fundul sacului.

Era timpul să se adune. Viaţa nu avea să fie mai bună, indiferent ce-ar fi făcut, dar nici mai rea de atât nu putea fi.

Mâine o să îl sune pe Lucky, să vadă în ce stadiu mai e afacerea lor sau dacă mai au măcar o afacere. Mâine o să meargă să-şi vadă mama şi să-i mulţumească pentru supa de pui pe care i-o gătise. Mâine o să facă rost de bani să îi plătească datoria lui Marcie. Ar fi un început. O să ia fiecare zi în parte.

Dar acum, s-a gândit el, în timp ce ducea fotografia la buze şi-i săruta imaginea, o s-o mai plângă o dată pe Tanya.

Capitolul 4

– La naiba, Sage! a strigat Chase spre sora lui mai mică, în clipa în care ea a nimerit cu maşina exact într-o groapă căscată în asfaltul străzii. A fost o nimica toată să stau pe spatele taurului în comparaţie cu mersul în maşină cu tine la volan.

Şi-a pipăit încet coastele care încă îl dureau.

– Scuze, i-a răspuns ea pe un ton vesel, zâmbindu-i. Ultima oară când am fost în oraş, groapa aia nu era acolo. Şi, din câte îmi amintesc, nici tu nu te aflai prin preajmă. De fapt, ultima oară când am avut veşti de la tine, mişunai pe undeva prin Montana sau ceva de genul ăsta.

Chase se bucurase să o vadă. Ea ciocănise zgomotos în uşa casei lui, chiar când el îşi pregătea o cafea, după o noapte surprinzător de odihnitoare.

– Chase! strigase ea, plină de entuziasm, aruncându-se în braţele lui şi strângându-l înainte ca el să apuce să urle de durere şi să o împingă la o parte.

– Ai grijă la coaste!

Ea se scuzase repede, după care se aşezase la masă, împărţind cu el cafeaua şi pâinea prăjită. Şi, fiindcă nu avea încă nici un mijloc de transport la dispoziţie, el o rugase să îl conducă până la sediul companiei, îndată ce avea să facă duş şi să se îmbrace.

– Cât de des treci pe acasă? a întrebat-o el acum.

– Hmm, cred că o dată la două luni, dar când m-a sunat mama aseară şi mi-a spus că eşti acasă, am lăsat totul baltă şi am pornit la drum.

– Pe vremea asta?

Afară era încă frig şi umed. Mai târziu, era de aşteptat ca ploaia să se transforme în polei. Meteorologii din întreaga jumătate de

nord a statului îi avertizau pe oameni să nu conducă decât dacă era absolut necesar.

– Am avut grijă. Oricum, cunosc deja ca-n palmă drumul dintre Austin şi casă.

El i-a privit profilul, care i s-a părut maturizat faţă de ultima oară când o văzuse.

– Arăţi bine, Sage.

– Mulţumesc.

Ea i-a făcut semn cu ochiul, ştrengăreşte.

– Mă trag din plămadă bună.

El a mormăit dezaprobator.

– Hai, nu pretinde acum că nu ştii cât de atrăgători suntem noi, ăştia, din familia Tyler. Toate prietenele mele salivau din greu după tine şi după Lucky. Se rugau să doarmă la mine, sperând cu disperare c-or să vă zărească pe holuri, măcar pe unul din voi, dacă nu pe amândoi, parţial dezbrăcaţi. Măcar fără cămaşă. Cred că din cauza voastră am avut atâţia prieteni. Adică prietene, vreau să zic. Pe băieţi aţi reuşit să-i speriaţi.

– *Ba tu* i-ai speriat pe băieţi, a replicat el, chicotind.

Trecuse multă vreme de când nu mai râsese şi, pentru o clipă, a rămas şi el surprins.

– Sage, nu ai învăţat niciodată arta de a flirta.

– Dacă prin asta te referi la faptul că nu am transpirat niciodată după nişte bicepşi, atunci, da, ai dreptate. Nu mi-a stat niciodată în fire să mă uit la un nerod de parcă ar fi inventat el roata. Nu reuşeam să gâfâi şi să miorlăi fără să pufnesc în râs. Slavă Domnului că Travis nu aşteaptă aşa ceva de la mine.

– Travis?

– Cum, n-ai aflat de Travis? A, da, nu erai acasă când a venit cu mine.

– L-ai adus acasă? Sună destul de serios.

– Nu suntem oficial logodiţi, dar se înţelege deja că ne vom căsători.

– Cine înţelege asta? Tu sau el?

Ea i-a aruncat o privire cruntă.

– Amândoi. El face facultatea de medicină. Probabil că vom aştepta până îşi dă rezidenţiatul, şi-abia apoi ne vom căsători. Vrea să devină dermatolog şi să facă o grămadă de bani.

– Storcând coşuri sau cum?

– Hei, cineva tre' s-o facă şi pe-asta. Taică-său e ortoped. Fixează genunchii fotbaliştilor şi alte chestii de genul ăsta. Locuiesc în Houston, într-o casă superbă, care a aparţinut unui fost petrolist. Are un lac cu raţe şi lebede în curtea din spatele casei. Toţi cei din familia lui au maşini marca BMW.

– Bine. Mărită-te cu individul ăsta ca să scăpăm şi noi de-o cheltuială.

Era pe punctul de a se mai alege cu o privire urâtă din partea ei.

– Asta a zis şi Lucky, aproape cuvânt cu cuvânt.

– Da, marile genii gândesc la fel.

Sage îşi terminase studiile academice cu un semestru mai devreme decât ceilalţi colegi ai ei. Chase nu reuşise să ajungă la ceremonia de absolvire. Acum, s-a folosit de ocazie pentru a-şi cere scuze.

– Las-o baltă. N-ai pierdut nimic. Arăt groaznic în robă şi cu pălărie. Oricum, m-am înscris imediat la masterat.

– Şi te-ai decis ce o să faci cu diploma ta cea scumpă? Sau îţi va fi de-ajuns să fii doar „doamna doctor Travis"?

– La naiba, evident că nu. Nu mi-ar ajunge să fiu nevasta nimănui. Nu o să depind niciodată în totalitate de un bărbat. Vreau să am o carieră, la fel ca Devon. Ea a reuşit să facă faţă serviciului şi să aibă o căsnicie fericită. *Foarte* fericită, dacă e să mă iau după zâmbetul tâmp de pe faţa lui Lucky. Chiar şi după doi ani de însurătoare, fratele nostru e încă topit după nevastă-sa.

– Eu, unul, îl înţeleg, a zis Chase, absorbit în propriile gânduri.

Sage fie nu l-a auzit, fie a lăsat remarca lui să treacă fără să facă nici un comentariu.

– Oricum, nu m-am hotărât încă ce să fac. M-am specializat în management. Masterul pe care îl fac îmi poate fi util cam în orice câmp aş alege.

– Câmp de porumb? Câmp de bumbac?

– Tu mai vrei o coastă ruptă sau ce?

El a izbucnit în râs.

– Indiferent ce câmp vei alege, sper să devii bogată şi independentă.

– Amin. Vreau să devin independentă financiar, cum e amica ta, Marcie Johns.

– Da' ce, ea așa este?

– Cum, bogată? Tre' să fie. Câștigă tot soiul de premii: „Agentul Imobiliar al Anului", „Femeia de Afaceri a Anului". Chestii de-astea. Îi găsești poza în ziare aproape în fiecare lună, pentru că încheie cele mai multe tranzacții imobiliare chiar și în timpul acestei crize sau recesiuni, sau ce naiba o mai fi chestia asta în care suntem acum.

– Absolventă de management. Sigur că da, a comentat el pe un ton sarcastic.

Sage l-a ignorat.

– Mama zicea că domnișoara Johns arăta absolut fabulos ieri.

– Fabulos?

– Ceea ce cred că este remarcabil, având în vedere că și-a revenit destul de greu după accident. Mi se pare că a făcut o operație estetică pentru a scăpa de o cicatrice urâtă de pe frunte. Se vorbește chiar că și-a scos și ridurile cu ocazia asta și cică și-ar fi aranjat și bărbia. Are... cât acum? E de-o vârstă cu tine, nu-i așa? Treizeci și cinci? Nu-i asta vârsta la începe declinul? Pentru femei, vreau să zic. Ai naibii să fiți, voi, bărbații! Pe măsură ce trec anii, voi arătați tot mai bine. Asta-i una dintre nemulțumirile pe care o să le discut cu Dumnezeu când o să ajung în ceruri. Nu-i corect ca voi să deveniți mai chipeși, în timp ce noi ne transformăm în niște babe, dar eu, una, nu cred că domnișoara Johns și-a făcut vreo operație estetică, a ciripit mai departe Sage. Pare să fie genul de tipă care are suficientă încredere de sine, încât să n-o afecteze câteva riduri apărute pe față. Oricum, de ce să se complice? Arată deja splendid.

– Splendid? Gâsculița?

Chase părea înmărmurit. În viața lui nu s-ar fi gândit să o asocieze pe Gâsculița Johns cu un asemenea epitet. Pe de altă parte, femeile au criterii diferite de judecată față de bărbați atunci când vine vorba despre frumusețe.

– Are un păr mortal.

Chase a început să râdă măgărește.

– Arată ca flacăra unui chibrit.

– Ce știi tu? a zis Sage, pe un ton plin de dispreț. Alte femei plătesc sute de dolari pentru o vopsea de culoarea aia.

– Pentru ce?

– Am ajuns. Lucky e aici, aşa că eu nu mai intru. I-am promis mamei că o ajut cu nişte treburi, ca să nu fie nevoită să iasă din casă pe vremea asta. Pat a sunat-o azi-dimineaţă şi a sfătuit-o să nu plece nicăieri.

– Ce mai face Pat?

Pat Bush era şeriful districtului. În urmă cu doi ani, jucase un rol-cheie în procesul în urma căruia Lucky fusese scos de sub acuzaţia de provocare intenţionată a unui incendiu, întâmplare în urma căreia Lucky şi Devon rămăseseră împreună. De când se ştiau fraţii Tyler, şeriful Bush fusese prietenul lor de familie.

– Pat rămâne neschimbat, a zis Sage, dar de când a murit Tanya în accidentul ăla, a devenit destul de fricos când vine vorba de trafic, şi stă cu gura pe mama să fie de două ori mai atentă când conduce.

La auzul numelui Tanyei, Chase a simţit o mică împunsătură de durere în inimă, dar a zâmbit către sora lui şi i-a mulţumit pentru că l-a adus cu maşina.

– Chase, a strigat Sage după el, în timp ce acesta se adăpostea de ploaie sub acoperişul verandei.

El s-a uitat înapoi. Ea lăsase în jos geamul maşinii şi îi zâmbea prin deschizătura ferestrei:

– Bine-ai revenit!

Sora lui era mai matură şi mai înţeleaptă decât crezuse el. Cuvintele ei aveau un dublu înţeles. El şi-a întins mâna, cu degetele strânse în formă de pistol, şi s-a prefăcut că trage în ea. Râzând, ea a întors maşina şi a plecat.

Chase a simţit cum i se strânge stomacul amintindu-şi cum a stat pe aceeaşi verandă în acea după-amiază blestemată, când Marcie şi Tanya au plecat de la el de la birou. Atunci, ca şi acum, le făcuse semn cu mâna.

Lăsând la o parte amintirea dureroasă, a intrat în birou. Deşi nu mai trecuse pe acolo de luni în şir, nimic nu se schimbase. Biroul companiei nu mai fusese modernizat de pe vremea când bunicul lor era la conducere. În încăperi trona dezordinea, diverse lucruri erau îngrămădite peste tot, într-un stil specific bărbătesc. Până şi mirosurile erau la fel, de la mireasma de mucegai a vechilor hărţi şi indici geologici, până la aroma de cafea proaspăt

făcută. Căldura confortabilă a camerei l-a îmbrățișat asemenea unei rude dragi, pe care nu o mai văzuse de multă vreme.

Lucky stătea aplecat la vechiul lui birou de lemn, cu degetele de la o mână înfipte până la încheieturi în părul lui de un blond-închis, în timp ce cu mâna cealaltă bătea darabana pe masa plină de hârtii. Și-a ridicat privirea când l-a auzit pe Chase intrând pe ușă și a rămas vizibil surprins.

– Pare serioasă treaba, a zis Chase.

– N-ai idee cât de serioasă e.

Lucky a privit dincolo de umărul fratelui său, de parcă s-ar fi așteptat să mai vadă pe cineva în urma lui.

– Cum ai ajuns aici?

– Sage.

Chase și-a scos jacheta din blană de oaie și a scuturat-o de picăturile de ploaie.

– A trecut pe la mine în dimineața asta.

– Era să-i trag o mamă de bătaie când a venit aseară acasă. Mi-e groază când mă gândesc că a condus până aici de una singură, pe o vreme ca asta.

– Dacă știam, și eu aș fi avut același impuls, dar m-am bucurat s-o văd. Este...

Încerca să găsească termenul potrivit, dar nu a reușit.

– Așa-i, a zis Lucky. A crescut, nu mai e puștoaica pe care o știam noi, dar tot o răsfățată a rămas.

– Cine-i Travis? Se pare că-s singurul din familie care n-a avut plăcerea să-l cunoască.

Lucky i-a făcut semn cu ochiul lui Chase.

– Ei, pe naiba plăcere! E un miorlăit de clasă primară. Singurul motiv pentru care îl place e că-l poate duce de nas cum vrea ea.

– Dacă se însoară cu ea, o să se lege bine la cap!

– Poți fi sigur de asta. I-am jucat atâtea farse când era mică, încât a învățat să se bată. Acum, aproape că mi-e frică de ea.

Cei doi frați au izbucnit în râs. Râsul lor devenea din ce în ce mai pătrunzător, până au început să se simtă jenați de emoțiile pe care le eliberau.

– Doamne, ce bine că te-ai întors, a zis Lucky cu voce răgușită. Mi-ai lipsit, frate.

– Mulţumesc, a răspuns Chase, dregându-şi glasul. Sper doar să pot rămâne. Dacă se dovedeşte că-i prea mult... vreau să spun că nu pot promite...

Lucky a făcut semn cu mâna prin aer, cum că a înţeles ce voia să zică.

– Nu mă aştept acum să intri direct în pâine. Vezi mai întâi cum e. Nu te grăbi.

Chase a încuviinţat din cap. După un scurt moment de tăcere stânjenitoare, Lucky i-a oferit o ceaşcă de cafea.

– Nu, mulţumesc.

– Cum te mai simţi azi?

El a răspuns amărât:

– Ca şi când un nenorocit de taur ar fi dansat pe pieptul meu.

– Chestie pe care, de altfel, o meritai, dat fiind că te-ai apucat să urci pe spinarea lui.

A arătat cu mâna spre pieptul lui Chase.

– Crezi că o să te faci bine?

– Sigur, a răspuns Chase indiferent. M-au legat atât de strâns cu bandajul ăsta, încât coastele mele nu se pot mişca nici dacă vine un cutremur. O să-mi revin.

A făcut un semn cu capul spre hârtiile împrăştiate pe birou.

– Cum merge afacerea?

– Care afacere?

– Atât de rău e?

– Ba mai rău de-atât.

Lucky s-a ridicat şi s-a apropiat de o fereastră. A trasat cu degetul un cerc în condensul de pe geam şi s-a uitat afară, la copacii uzi. Din când în când, pe podeaua verandei cădea câte un ţurţure de gheaţă, care se topea apoi cu repeziciune. Ar fi fost bine dacă temperatura rămânea deasupra punctului de îngheţ.

S-a întors din nou cu faţa spre încăpere.

– Chase, nu sunt sigur că eşti pregătit să auzi ce am să-ţi spun.

– O să fiu vreodată?

– Nu.

– Atunci, zi-mi de-a dreptul.

Lucky s-a întors la masa de lucru şi, posomorât, s-a lăsat să cadă pe scaunul din spatele lui.

– Dacă nu se întâmplă vreo minune, va trebui să declarăm falimentul, conform amendamentului unsprezece. Şi asta cât de curând.

Cu umerii lăsaţi, Chase şi-a coborât privirea în pământ.

– Îmi pare rău, Chase. Pur şi simplu, n-am reuşit să fac faţă. Puţinele proiecte pe care le aveam s-au dus de râpă după plecarea ta.

– Ei, la dracu', nu te scuza. Chiar şi în zilele celor mai negre beţii ale mele am fost la curent cu situaţia economică din Texas. Ştiam că lucrurile merg prost.

– Foştii noştri clienţi stau mai prost decât noi. Majoritatea petroliştilor independenţi sunt deja cu burta-n sus, ca peştii. Restul sunt ca şi morţi – aşteaptă băncile să vină să le cureţe carnea de pe oase. Am făcut tot posibilul să atrag clienţi noi, oameni din afara statului, care mai au ceva capital de investit. N-a ieşit nimic. Nimeni nu mai face nimic. Zero.

– Deci tot echipamentul nostru care a fost înlocuit după incendiu...

– A stat nemişcat mare parte a timpului. Puteam foarte bine să nu dezlipim etichetele de pe el, dar asta nu-i partea cea mai rea.

Lucky a oftat cu groază.

– N-am reuşit să asigur echipei un salariu permanent, din moment ce stăteau fără să facă nimic, aşa că a trebuit să-i concediez. Crede-mă, Chase, că m-a durut inima când am făcut-o. Bunicul şi tata probabil că s-au răsucit în morminte. Ştii doar cât de mult ţineau la oamenii care au muncit pentru ei, dar n-am avut de ales şi a trebuit să-i pun pe liber.

– Se transformă totul într-un cerc vicios, în care ei se află la strâmtoare.

– Exact. Au familii. Copii de îmbrăcat, guri de hrănit. M-am simţit ca naiba când le-am dat preavizul.

– Dar noi cum stăm cu finanţele?

– A trebuit să intrăm în economiile făcute de tata. Mama şi Devon au administrat destul de bine banii. Acum câteva luni, am vândut un mânz. Asta ne-a ajutat puţin. S-ar putea să mai rezistăm încă vreo şase luni de-acum încolo. Apoi, situaţia va deveni critică. Normal, cu cât rămâne în insolvenţă mai mult timp compania de foraj Tyler, cu atât mai vulnerabilă va deveni şi situaţia noastră.

Chase a oftat descurajat. Când a dat să se ridice de pe scaun, Lucky l-a oprit:

– Aşteaptă. N-am terminat. Dacă tot am început, măcar să auzi tot.

Privirea lui a întâlnit ochii trişti ai fratelui său.

– Banca ne cere să restituim împrumutul. George Young a telefonat săptămâna trecută să-mi spună că nu mai acceptă doar plata dobânzilor. Trebuie să facem o reducere substanţială a sumei împrumutate iniţial.

Lucky şi-a întins larg braţele deasupra biroului.

– Pur şi simplu, nu avem fonduri, Chase. Nu am suficienţi bani nici pentru plata dobânzii.

– Presupun că iese din discuţie o tăvăleală cu Susan.

Susan Young, fiica răsfăţată a bancherului, avusese planurile ei cu Lucky şi încercase chiar să-l şantajeze ca s-o ia de nevastă. Lucky, un şmecher de felul lui, reuşise să-i scape printre degete. Aşa că Chase glumea când i-a adus numele în discuţie, dar Lucky i-a răspuns cât a putut de serios:

– Dacă aş şti că o scot la capăt cu moşul ei, atunci mi-aş desface şliţul chiar acum. Apoi, a început să râdă. Ei, pe naiba. Devon m-ar omorî.

Şi-a desfăcut larg braţele, a ridicat din umeri şi a rânjit ca o pisică de Cheshire.

– Ce să zic? Puştoaica e înnebunită după mine.

Chase nu s-a lăsat prostit cum că ar fi vorba de dragoste unilaterală. Frate-său fusese un afemeiat din momentul în care descoperise diferenţa dintre fetiţe şi băieţei. Reputaţia lui de Don Juan era bine întemeiată, dar când a întâlnit-o pe Devon Haines, Lucky a fost prins în laţ. Nici acum nu-şi revenise.

– Din câte am auzit şi din ce-am observat şi eu, atracţia e reciprocă.

Spăsit, Lucky şi-a lăsat capul în jos.

– Da. Oricât de rău stau lucrurile, n-am fost în viaţa mea mai fericit ca acum.

– Bun, a zis Chase pe un ton solemn. Asta-i bine.

S-a lăsat din nou tăcerea între ei. Cu un efort de voinţă, Chase şi-a alungat melancolia şi s-a concentrat asupra afacerii.

– Unul dintre motivele pentru care am trecut în dimineața asta pe aici a fost ca să văd dacă mai sunt ceva bani în casă. Am rămas dator unei roșcate.

– Lui Devon? Pentru ce?

– O altă roșcată. Marcie. Mi-a plătit factura la spital. Dumnezeu știe cum am să-i dau banii înapoi.

Lucky s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre un dulap. A scos dintr-un sertar un carnet de cecuri.

– Ăsta îți aparține, a spus el, dându-i-l lui Chase, care l-a privit curios.

– Ce-i asta?

– Chase, am vândut casa pe care m-ai obligat să o cumpăr după moartea Tanyei.

Totul a încremenit înlăuntrul lui Chase. Uitase cu totul de asta. Insistase ca fratele lui să cumpere casa pe care Tanya o vizitase în după-amiaza în care s-a petrecut accidentul. Privind înapoi, și-a dat seama că fusese o reacție involuntară la moartea ei prematură. De atunci, nici nu se mai gândise la asta. Nu văzuse niciodată casa, nici nu-și dorise s-o vadă. Evident că nu plănuise vreodată să locuiască în ea.

A deschis dintr-o mișcare coperta de vinilin a carnetului. Nu era decât un singur cec scris – un depozit bancar. Suma era uluitor de mare pentru un om care se credea falit.

– Iisuse, asta de unde a mai apărut?

– E asigurarea de viață a Tanyei.

Chase a lăsat să-i scape carnetul din mână, de parcă acesta i-ar fi ars degetele. Carnetul a aterizat pe birou. Chase a sărit de pe scaun și s-a dus spre fereastră, exact așa cum făcuse Lucky mai devreme. Decorul de afară nu se îmbunătățise. Ziua era la fel de urâtă.

– N-am știut ce să fac cu cecul de la asigurare, când l-am primit. Erai încă pe aici când a ajuns, dar în starea de permanentă beție în care te aflai nu se putea discuta cu tine și nu cred că puteai gestiona în vreun fel lucrurile atunci. Așa că l-am încasat în numele tău, ți-am falsificat semnătura și l-am folosit ca să cumpăr casa. În urmă cu vreun an, Marcie a venit să mă vadă. Avea un client interesat să o cumpere. S-a gândit că poate vrei s-o vinzi, din moment ce nu ai locuit niciodată acolo și, în mod clar, nici nu aveai de gând s-o faci. Dat fiind că tu nu erai disponibil, a trebuit

să iau o decizie în locul tău. Am hotărât să scap de ea, dacă tot se ivise ocazia să-ți asigur câteva mii, și să pun banii la adăpost în bancă, pentru când vei avea nevoie de ei sau, pur și simplu, vei dori să-i retragi.

Lucky a făcut o pauză, dar Chase nu a spus nimic. În cele din urmă, Lucky a adăugat nesigur:

– Sper că am făcut ceea ce trebuia.

Revenindu-și, Chase și-a frecat ceafa, obosit.

– Da, ai făcut ce trebuia. Nu mi-am dorit niciodată casa aia, după moartea Tanyei. Singurul motiv pentru care a trebuit să o cumpăr a fost acela că ei îi plăcuse atât de tare.

– Înțeleg. Oricum, a adăugat Lucky schimbând tonul, ai un cuibușor cu ouă despre care nu ai știut nimic până acum.

– O să folosim banii ca să plătim împrumutul.

– Mulțumesc, Chase, dar abia dacă ne ajunge pentru o măsea. Va acoperi dobânda, dar trebuie să ne ocupăm și de împrumutul inițial. De data asta, s-au înrăit băieții.

Era prea multă informație de rumegat dintr-odată. Se simțea ca un om care suferise un accident și rămăsese cu un handicap, iar acum trebuia să învețe din nou tot ce știuse înainte – cum să meargă, să vorbească, să facă față situațiilor cu care se confrunta.

– Stai să văd ce pot face, a zis Chase către fratele său. Poate dacă vorbesc cu George și îl asigur că m-am întors și sunt gata să mă apuc din nou de treabă, reușesc să amân plata câteva luni.

– Mult noroc, dar nu spera prea mult.

Chase a luat cheile uneia dintre camionetele companiei. Nu o mai condusese nimeni de luni bune, așa că a pornit cu greutate. Vremea rea de afară înrăutățea situația. Cu toate astea, a reușit până la urmă să pornească motorul.

În timp ce se îndepărta de sediul companiei de foraj Tyler, Chase nu s-a putut abține să nu se întrebe cât timp va mai sta în picioare afacerea lor. Fiind cel mai în vârstă dintre frați, ar fi putut oare să se împace cu el însuși dacă ar fi dat greș?

Capitolul 5

La cum arăta, era clar că-i ţicnită. Avea o tunsoare de paj, care-i încadra capul mic, ochelari care-i acopereau o mare parte a feţei şi cercei de mărimea unor farfurii, prinşi de loburile urechilor. Pe plăcuţa de pe biroul ei scria ESME.

– Îmi pare rău, dar domnişoara Johns a plecat deja de la birou şi nu se mai întoarce azi, i-a spus ea lui Chase. Vă pot ajuta cu ceva?

– Trebuie s-o văd pe Marcie.

S-a gândit că ar putea lăsa cecul la secretara lui Marcie, dar voia să aibă satisfacţia de a i-l înmâna personal. Fusese atât de arţăgoasă seara trecută pe tema banilor, încât nu-şi dorea decât să-i îndese cecul în mânuţele lacome şi să încheie odată pentru totdeauna povestea cu ea. Nu se simţea bine la gândul că-i era dator.

Era pus pe ceartă. Coastele îl dureau pentru că nu mai luase nici o pastilă din flaconul prescris de doctor. Întrevederea cu George Young fusese exact cum prezisese Lucky – dezastruoasă. Bancherul încerca din răsputeri să se protejeze de comisiile care analizau situaţia băncilor. În plus, Chase bănuia că bătrânul le purta pică celor din familia Tyler din cauză că Lucky nu se îndrăgostise de ciudata lui fiică.

Era limpede ca lumina zilei că George luase refuzul lui Lucky drept o ofensă personală. Sau, s-a gândit Chase răutăcios, poate, pur şi simplu, era dezamăgit că Lucky nu-l scăpase de ea. Fata îi făcea numai necazuri şi, deocamdată, era încă pe capul lui George.

Chase s-a trezit că nu poate scăpa de cecul pe care abia aştepta să-l dea. Faptul că Marcie nu se afla în agenţia imobiliară pe care o deţinea i-a stricat şi mai mult dispoziţia.

– Unde locuieşte?

– Nu puteţi aştepta până mâine? l-a întrebat Esme. Doriţi să vă întâlniţi cu Marcie pentru a vă pune casa pe lista proprietăţilor de vânzare sau vreţi vizionaţi vreun imobil? Vremea nu e...

– Nu-i vorba despre nici o casă. Afacerea pe care o am cu domnişoara Johns e de natură personală.

Ochii secretarei s-au mărit şi mai mult în spatele ochelarilor, care, şi aşa, îi făceau să pară destul de bulbucaţi.

– A, serios?

– Serios. Care-i adresa ei?

Femeia l-a măsurat din cap până-n picioare. Era clar că trecuse testul, pentru că a văzut-o cum se întinde după o foaie elegantă, de culoare gri, de-a lungul căreia erau inscripţionate iniţialele lui Marcie, pe care a scris repede o adresă.

– Cred că drumul va fi plin de noroi, a zis Esme în timp ce-i întindea foaia de hârtie.

– Nu contează.

În drumurile ei spre locurile de foraj, camioneta companiei trecuse prin vaduri de apă, urcase dealuri bolovănoase, traversase păduri dese şi păşuni populate de turme de vaci. Nici un teren nu era prea dur pentru maşina asta.

El s-a uitat în fugă pe adresă, dar n-a recunoscut locul indicat, chestie cam neobişnuită pentru el, având în vedere că ştia Milton Point de când era puşti şi colindase străzile oraşului în lung şi-n lat.

– Unde vine asta?

Esme i-a dat câteva indicii vagi, după care el a pornit la drum. Ştergătoarele de parbriz abia reuşeau să facă faţă ploii şi lapoviţei care cădea. Pe poduri se formase polei şi, după ce a intrat în derapaj de câteva ori, a început să o înjure pe Marcie că se mutase la marginea oraşului. E adevărat că şi familia lui trăia tot la periferie, dar, cel puţin, drumul era unul cunoscut.

Când a ajuns în dreptul străzii, aproape că a ratat-o. Pavajul acoperit cu pietriş era îngust şi abia dacă puteai observa plăcuţa care îl semnala, cu litere scrise de mână.

– Aleea Caprifoiului, a mormăit el.

Numele se potrivea cu drumul pentru că, pe ambele părţi, creşteau tufe de mâna Maicii Domnului, care acum erau acoperite

de gheață, dar primăvara și vara, când înfloreau, parfumau aerul cu mireasma lor.

Drumul era închis. Nu se mai aflau alte case prin preajmă. În capăt se înălța o structură lăsată nevăruită, cuibărită într-o pădure în care pinul se amesteca cu diverse foioase. Intrarea se afla la același nivel cu solul, dar casa fusese înălțată pe o râpă înclinată puternic. Spatele clădirii era suspendat deasupra solului, sprijinit pe stâlpi de metal.

El a parcat mașina și a coborât. A pornit atent spre ușa din față, alegându-și precaut locurile pe care călca. Cizmele îi scârțâiau pe gheața de pe alee. Nu i-ar fi ajutat cu nimic coastelor lui rupte să alunece și să cadă tocmai acum.

Vântul de nord-vest sufla un aer înghețat. Și-a tras în sus gulerul jachetei din blană de oaie. Când a ajuns la ușa din față, și-a scos o mănușă și a apăsat pe butonul soneriei. Clinchetul lui s-a pierdut înăuntrul casei.

Marcie a deschis ușa imediat, părând surprinsă să-l vadă.

– Chase?

– Credeam că te-a sunat țăcănita, să-ți spună.

– Da' tu de unde știi de țăcănită?

– Cum?

Scuturând din cap nedumerită, ea s-a dat un pas înapoi și i-a făcut semn să intre.

– E și mai urât, a zis ea, referindu-se la vreme, în timp ce închidea ușa, blocând rafalele de vânt de afară. De unde ai adresa mea? Haide, intră și vino lângă foc. Vrei să bei un ceai?

L-a condus în una dintre cele mai spectaculoase camere pe care le văzuse vreodată în viața lui. Nici nu visase el că un asemenea design modern exista în vechiul Milton Point. Tavanul era înalt de două etaje. Pe un perete se ridica șemineul, în care dansau jucăuș flăcările focului. Un alt perete era făcut din sticlă solidă, de la podeaua de lemn masiv, până la tavanul aflat la mai mult de șase metri deasupra lor.

Un bar ce semăna cu o insulă separa livingul spațios de bucătărie. Fusese conceput la modul cel mai practic cu putință; părea să fi fost creat pentru mese mai puțin formale. O galerie încercuia cel de-al doilea etaj, acoperind trei din laturile lui, acolo unde Chase bănuia că se află dormitoarele.

– Mai e o cameră în spatele peretelui cu şemineu, a spus Marcie, observându-i imediat interesul. O folosesc pe post de birou, deşi ar putea fi şi cameră de oaspeţi. La etaj sunt două dormitoare şi două băi.

– Vorbeşti ca un agent imobiliar.

Ea a zâmbit.

– Probabil că-i un defect profesional.

– Locuieşti demult aici?

– De ceva timp.

– Şi nu ţi-e teamă să stai singură într-o casă aşa mare, atât de departe de oraş?

– Să ştii că nu prea. Are un sistem de alarmă. În plus, sunt obişnuită cu singurătatea. Înclinându-şi capul într-o parte, a continuat îngândurată: Cred că-i dovadă de egoism ca o singură persoană să ocupe atâta spaţiu, dar aveam nevoie de un amortizor pentru impozite. Proprietatea este o investiţie, şi, cu avansul pe care...

El şi-a ridicat ambele mâini, întrerupând-o:

– Dacă te apuci să-mi spui de-astea, mă pierzi. E de-ajuns să ştiu că ai o casă frumoasă.

– Mulţumesc. Dă-mi voie să te ajut cu jacheta.

El a ezitat; nu plănuise să stea prea mult. Cu toate astea, focul era ademenitor. După ce bătuse atât amar de drum până aici, ar fi putut să stea puţin să se încălzească.

Şi-a dezbrăcat haina, şi-a scos şi cealaltă mănuşă şi i le-a dat pe toate lui Marcie. În timp ce ea punea bine lucrurile, el s-a apropiat de şemineu, şi-a pus un picior pe marginea de piatră a vetrei şi şi-a întins mâinile spre flăcările prietenoase.

– Ce bine, a zis el când a simţit-o venind lângă el.

– Hmm. Mi-am petrecut mare parte din după-amiază ghemuită aici. Nu prea se găsesc clienţi pe vremea asta, aşa că am hotărât să ajung la zi cu hârţogăraia.

Pe pernele unui fotoliu mare, de culoare crem, zăceau răvăşite contracte şi planuri de proprietăţi, de parcă tocmai le-ar fi lăsat din mână când se ridicase să îi deschidă uşa. Avea un creion pus după urechea dreaptă, aproape îngropat în claia de păr despre care sora lui spusese că e mortal. Purta o fustă moale, roşie, din piele întoarsă, un pulover asortat, ciorapi opaci... şi papuci de casă

pufoşi, de culoare albastră, care-i acopereau picioarele până la gleznele fine.

Ea i-a urmărit privirea care s-a oprit cu un aer amuzat la picioarele ei.

– Un cadou caraghios de la secretara mea.

– Ţăcănita.

Marcie a început să râdă.

– Ai cunoscut-o pe Esme?

– Am trecut pe la tine pe la birou, iar ea mi-a spus cum să te găsesc.

– Să ştii că toată zăpăceala ei este de faţadă. O afişează doar ca să nu îşi dea seama oamenii cât de inteligentă este.

Brusc, Chase realiză că discuţia pe care o avea acum cu Marcie era cea mai lungă conversaţie pe care o purtase cu o femeie de la moartea Tanyei. De obicei, parcurgea alt scenariu – întreba femeia dacă vrea să bea ceva, după care nu mai rosteau multe cuvinte până în momentul în care îi trântea un „mulţumesc" sec şi o abandona pe un pat cu cearşafurile mototolite. Gândul i-a provocat o grimasă. Marcie i-a interpretat greşit mimica.

– Te dor coastele?

– Puţin, a recunoscut el. Am fost mai mult pe drumuri azi şi nu mi-am mai luat medicamentul.

– Vrei să bei ceva?

Şi-a ridicat privirea spre ea. S-au uitat unul în ochii celuilalt pentru o clipă, după care privirea lui a coborât spre ceaşca şi farfurioara aşezate pe măsuţa de lângă fotoliul de piele.

– Mulţumesc, dar ceaiul nu-i de mine.

– Dacă ai spus asta ca să mă tachinezi, eşti groaznic.

– Parcă tu erai maestra cuvintelor.

– În loc de ceai, mă gândeam la nişte whisky cu apă.

– Mulţumesc, Marcie.

I-a vorbit din suflet, mulţumindu-i mai mult pentru încrederea pe care i-o acorda decât pentru băutura oferită.

Ea s-a îndreptat spre bar şi a deschis uşa dulăpiorului de sub el. A ales o sticlă din colecţia modestă pe care o avea şi a turnat puţin whisky în două pahare.

– Băutura nu te poate anestezia mai mult decât pastilele pe care le iei tu. În plus, o pastilă nu poate fi savurată în faţa şemineului, a adăugat zâmbind. Vrei gheaţă?

– Doar apă.

S-a întins după pahar, mulţumindu-i. Ea şi-a adunat hârtiile la care lucrase şi a revenit la fotoliul în care şezuse până să vină el, ghemuindu-şi picioarele sub ea. Făcând semn spre vatra şemineului, i-a sugerat să se aşeze acolo, ca să stea faţă în faţă.

– Şi dacă tot eşti acolo, mai aruncă un buştean pe foc. Ăsta-i preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru băutură.

După ce a aruncat buştenii pe foc, Chase s-a aşezat lângă vatră, desfăcându-şi larg genunchii şi învârtind între degete paharul cu whisky.

– Am în buzunar un cec în valoare de cinci sute şaptezeci şi trei de dolari şi şaizeci şi doi de cenţi. Pentru asta am venit până aici. Am vrut să-ţi dau banii înapoi, personal, şi să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

Ea şi-a plecat privirea spre paharul cu whisky şi apă.

– M-am purtat aiurea aseară. Mi-am pierdut firea. M-am enervat când te-am auzit spunând că-ţi doreai să fi murit. A fost o prostie să spui aşa ceva, Chase.

– Acum îmi dau şi eu seama.

– Aşa că nu trebuie să îţi faci probleme referitor la banii pe care trebuie să mi-i dai înapoi. E în regulă să mi-i înapoiezi oricând ai tu posibilitatea.

El a râs forţat.

– Nu o să pot avea banii ăştia „oricând". Dacă n-ai fi vândut casa aia, acum aş fi fost falit.

– A, deci ai aflat şi n-ai avut nimic împotrivă? Lucky îşi făcea probleme.

Chase a clătinat din cap.

– N-am avut niciodată intenţia să locuiesc acolo. De fapt, am şi uitat de povestea asta până azi.

Şi-a îndreptat spinarea şi a încercat să schiţeze un zâmbet.

– Aşa că poţi să fii recunoscătoare talentului pe care îl ai când vine vorba de vânzări, pentru că, iată, azi, te-ai făcut cu bani.

A scos cecul din buzunarul cămăşii şi i l-a înmânat.

– Mulţumesc.

Ea nu s-a obosit nici măcar să verifice dacă suma trecută era cea corectă. L-a aruncat deasupra maldărului de hârtii aşezate în capul mesei.

– Pentru o însănătoşire grabnică, a spus ea, ridicând paharul.

Au ciocnit paharele, apoi fiecare a luat câte o înghiţitură de whisky.

Au tăcut câteva momente, ascultând zgomotul făcut de buştenii care ardeau şi, din când în când, sunetul boabelor de chiciură care loveau ferestrele ce dădeau spre pădure. Chiar şi aşa, lipsită de frunze, pădurea era deasă. Trunchiurile copacilor erau aliniate egal, drepte şi negre ca nişte beţe de chibrit arse, cu vârfurile trasate neclar din cauza ploii.

– Cine ţi-a spus despre telefoanele pe care le primesc?

El şi-a desprins privirea contemplativă de la pădure şi a privit-o curios:

– Ce telefoane?

– Când ai venit adineauri, ai zis ceva despre o persoană ţicnită. Credeam că te referi la ţicnitul care mă sună pe mine.

– Mă refeream la Esme, secretara ta.

– Aha.

– Ce, e cineva care te sună?

– Îhm.

– Cine?

– Nu ştiu. Dacă ştiam, discutam cu el să văd care-i treaba şi-i spuneam să mă lase în pace.

– Ce îţi spune?

– Ah, îi place să vorbească murdar şi să gâfâie.

– Şi tu ce faci?

– Îi închid.

– Cât de des te sună?

– Nu pare să aibă o regulă. Uneori nu dă nici un semn săptămâni la rând, ca apoi să mă sune de mai multe ori în aceeaşi seară. Uneori devine extrem de agasant, aşa că scot telefonul din priză. Dacă Esme a încercat să mă sune, să-mi spună că treci pe aici, n-a avut cum să dea de mine.

El i-a urmărit privirea fixată asupra telefonului de pe măsuţa din holul de la intrare. Receptorul era scos din furcă.

– Te-a sunat azi?

– De două ori, a spus ea pe un ton indiferent. Devenise enervant, pentru că eu încercam să mă concentrez asupra lucrului.

– Marcie, pari foarte relaxată în legătură cu asta. I-ai raportat lui Pat despre telefoanele astea?

– Şerifului? Nu! a exclamat, de parcă sugestia lui ar fi fost ridicolă. Probabil că nu-i decât un adolescent care se excită şoptind cuvinte murdare în urechea unei femei necunoscute. Dacă ar avea curaj, i le-ar spune în faţă.

– Ce fel de chestii îţi zice?

– Destul de lipsite de originalitate. Că i-ar plăcea să mă vadă goală etc. Îmi spune că i-ar plăcea să-mi facă nu ştiu ce cu limba şi...

Ea a făcut un gest vag cu mâna.

– Ai prins ideea.

Când pleoapele ei s-au lăsat în jos spre paharul pe care îl ţinea în mână, Chase a observat că Gâsculiţa era aproape superbă, aşa cum o descrisese Sage. În lumina tremurătoare a focului, pielea ei părea translucidă. De la rădăcina părului până la decolteul puloverului, era la fel de netedă şi lipsită de imperfecţiuni ca porţeanul figurinelor pe care bunica lui le ţinea în vitrină. Pomeţii înalţi îi aruncau umbre pe obraji.

– Ţi-ai scos cumva ridurile de la ochi sau ţi-ai tras pielea de pe bărbie?

– Ce?

Întrebarea a luat-o prin surprindere atât de tare, încât era cât pe ce să scape paharul din mână.

– Sage zicea că tipele de la salonul de cosmetică fac tot soiul de speculaţii referitor la asta.

– Nu se poate! a strigat ea, nevenindu-i să creadă. Cred că nu mai au pe cine bârfi, din moment ce am ajuns pe lista lor de subiecte fierbinţi.

– Păi, da, Lucky s-a însurat.

Ea a izbucnit în râs, cu sinceritate.

– Da, el chiar învârtea bine roata bârfei, nu-i aşa?

– Şi zici că nu ai fost la doctor să mai retuşezi pe ici, pe colo?

– Nu, n-am fost, a zis ea pe un ton şăgalnic. Am avut doar de netezit o cicatrice aici.

Ea a desenat cu degetul un semn invizibil pe frunte, de-a lungul liniei unde începea să crească părul.

– Un ciob de sticlă s-a înfipt chiar aici.

Amintirea neintenționată a accidentului a pus capăt discuției lor, până atunci agreabilă. Chase s-a gândit să bea dintr-o înghițitură tot conținutul paharului pe care îl ținea în mână, dar, amintindu-și de promisiunea pe care și-o făcuse singur cu o seară în urmă, a renunțat la idee și a așezat paharul pe marginea șemineului. S-a ridicat în picioare.

– Păi, cred că ar fi mai bine te las să lucrezi. N-am vrut să te întrerup.

– Nu trebuie să pleci.

Și-a desfăcut picioarele lungi și zvelte și s-a ridicat și ea.

– Nu sunt sub presiunea vreunui proiect pe care trebuie să-l termin.

El a privit dincolo de ea, spre peretele de sticlă.

– Începe să fie din ce în ce mai urât afară. Acum, că am terminat ce aveam de făcut, ar trebui să plec înapoi, spre oraș.

– Hmm. Ah, apropo, clienții pe care îi scosesem la rodeo alaltăseară, m-au sunat azi și m-au întrebat de tine. Sunt încă interesați să cumpere o casă în zonă.

– Deci n-ai pierdut nici o vânzare din cauza mea.

– Așa se pare.

– Mă bucur.

– Ai vreun plan pentru cină, în seara asta?

El pornise deja spre ușă, dar întrebarea ei l-a făcut să se întoarcă.

– Cină?

– Da. Știi, masa de seară. Ai vreun plan în privința asta?

– Nu chiar.

– Chili sau sardine?

El a zâmbit strâmb.

– Ceva de genul ăsta.

– Ce-ai zice de o friptură la grătar?

Ea a trasat un cerc în aer, cu mâna.

– Cam așa de mare. Și cam atât de groasă, a adăugat ea, ținându-și degetul mare și arătătorul la o distanță de câțiva centimetri unul de celălalt. Friptă pe grătar, în sânge.

Cina cu Marcie. Cina cu o femeie. Cumva, scenariul ăsta i se părea mai intim decât o tăvăleală precedată de câteva pahare de

băutură, așa cum se obișnuise să procedeze cu femeile, de la moartea Tanyei. Nu avea nevoie să gândească. Nici să se implice. Nici să discute pe diverse subiecte.

Pe de altă parte însă, cina însemna implicare. Însemna să se descopere unul pe celălalt. Însemna toate acele faze de socializare, cum era privitul în ochi atunci când îi spuneai ceva sau momentele când se aștepta să-i spui ceva. Nu știa sigur dacă e pregătit pentru o situație ca asta, dar, până la urmă, femeia din fața lui nu era alta decât Gâsculița. La naiba, doar o cunoștea de când aveau cinci ani. I-a fost prietenă de nădejde în ultimele zile. După câte se pare, îi rezolvase chiar o parte din probleme, scăpându-l de grija de a vinde casa pe care o cumpărase după moartea Tanyei. Plus că nu putea să ignore respectul pe care ea îl arătase față de Tanya și cât de mult o plăcuse și o respectase Tanya, la rândul ei.

Putea să-i facă măcar favoarea de a lua cina cu ea, nu-i așa?

– Dacă prăjești bine friptura, atunci poți considera că am bătut palma.

Chipul ei s-a luminat de un zâmbet care a făcut-o să pară... Cum se exprimase mama lui? A, da. Radiantă.

Fără să se jeneze, Marcie s-a scuzat și a mers să se schimbe în niște haine lejere. După câteva minute, a apărut din nou, îmbrăcată în trening și încălțată cu papucii ei de știrumf. Creionul uitat după ureche fusese dat jos și, în locul lentilelor de contact, avea acum ochelari.

După ce a așezat friptura pe grătarul din bucătărie, l-a pus pe Chase la treabă, dându-i să se ocupe de o salată de crudități, în timp ce ea supraveghea cartofii din cuptorul cu microunde.

L-a întrebat dacă preferă o ambianță oficială sau una lejeră, iar el i-a răspuns scurt: „Lejeră". Marcie a aranjat farfuriile pe bar, în loc să mai aranjeze masa din sufragerie. În scurt timp, erau așezați pe scaune, devorând cina simplă, dar delicioasă.

– Mă tem că nu avem desert, i-a spus ea, în timp ce el punea deoparte farfuria goală, dar îți dau voie să umbli la rezerva mea de prăjituri cu ciocolată. Vezi că pe masa din bucătărie e o cutie.

S-a auzit țârâitul telefonului – ea așezase receptorul în furcă în momentul în care coborâse din dormitor. În timp ce se îndrepta spre telefon, i-a strigat peste umăr:

– Ar trebui să apreciezi privilegiul de care te bucuri, domnule Tyler. Să nu crezi că împart prăjiturile astea chiar aşa, cu oricine... Alo?

Zâmbea încă spre Chase când şi-a dus receptorul la ureche. El a observat cum zâmbetul i se topeşte imediat după ce şi-a salutat interlocutorul. S-a întors grăbită cu spatele la Chase, care, dintr-o mişcare, şi-a aruncat şervetul pe bar şi din trei paşi a parcurs distanţa care îi despărţea.

Înainte să apuce să-i smulgă receptorul din mână, ea l-a pus înapoi în furcă, apăsându-l cu ambele mâini şi lăsându-şi toată greutatea corpului pe telefon, de parcă ar fi vrut să pună un capac peste o ladă plină cu ceva murdar.

A rămas cu capul plecat şi cu faţa întoarsă spre perete, probabil din cauza jenei care o cuprinsese. Nu era chiar atât de indiferentă faţă de situaţia asta, oricât încerca să ascundă. În mod evident era supărată. Faţa ei căpătase o tentă palidă, lipsită de culoare.

– El a fost?

– Da.

– Aceleaşi porcării?

– Nu chiar.

Obrajii i s-au colorat din nou, înroşindu-se din ce în ce mai tare.

– De data asta, în loc să-mi spună ce ar vrea să-mi facă, ... ăăă... mi-a zis ce voia să-mi fac... ăăă... eu însămi... pentru a-l distra.

– Pervers nenorocit!

Chase, la fel ca fratele lui, fusese educat să respecte femeile. Părinţii le insuflaseră un soi de cavalerism şi de responsabilitate din punct de vedere sexual. Chiar şi în timpul celor mai întunecate beţii, Chase avusese grijă să-şi ia toate măsurile de precauţie cu femeile cu care se culcase. Nu profitase niciodată de o femeie care îl refuzase sau care îi primise avansurile cu reticenţă.

Pe vremuri, când nici unul din ei nu era căsătorit, atât el, cât şi Lucky avuseseră o grămadă de femei, dar toate aleseseră de bună voie să meargă cu ei. Nu au fost niciodată puşi în situaţia de a-şi impune voinţa, dar, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia, nu ar fi procedat aşa. Tatăl lor îi învăţase că „nu" înseamnă „nu" atunci când e rostit de o doamnă. Un gentleman nu abuzează niciodată de o femeie, indiferent de situaţie.

Conform principiilor lui Chase, pornografia prin telefon era un abuz, şi faptul că Marcie era supusă la aşa ceva l-a înfuriat. Era cu totul altceva decât cuvintele rostite în pat, când şopteşti vorbe deocheate în urechea unei iubite, pentru a-i intensifica plăcerea. Să auzi astfel de cuvinte la telefon, din gura unui străin fără chip, era sinistru şi înspăimântător. O înţelegea de ce se făcuse albă de frică şi de repulsie.

– Porcării d-astea eşti tu forţată să asculţi? a întrebat-o pe Marcie.

Ea a clătinat din cap şi s-a întors în bucătărie. El a prins-o de braţ şi a întors-o spre el.

– De cât timp?

– De câteva luni, i-a răspuns pe un ton calm.

– N-ar trebui să te resemnezi cu aşa ceva. Schimbă-ţi numărul. Lasă-l pe Pat să-ţi urmărească telefoanele.

Era atât de prins în discursul lui, încât la început nu a realizat că încă o ţinea de braţ şi că o trăsese spre el atât de mult, încât trupurile lor se atingeau. Când şi-a dat seama, i-a eliberat imediat braţul şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

Şi-a dres zgomotos glasul şi a continuat, încercând să fie cât mai autoritar:

– Eu... ăăă... pur şi simplu cred că ar trebui să faci ceva pe tema asta.

Ea s-a întors la bar şi a început să strângă farfuriile.

– Am crezut că, dacă voi continua să îi închid, după o vreme se va descuraja şi va înceta să mai sune.

– Se pare că nu.

– Într-adevăr, se pare că nu.

Ea a pus un morman de vase murdare pe blatul din bucătărie şi a dat drumul la robinetul de apă caldă.

– N-ai luat prăjituri. Te rog, serveşte-te singur.

– Nu vreau nici o prăjitură, a zis el iritat.

Din motive pe care nici el nu le înţelegea prea bine, era furios pe ea pentru nepăsarea cu care îşi ignora hărţuitorul.

– Atunci, fă mai bine o cafea cât timp aşez eu vasele în maşina de spălat, i-a sugerat. Pachetul de cafea e în frigider şi uite acolo aparatul.

A arătat spre colțul bufetului. Chase a luat sugestia ei ca atare – era momentul să încheie discuția despre tipul care o suna. În mod evident, nu voia să mai discute despre asta. Fie îi era prea frică și prea rușine să continue conversația, fie, la naiba, poate se excita ascultând porcării la telefon.

Până la urmă, era o tipă care locuia singură, fără nici un prieten în decor. Cel puțin, nici unul de care el să fi auzit sau măcar să fi văzut vreo urmă lăsată de un asemenea personaj. Singurul bărbat despre care îi vorbise era tipul din Houston, fostul ei logodnic. Poate că telefoanele astea erau modul ei secret, lipsit de implicare, de a se excita. Și dacă era așa, atunci el de ce dracu' se mai stresa?

A pus cafeaua în aparat și i-a dat drumul. Când ea a terminat de așezat vasele în mașina de spălat, cafeaua era gata. Marcie a aranjat cestile cu cafea proaspătă pe o tavă, alături de o farfurie plină cu prăjituri, și l-a rugat pe Chase să o ducă în sufragerie. Și-au reluat locurile lângă șemineu. Chase a mai aruncat niște lemne pe foc înainte de a mânca rapid două prăjituri la cafea.

– Cum merg treburile la compania de foraj Tyler?

El i-a aruncat o privire scurtă.

– Ești o femeie de afaceri inteligentă, Marcie. Cred că știi mai bine ca oricine care-i situația financiară în oraș. Să înțeleg că asta-i modalitatea ta plină de tact de a mă întreba cât mai rezistăm până să ne declarăm faliți?

– Nu încercam să-mi bag nasul. Sincer.

– Nu contează, a spus el ridicând din umeri, filozofic. E prea târziu pentru mândrie. Nu mai e mult și situația noastră financiară va fi o chestiune de notorietate publică.

– E chiar atât de grav?

– Mă tem că da.

Chase a privit absent flăcările din șemineu și, fără să-și dea seama, a mai luat o prăjitură.

– Nu reușim să mai încheiem afaceri noi. Banca și-a pierdut răbdarea și vrea să restituim împrumutul pe care l-am făcut acum doi ani, când piața a avut prima cădere. Au fost, oricum, destul de generoși cu noi că ne-au așteptat până acum. Timpul nostru însă a expirat. Lucky a făcut tot ce i-a stat în putință, fără să aibă nici un ajutor din partea mea, a adăugat el, cu amărăciune în glas. Acum doi ani, încercam să găsim o modalitate de a ne diversifica

afacerile, măcar pentru o vreme, până şi-ar fi revenit piaţa, dar n-am reuşit să găsim vreo soluţie fezabilă. Apoi, Tanya a murit şi...

A ridicat iar din umeri. Restul nu mai avea nevoie de nici o explicaţie.

– Chase.

El şi-a ridicat ochii spre ea. Marcie îşi plimba vârfurile degetelor pe marginea ceştii de cafea. Când i-a simţit privirea aţintită asupra ei, s-a uitat fix în ochii lui.

– Dă-mi voie să bag nişte bani în compania voastră.

El s-a holbat la ea câteva secunde, apoi a izbucnit într-un râs aspru, nervos.

– Eu te credeam o femeie de afaceri inteligentă. Pentru ce naiba ai face un lucru atât de stupid ca ăsta?

– Pentru că eu, una, cred în tine şi în Lucky. Amândoi aveţi resurse, sunteţi inteligenţi, munciţi mult. Până la urmă, veţi găsi o cale să vă puneţi afacerea pe linia de plutire. Şi atunci, eu voi culege un profit uriaş de pe urma investiţiei mele.

Înainte ca ea să apuce să-şi termine fraza, el a început să clatine hotărât din cap.

– N-aş putea să te las să faci aşa ceva, Marcie. Ar fi ca şi când aş lua de pomană, şi n-am coborât încă atât de jos. Ne mai permitem un strop de mândrie în momentul de faţă. În plus, dacă ne-am fi dorit un partener, am fi luat în calcul varianta asta mai demult. Am avut chiar şi oferte, dar le-am refuzat întotdeauna. Bunicul meu a început afacerea asta pe la mijlocul anilor '30, în perioada în care economia înflorea. Tatăl meu a preluat ştafeta. Noi suntem cea de-a treia generaţie. Compania de foraj Tyler este o afacere de familie, şi nu avem de gând să schimbăm lucrurile.

– Înţeleg, a spus ea cu o voce caldă, liniştită.

– Chiar apreciez oferta ta, dar nu o pot accepta sub nici o formă.

– Ar fi totuşi o variantă.

Ochii ei albaştri, în care se citea hotărârea, s-au intersectat cu ai lui.

– Ai putea să te însori cu mine.

Capitolul 6

Lucky a aşezat receptorul telefonului în furcă şi i-a spus soţiei lui:

– Nu răspunde nici acum.

Din pragul uşii care făcea legătura între baie şi dormitorul lor, Devon a încercat să îl liniştească:

– Asta nu înseamnă că s-a evaporat din nou.

– În schimb, ar putea însemna că a ieşit în oraş, să se facă iar criţă.

– Nu neapărat.

– Nu *neapărat*, dar posibil.

– Nu-i acorzi prea multă încredere fratelui tău mai mare, l-a apostrofat ea cu blândeţe.

– Păi, alege şi tu măcar o singură chestie pe care a făcut-o el în ultimii doi ani şi care să-mi inspire încredere.

Devon s-a răsucit brusc pe călcâiele goale şi a intrat în baie, închizând uşa în urma ei atât de repede, încât era aproape să-şi prindă în ea marginea halatului.

Lucky s-a repezit după ea şi a deschis uşa, dând-o de perete. În loc să fie gata de ceartă, ea şedea la măsuţa din faţa oglinzii, pieptănându-şi liniştită părul roşcat-închis. Drăgălăşenia ei i-a potolit imediat mânia.

Era expertă în a-l scoate din sărite şi a-l potoli, chestii pe care le putea face instantaneu şi cu o eficienţă nemaiîntâlnită. Schimbările ei de ritm veneau întotdeauna pe neaşteptate. Spontaneitatea ei îi făcea lui Lucky viaţa interesantă, acesta fiind unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de ea. Caracterul imprevizibil al lui Devon funcţiona ca un magnet pentru temperamentul lui.

O iubea nebunește, dar nu suporta ca ea să aibă dreptate. Și, de data asta, avea.

– A fost nasol ce-am zis, așa-i?

– Hmm, a replicat ea.

Ăsta era un alt lucru care îi plăcea la Devon – nu-i scotea ochii atunci când avea dreptate.

– Lucky, el chiar s-a întors acasă.

– Adus cu forța.

– Oricum, nu cred că i-a fost ușor.

– Nu prea își ținea coada între picioare, din câte am observat.

– Nu? Eu cred că toată mormăiala aia pe care a scos-o din el nu era decât o fațadă, ca să nu vedem cât de încurcat era de bucuria pe care simțit-o văzându-se iar acasă, înconjurat de oamenii care-l iubesc.

– Poate, a acceptat Lucky.

– A venit azi la birou și s-a interesat de afaceri.

– Da, dar poate fi un fals interes.

– Posibil, dar nu cred.

Devon și-a așezat peria de păr pe măsuță și a desfăcut o cutie cu cremă de noapte. Și-a întins brațul și a început să-și întindă pe piele crema parfumată.

– Cred că, până la proba contrarie, ar trebui să-i acordăm lui Chase puțină încredere. Poate că, în sfârșit, începe să se vindece.

– Sper să fie așa.

Lucky i-a luat cutiuța din mână, a întins cu degetul în cremă și a început să îi maseze pielea. I-a desprins halatul de pe umeri, apoi i-a dat jos bretelele cămășii de noapte și i-a mângâiat pielea atât de netedă, încât nici nu mai avea nevoie de creme emoliente.

– Mă rog, Laurie e încrezătoare de la întoarcerea lui. Eu mă bucur chiar și pentru atâta lucru.

Devon și-a aplecat încet capul, ridicându-și părul, astfel încât el să-i poată masa gâtul.

– Da, dar mama habar n-are că el a ieșit să se distreze în seara asta.

– Dar nici tu nu știi asta cu siguranță. Ar putea fi oriunde.

– Nu-i chiar genul de seară în care să pleci la plimbare cu mașina.

– Ei, și chiar dacă s-a dus să se distreze, e adult vaccinat, responsabil pentru faptele sale.

Și-a ridicat privirea spre el, suprinzându-și reflexia în oglindă.

– Exact cum erai şi tu.

– Îhm, a mormăit el.

Atenţia lui Lucky fusese distrasă de imaginea din oglindă a atrăgătoarei sale soţii. Decolteul cămăşii de noapte i se oprise chiar deasupra sfârcurilor. Cu o mişcare a mâinii, i-a înlăturat cămaşa, care a căzut în poala ei, lăsându-i ambii sâni dezgoliţi. Şi-a întins mâinile să-i mângâie, acoperindu-i, ridicându-i, mângâindu-i şi masându-i. Când atingerea sa a început să-şi facă efectul, trupul lui s-a umplut de dorinţă.

– Ce-a zis doctorul azi? a întrebat-o el cu voce blândă.

– Suntem bine, şi eu, şi copilul, i-a răspuns ea, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet dulce, de madonă. Sunt în cinci luni.

– Cât crezi că mai putem păstra secretul?

Palmele lui s-au mişcat de-a lungul abdomenului ei bombat.

– Nu mult. Dacă Laurie n-ar fi fost atât de preocupată de Chase, mai mult ca sigur ar fi observat că mi s-a îngroşat talia.

– Mama şi Sage vor face urât că nu le-am anunţat imediat ce-am aflat.

– Probabil, dar eu sunt de părere că am procedat bine aşa. În caz că se întâmpla ceva.

– Slavă Domnului că nu s-a întâmplat nimic.

Şi-a aplecat capul spre ea şi i-a sărutat umărul dezgolit.

– Nu cred că Laurie ar fi putut suporta pierderea unui alt nepot. A fost mai bine c-am amânat să-i dăm vestea până acum, când am scăpat de primejdiile primului trimestru.

– Bine, dar acum eşti deja în al doilea, şi doctorul ţi-a zis că nu se aşteaptă la vreo complicaţie.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei în imaginea reflectată de oglindă. Ea i-a zâmbit în timp ce mâna lui se plimba peste pântecele ei.

– Vreau să anunţ lumea întreagă că voi fi tată.

– Bine, Lucky, dar gândeşte-te puţin, a zis ea în timp ce zâmbetul a început să-i dispară de pe buze. Acum că Chase s-a întors acasă, poate ar fi mai bine să amânăm puţin momentul.

– Hmm.

Sprâncenele lui s-au unit.

– Înţeleg ce vrei să spui. O să-i fie greu când va afla că aşteptăm primul membru al noii generaţii Tyler.

Devon i-a luat mâna şi i-a sărutat palma.

– Știi cât de mult îmi doresc copilul, dar fericirea îmi este umbrită de câte ori mă gândesc la pruncul care a murit odată cu Tanya.

– Nu te gândi la asta, a șoptit Lucky.

A ridicat-o în picioare, a întors-o spre el și a început să o sărute. S-a dezbrăcat și el și a tras-o mai aproape, lăsând-o să simtă cât de mult o dorea. Ea a oftat cu buzele lipite de ale lui, dându-i de înțeles să nu mai piardă timpul și să o ducă direct în pat.

S-au întins amândoi, unul lângă celălalt. El i-a desfăcut coapsele și a sărutat-o acolo, jos, gustând-o cu vârful limbii. Apoi a început să urce, acoperindu-i trupul cu sărutări, oprindu-se mai întâi cu buzele pe protuberanța abdomenului, și, mai sus, pe sfârcurile întunecate și mărite din cauza sarcinii. A ajuns, în cele din urmă, la gura ei caldă și primitoare și a sărutat-o cu pasiune, în timp ce o pătrundea.

Căsnicia nu le diminuase atracția fizică pe care o nutreau unul față de celălalt. Dimpotrivă, era mai puternică decât oricând. În scurt timp, s-au liniștit, zăcând satisfăcuți pe pat.

Ținând-o strâns în brațe, Lucky i-a mângâiat tandru corpul, acolo unde, ghemuit ca într-un cuib, creștea copilul lui, și a șoptit:

– Având în vedere ce-a pierdut, cum l-aș putea vreodată învinui pe Chase pentru lucrurile pe care le face sau nu le face?

– Nu poți, i-a răspuns ea, bătându-l ușor pe mână. Nu poți decât să ai răbdare până va găsi un leac care să-i aline durerea din inimă.

– Dacă o exista așa ceva.

Vocea lui nu era prea optimistă.

Devon s-a întors spre el și i-a spus pe tonul ei încăpățânat, atât de drag lui:

– Ah, ba eu cred că există.

Chase și-a recăpătat, în cele din urmă, glasul. Privirea neîncrezătoare îi era în continuare fixată asupra gazdei sale.

– Cum?

– Vrei să mă faci să repet? l-a întrebat Marcie. Bine. Am zis că poți să-ți salvezi afacerea *și* să o menții în familie dacă te căsătorești cu mine. Pentru că atunci, ce-i al meu va fi și al tău.

El a pus înapoi în farfurie prăjitura din care mușcase mai devreme, și-a scuturat firimiturile rămase pe vârfurile degetelor și s-a ridicat. Și-a luat repede haina, s-a îmbrăcat cu ea și a pornit spre ușă.

– Nu crezi că merită măcar să discutăm despre asta? l-a întrebat Marcie, mergând în urma lui.

– Nu.

L-a ajuns din urmă chiar înainte ca el să pună mâna pe clanță, proptindu-și corpul zvelt între el și ieșire.

– Chase, te rog. Dacă am avut curajul să sugerez așa ceva, ar trebui să găsești și tu curajul de a discuta măcar despre asta.

– De ce să-mi pierd timpul și să ți-l irosesc și pe al tău?

– Nu cred că o discuție despre viitorul meu este o pierdere de timp.

El și-a lovit mănușile de podul palmei, încercând din răsputeri să găsească o cale de scăpare din situația în care se afla, fără să-i rănească ei sentimentele.

– Marcie, nu știu ce te-a apucat să-mi propui o asemenea grozăvie. Nu-mi imaginez ce-ai avut în cap. Aș vrea să cred că ai glumit.

– N-am glumit deloc. Am vorbit serios.

– Atunci, nu-mi lași altă variantă decât să îți răspund: „Nu, mulțumesc".

– Fără ca măcar să discutăm?

– Absolut. Nici nu merită să vorbim despre asta.

– Nu sunt de acord. Să nu crezi că mă fâțâi de colo-colo, cerându-i în căsătorie pe toți indivizii liberi pe care îi întâlnesc. Dacă n-aș fi crezut că e o idee fezabilă, n-aș fi pomenit niciodată despre așa ceva.

– Păi tocmai, că *nu este* o idee fezabilă.

– De ce nu?

– La naiba! a murmurat el, cuprins de exasperare. Mă forțezi să fiu rău.

– Dacă ai ceva de zis, nu te stresa cu privire la sentimentele mele. Ți-am spus și ieri că sunt destul de tare când vine vorba despre insulte. Pur și simplu, nu mă afectează.

– Bine, a zis el, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul, fără să o slăbească din ochi. O să ți-o spun direct. Nu vreau să mă mai însor. Niciodată.

– De ce?

– Pentru că am avut deja o soție. Am avut un copil. I-am pierdut pe amândoi. Nimeni nu o poate înlocui pe Tanya. Și, pe lângă toate astea, nici măcar nu te iubesc.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-i iau locul Tanyei. Şi, oricum, nici nu mi-aş dori aşa ceva. Suntem două persoane complet diferite. Şi fii sigur că nu m-am gândit că mă iubeşti, Chase. Oamenii se căsătoresc din diverse motive, dragostea fiind o raritate, după părerea mea.

El a privit-o, blocat.

– Bine, dar de ce dracu' ţi-ai dori aşa ceva? Ştiind că nu te iubesc, că sunt încă îndrăgostit de soţia mea, de ce mi-ai face o asemenea ofertă?

– Pentru că, aşa cum ai subliniat de nenumărate ori în ultimele zile, sunt o fată bătrână. Şi chiar şi acum, în vremurile astea moderne pe care le trăim, indiferent cât de deschişi am ajuns să fim, dacă eşti singur, lumea te consideră un ciudat care, în cele din urmă, ajunge să fie izolat de restul societăţii. Oamenii călătoresc prin viaţă câte doi. M-am săturat să fiu singură.

– Argumentul ăsta nu ţine, Marcie. Ieri mi-ai povestit cum ai fost la un pas de-a te căsători cu un tip, dar ai renunţat în ultimul moment, pentru că nu-l iubeai.

– E adevărat, dar asta s-a întâmplat acum câţiva ani. Aveam pe atunci douăzeci şi ceva de ani.

– Ei şi?

– Ei şi, acum am treizeci şi cinci. O femeie singură la treizeci şi cinci de ani, care e divorţată sau văduvă, nu-i chiar aşa o raritate. Nici măcar un burlac de treizeci şi cinci de ani nu atrage prea multă atenţie. Dar o femeie rămasă nemăritată până la vârsta asta este o fată bătrână, mai ales dacă trăieşte singură şi iese arareori în oraş.

Şi-a lăsat privirea în jos şi a adăugat cu voce firavă:

– Mai ales când e vorba despre Gâsculiţa Johns.

Chase a mormăit încă o înjurătură, regretând că o poreclise astfel. Putea să o contrazică, să-i spună că porecla nu i se mai potrivea, dar ea ar fi crezut că încearcă doar să fie drăguţ cu ea.

– Chase, ştiu că nu sunt o mare frumuseţe. Nu fac parte din categoria femeilor care bântuie, de obicei, fanteziile bărbaţilor, dar pot să îţi ofer ceea ce ai nevoie.

– Bani? a întrebat-o el sarcastic.

– Companie.

– Mai bine ia-ţi un câine.

– Sunt alergică la câini. În plus, vorbim despre nevoile tale, nu despre ale mele, i-a spus ea. Suntem prieteni, nu-i aşa? Ne-am înţeles bine dintotdeauna. Cred că am face o echipă bună.

– Dacă vrei neapărat să faci parte dintr-o echipă, apucă-te de bowling.

Sarcasmul lui nu a descurajat-o.

– Ai avut la dispoziţie un an şi jumătate de hălăduit şi, cu toate că nu vrei să recunoşti, cred că te-ai săturat să fii nomad. Eu pot să-ţi ofer o stabilitate. Am o casă, a zis, desfăcându-şi larg braţele, care îmi place, dar cred că ar fi mult mai bine dacă aş împărţi-o cu cineva.

– Ia-ţi un coleg de cameră.

– Asta şi încercam.

– Mă referam la o femeie.

– N-aş suporta să trăiesc cu o altă femeie.

Lui i-a scăpat un hohot de râs.

– În plus, Dumnezeu ştie ce bârfe s-ar isca în Milton Point despre mine, dacă m-aş muta cu o femeie.

În privinţa asta îi dădea dreptate, pentru că exact aşa ar fi fost. În general, oamenii au mintea îngustă şi caută scandalul chiar şi acolo unde nu este. Tocmai în asta consta problema lui Marcie, iar el nu reprezenta o soluţie.

Totuşi, din cavalerism, a refuzat-o cu blândeţe. Măcar pentru curajul pe care îl arătase, abordând subiectul unei căsnicii cu el. Prespunea că nu i-a fost uşor să deschidă discuţia. Probabil că trebuise să-şi calce peste mândrie ca să facă asta.

– Uite ce e, Marcie...

– O să zici „Nu", nu-i aşa?

El a oftat exasperat.

– Mda. O să zic nu.

Ea şi-a lăsat capul în jos, dar imediat l-a ridicat din nou. În ochii ei se citea o provocare.

– Gândeşte-te doar la propunerea mea, Chase.

– N-am la ce să mă gândesc.

– Compania de foraj Tyler.

El şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a aplecat spre ea.

– Tu nu-ţi dai seama ce faci? Încerci să-ţi cumperi un soţ!

– Dacă eu nu am o problemă cu chestia asta, tu de ce-ai avea? Am o grămadă de bani. Mai mulţi decât îmi trebuie. Ce-am să fac

cu ei? Cui am să-i las? La ce bun că am muncit atât şi am succesul pe care-l am, dacă nu pot împărţi beneficiile cu cineva care are nevoie de ele?

Scuturându-şi mănuşile nervos, el i-a spus:

– Nu e nevoie să cauţi prea mult ca să găseşti pe cineva. Sunt sigur că-s o grămadă de tipi care ar ar da orice pentru o asemenea ofertă.

Ea şi-a pus mâna pe braţul lui.

– Tu despre asta crezi că-i vorba? Crezi că aş vrea să te am sub acoperişul meu, dacă te-ai mulţumi să fii un întreţinut? Nici gând, Chase Tyler! Ştiu că vei continua să munceşti la fel de mult ca până acum. Nu încerc să îţi răpesc masculinitatea sau să-ţi ştirbesc mândria. Dacă aş fi făcut aşa ceva, aş fi lăsat lucrurile la voia întâmplării.

Şi-a îmblânzit tonul vocii.

– Nu vreau să îmbătrânesc singură, Chase. Cred că nici tu nu vrei. Şi, din moment ce nu te poţi căsători din dragoste, poţi foarte bine să te însori pentru bani.

El i-a privit o clipă expresia senină a feţei, apoi a clătinat din cap.

– Marcie, nu sunt bărbatul pe care-l cauţi tu.

– Ba da. Eşti exact ceea ce caut.

– Eu? Un om terminat de viaţă ca mine, un ratat cum sunt eu? Cu temperamentul ăsta nasol pe care-l am? Un falit, ca mine? Ce să faci tu cu unul ca mine? Ţi-aş face viaţa un calvar.

– În seara asta nu mi-ai făcut viaţa un calvar. Mi-a plăcut compania ta.

Deci nu avea de gând să-l lase să scape cu una cu două, nu-i aşa? Singura alternativă pe care o avea era să-i trântească în faţă un „Nu" şi să iasă naibii de acolo.

– Îmi pare rău, Marcie. Răspunsul meu rămâne „Nu".

A deschis uşa în grabă şi a ieşit afară, în furtună. După ore de stat nemişcată, camioneta de-abia s-a mai urnit din loc. În cele din urmă, s-a trezit la viaţă şi a pornit greoi spre casă. Apartamentul era întunecos şi rece.

Chase s-a dezbrăcat, s-a spălat pe dinţi, a luat o pastilă contra durerii şi s-a urcat în pat, cuibărindu-se în cearşafurile reci.

– Auzi, să mă însor cu Gâsculiţa Johns! a murmurat el, bătând de câteva ori în pernă.

Era cea mai absurdă şi mai ridicolă idee pe care o auzise vreodată.

Bine, şi atunci oare de ce nu se prăpădea de râs?

Frate-său a ajuns la el la apartament aproape în zori.

– Salut. Eşti bine?

– Şi de ce n-aş fi? a întrebat Chase supărat.

– Fără un motiv anume. Mă întrebam ce-ţi fac coastele în dimineaţa asta.

– Sunt mai bine. Vrei să intri?

– Mulţumesc.

Lucky a intrat. Chase a închis uşa în urma lui. Deşi Lucky încerca să nu lase să se vadă nimic, Chase şi-a dat seama că se afla sub strictă supraveghere.

– Te-am sunat acasă aseară, de câteva ori, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Mă verifici sau ce?

Lucky a făcut o faţă supărată.

– Am ieşit.

– Da, m-am prins şi eu de asta.

– Am luat cina în oraş.

– A, cina.

Chase n-a mai avut răbdare să continue acel joc de-a v-aţi ascunselea cu fratele lui şi i-a spus:

– Lucky, de ce nu mă întrebi direct?

– Bine, frate, atunci zi-mi şi mie pe unde dracu' ai umblat?

– Am fost la Marcie.

– La Marcie?

– Am trecut pe la ea să-i dau înapoi banii pe care-i datoram pentru factura de la spital şi m-a invitat să rămân la cină.

– Păi, şi dacă asta a fost tot, de ce n-ai zis aşa?

– Pentru că nu te priveşte pe tine ce fac eu.

– Ne-am făcut griji aseară, când am văzut c-ai ieşit în oraş.

– N-am nevoie de dădacă!

– Nu, zău?

Vocile lor se ridicaseră deja la un alt nivel şi acum strigau efectiv unul la celălalt. Temperamentele celor doi fraţi erau la fel de explozive. Nu era nimic nou să strige unul la celălalt. Împăcările,

la fel de rapizi precum certurile, nu reprezentau nici ele ceva ieşit din comun.

Chase a clătinat din cap, râzând pe înfundate.

– Ei, poate că, dacă stau bine să mă gândesc, aş avea nevoie de o dădacă.

– Mai degrabă, *ai avut*. Acum, nu mai e cazul.

– Stai jos.

Lucky s-a trântit pe un fotoliu din sufragerie, faţă în faţă cu fratele lui, şi a deschis imediat discuţia despre problema care îi preocupa pe amândoi:

– Cum a mers ieri întâlnirea de la bancă?

– George Young e un nenorocit şi jumătate.

– Abia acum te-ai prins? l-a întrebat Lucky.

– Îl înţeleg că îşi vrea banii înapoi – nu asta mă deranjează, dar, ştii, afişează expresia aia de om înţelegător, care nu dă bine pe mutra lui ipocrită – iar eu nu pot să înghit chestia asta. Cred că, de fapt, savurează situaţia în care ne aflăm.

– Ştiu ce zici. Pune faţa aia care vrea să zică: „Vai, ce rău îmi pare", iar pe la spate râde şi-şi freacă mâinile.

– Ştii ce mi-ar plăcea să fac? a zis Chase, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se în cot pe genunchi. Mi-ar plăcea să umplu o cutie mare cu monede, ştii, fix suma pe care i-o datorăm, şi să i-o las pe birou.

– Să fiu al naibii, şi eu i-aş face la fel.

Lucky a plescăit din buze a pagubă.

– Asta poate la Paştele Cailor, nu?

Chase se juca nervos cu degetele.

– Ieri, ziceai că am avea nevoie de un miracol ca să ieşim cu bine din situaţia asta.

– Da, ceva trimis direct din ceruri.

Şi-a dres zgomotos glasul.

– Păi, ăăă...

– Ce-ai zice... ăăă... dacă îngerul milei ar arăta ca... ăăă... Marcie Johns?

Lucky n-a zis nimic. În cele din urmă, Chase şi-a ridicat privirea spre fratele său.

– M-ai auzit?

– Da, te-am auzit. Ce vrei să zici?

– Auzi, ai poftă de nişte nişte cafea?

Chase a dat să se ridice.

– Nu. Ce-are Marcie de-a face cu povestea noastră? l-a întrebat Lucky.

– Nimic. Doar că...

Chase a încercat să râdă.

– S-a oferit să ne ajute.

– Pentru Dumnezeu, Chase, asta ne mai lipsea, încă un împrumut de dus în cârcă.

– Păi, ea... ăăă... nu s-a oferit să ne împrumute. Propunerea ei suna mai mult ca o investiție.

– Adică, vrea să cumpere din acțiuni? Să devină partener?

Lucky s-a ridicat de pe scaun și a început să măsoare camera în lung și-n lat.

– Nu vrem un partener, nu-i așa? Doar nu te-ai răzgândit în privința asta?

– Nu.

– Păi, bine atunci, pentru că nici eu nu m-am răzgândit. Bunicul și tata voiau să păstrăm afacerea în familie. Mă mir că Marcie s-a gândit la ipoteza asta. Sigur, îi apreciez intenția, dar sper că i-ai explicat că nu vrem ca cineva din afara familiei să ia parte la afacerea noastră.

– Da, i-am explicat, dar...

– Ia stai puțin! a strigat Lucky, întorcându-se brusc. Doar nu se gândește să ne ia afacerea cu forța? Te pomenești că o să plătească banca și c-o să ne trezim cu ea aici, fie că ne convine sau nu. Frate, nici nu mi-a trecut prin minte că ar fi în stare de așa ceva.

– Nici lui Marcie. Sau, cel puțin, nu cred să fie așa, a zis Chase. Oricum, nu asta a propus.

Cu mâinile în șolduri, Lucky s-a întors spre fratele său.

– Bine, atunci, ce anume ți-a propus mai exact?

Nu mai avea cale de întors, trebuia să-i spună lui Lucky adevărul. S-a gândit că, dacă Marcie a putut să fie atât de directă, atunci și el ar trebui să poată fi la fel.

– Mi-a propus să ne căsătorim.

– Mă scuzi, dar... Ce-ai zis?

– Să ne căsătorim!

– Cine?

– Eu cu ea, a răspuns el iritat. Tu despre cine naiba crezi că vorbesc?

– Nu știu ce să mai cred.

– Păi, asta e, m-a cerut în căsătorie.

– Marcie Johns te-a cerut în căsătorie pe tine?

– Păi, nu asta ți-am zis adineauri? a urlat Chase.

– Nu-mi vine să cred una ca asta!

– Ba să crezi.

Lucky s-a holbat uluit la fratele lui. Apoi și-a mijit ochii plini de suspiciune.

– Ia stai puțin. Tu unde erai în momentul ăla? Ce făceați voi acolo?

– Nimic din ce crezi tu că făceam. Beam cafea și mâncam niște prăjituri cu ciocolată.

– Nu făceați...

– Nu!

Lucky s-a lăsat din nou în fotoliu. A urmat un lung moment de tăcere, timp în care Lucky s-a holbat la Chase, iar Chase a încercat din răsputeri să-i evite privirea.

– Vorbea serios?

– Așa mi s-a părut.

– Să fiu al naibii! a mormăit Lucky, în continuare descumpănit.

– Părea să-și fi pregătit toate argumentele. Prietenie, stabilitate, chestii d-astea. Și, bineînțeles... ăăă... banii.

Lucky și-a scuturat capul uimit, apoi a izbucnit în râs.

– Nu-mi vine să cred. Chiar ți-a oferit bani ca să te însori cu ea?

– Păi, într-un fel, da. Ceva de genul ăsta.

– Îți vine să crezi una ca asta? Am auzit că e de fier când vine vorba despre afaceri, dar cine s-ar fi gândit la una ca asta? Ce i-ai zis? Adică – s-a oprit și i-a făcut semn cu ochiul – presupun că ai zis „Nu".

– Mda, exact asta am zis.

Acum, Chase a fost cel care s-a ridicat și a început să străbată în lung și-n lat încăperea. Fără să își dea seama de ce, râsul lui Lucky îl iritase. Brusc, a simțit nevoia să apere și să justifice cumva propunerea lui Marcie.

– N-ar trebui să faci mișto de ea, a zis el, prost dispus. A fost nevoie de mai mult curaj să facă asta decât dacă s-ar fi dezbrăcat în fața mea.

Lucky l-a înșfăcat pe frate-său de braț și s-a ridicat în picioare, la înălțimea lui.

– Chase, nu poţi să te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti.

Chase a întâlnit privirea neîncrezătoare a lui Lucky şi a rămas şi el surprins când s-a auzit spunând:

– E o cale de ieşire din dezastrul în care ne aflăm.

Lucky l-a privit o clipă fără să scoată un cuvânt, după care a reacţionat în stilul lui caracteristic, ieşindu-şi din fire. Şi-a împins capul înainte până când a ajuns nas în nas cu Chase.

– Tu ai înnebunit de tot? Ai băut atâta whisky în ultima vreme, încât ţi s-a murat creieraşul? Sau ţi se trage de la lovitura pe care ţi-a aplicat-o taurul ăla? Văd că ţi-a cam vătămat materia cenuşie.

– Ce-i asta, o întrebare cu mai multe răspunsuri posibile?

– Eu nu glumesc!

– Nici eu! Chase s-a eliberat din strânsoarea lui Lucky şi s-a îndepărtat de el. Gândeşte-te şi tu. Zi-mi măcar un lucru productiv, unul singur, pe care să-l fi făcut de la moartea Tanyei. Vezi, nu eşti în stare. Nimeni nu poate. Ai recunoscut şi tu singur. Lipsa mea de iniţiativă a adus familia la faliment.

– Toată situaţia asta nu are nimic de-a face cu viaţa ta personală, a strigat Lucky. Sau cu lipsa ta de iniţiativă, sau cu orice altceva în afară de declinul pieţei petroliere.

– Da, dar oricum eu sunt cel mai în vârstă, a replicat Chase, bătându-se cu arătătorul în piept de câteva ori. Pe umerii mei cade responsabilitatea, Lucky. Şi, dacă firma se duce de râpă, o să o am pe conştiinţă tot restul vieţii. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să previn dezastrul ăsta.

– Şi-ai merge atât de departe încât să te însori cu o femeie pe care n-o iubeşti?

– Da. Aş merge până acolo.

– Acum doi ani, când voiam să mă însor cu Susan Young ca să salvez familia de la necaz şi ruină, nu m-ai lăsat s-o fac. Tu crezi că eu te-aş lăsa să faci un pas atât de prostesc?

– Tu n-ai nimic de zis în privinţa asta.

Brusc, şi-a dat seama că se lupta din răsputeri să susţină planul lui Marcie. De când făcea el asta? Probabil că, în mod inconştient, se gândise la ideea asta întreaga noapte. Cu puţin timp înainte să se trezească, a decis că propunerea ei nu era chiar atât de puţin fezabilă pe cât crezuse el la început.

Lucky a început să înjure, scoţând din el o întreagă gamă de obscenităţi.

– Chase, tu nici măcar nu ai trecut peste cele întâmplate cu Tanya. Cum poţi lua în calcul ideea de a te implica într-o relaţie cu o altă femeie?

– Dar nici nu trebuie să mă implic. Cel puţin, nu emoţional. Marcie e conştientă de asta. Ştie că încă o iubesc pe Tanya. Ea nu vrea altceva decât o simplă relaţie de camaraderie.

– Ei, pe naiba. Nici o femeie nu e interesată de camaraderie.

– Ba Marcie chiar e. Nu e genul romantic.

– Bine, şi de ce, mă rog frumos, crezi că e aşa? Îţi spun eu de ce. Pentru că-i o fată bătrână care, în disperare de cauză, a decis să-şi cumpere un soţ.

– Ba nu-i o fată bătrână.

Cuvintele lui Lucky l-au înfuriat peste măsură pe Chase, deşi erau aceleaşi vorbe pe care, cu douăsprezece ore în urmă, el însuşi le gândise.

– Nu-i uşor pentru o femeie de succes cum e Marcie să găsească un bărbat care să nu se simtă intimidat de succesul ei.

Argumentul acela tocmai i se ivise în minte şi a fost deosebit de mulţumit de el.

– Bine, hai să lăsăm asta deocamdată, a zis Lucky, şi să ne gândim mai bine la următorul lucru: probabil că, pe lângă soţ, ea îşi cumpără şi o cale de a-şi curăţa conştiinţa. Nu uita că ea era la volan când iubita ta soţie a fost ucisă.

Chipul lui Chase s-a albit de furie. Ochii lui de culoarea metalului au căpătat o nuanţă rece, ca de ardezie.

– Accidentul nu s-a produs din vina lui Marcie.

– Chase, eu ştiu asta, a zis Lucky, pe un ton răbdător. Şi tu ştii asta. Toată lumea ştie. Dar crezi că *ea* ştie? Crezi că s-a împăcat cu cele întâmplate? Sau poate încearcă să facă un act de caritate pentru a-şi uşura povara vinovăţiei, deşi e o vinovăţie pe care singură şi-o atribuie, fără să aibă un fundament real.

Chase a rumegat ideea câteva clipe, înainte de a vorbi din nou:

– Ei, şi ce dacă face asta? Tot vom avea de câştigat amândoi din căsnicia asta. Fiecare va obţine ce vrea. Compania de foraj Tyler va ieşi din faliment, iar Marcie se va alege cu un soţ şi o conştiinţă curată.

Lucky şi-a ridicat mâinile într-un gest deznădăjduit şi le-a lăsat apoi să cadă zgomos peste coapse.

– Chase, ţie măcar îţi place de femeia asta?

– Da, foarte mult, a răspuns el cu toată sinceritatea. Suntem prieteni buni de când ne ştim.

– Prieteni buni. Minunat.

Dezgustul lui Lucky era vizibil.

– Vrei să te culci cu ea?

– Nu m-am gândit încă la asta.

– Ai face bine să te gândeşti. Eu sunt sigur că ea s-a gândit. Sunt destul de convins că sexul face parte din târgul pe care ţi l-a propus.

Lucky s-a folosit de tăcerea lui Chase pentru a-şi termina ideea:

– Una e să te culci cu o târfă o noapte şi apoi să mergi mai departe, şi alta e să te culci cu cineva cu care trebuie să iei micul dejun în fiecare zi.

– Mulţumesc pentru lecţia în materie de femei, frăţioare, a spus Chase, râzând. O să mă gândesc la ce mi-ai spus, în cazul în care o să am vreodată nevoie de sfaturile tale.

– La naiba, Chase, nu încerc decât să te fac să gândeşti povestea asta în profunzime. O să plăteşti împrumutul bancar imediat, dar o să rămâi cu Marcie pentru tot restul vieţii. Asta dacă nu cumva plănuieşti să-i dai papucii imediat după ce-şi va fi ţinut partea ei de promisiune.

– N-aş face niciodată aşa ceva!

– Dar ai zis că încă o mai iubeşti pe Tanya.

– Aşa e.

– Deci, de fiecare dată când o să te culci cu Marcie, o vei face din obligaţie sau, mai rău, din milă. Îţi vei face şi tu pomană...

– Dacă te pune naiba să termini fraza asta, o să-ţi trag o mamă de bătaie de-o să mă pomeneşti.

Arătătorul lui Chase se ridicase ţeapăn şi ameninţător spre buzele lui Lucky.

– Nu vorbi aşa despre ea.

Lucky s-a dat înapoi, uitându-se înmărmurit la fratele său.

– Chase, îi iei apărarea. Asta înseamnă că te-ai hotărât deja, nu-i aşa?

În momentul acela, Chase şi-a dat şi el seama că aşa era – se hotărâse.

Capitolul 7

– Mulţumesc că ai venit, Pat.

Laurie Tyler l-a condus pe şeriful Pat Bush în bucătărie. El era musafirul care intra în casă pe uşa din spate. Laurie s-ar fi supărat dacă el şi-ar fi făcut apariţia la intrarea principală şi ar fi sunat la sonerie. Pat le fusese un prieten de nădejde, atât ei, cât şi lui Bud, chiar de la începutul căsniciei lor. Bud murise în urmă cu câţiva ani, de cancer, iar Pat rămăsese în continuare prieten de familie. La vremuri de nevoie te puteai bizui pe el. Ca şi acum.

– Ce se întâmplă? Păreai supărată când m-ai sunat.

Şi-a aşezat pălăria Stetson maro pe masa din bucătărie şi şi-a dat jos haina de la uniformă, aranjând-o pe spătarul unui scaun, după care a luat loc la masă. Laurie i-a adus o cană cu cafea.

– Mulţumesc. Ce se întâmplă, Laurie?

– Chase se însoară.

Pat îşi dusese deja cana spre buze. Anunţul ei l-a făcut să tresară. Şi-a fript limba cu cafeaua fierbinte.

– Se însoară! a exclamat el.

– Ai auzit bine. Pat, sunt aşa de supărată, că nici nu ştiu ce să mai fac.

– Cu cine se însoară? Vreo profitoare care-l vrăjeşte că i-a făcut un copil sau ceva de genul ăsta?

– Nu, nu, nici pe departe, a zis Laurie, clătinând din cap cu tristeţe.

Avea părul încărunţit. Blondul de pe vremuri fusese îmblânzit într-o nuanţă de bej, iar ici-colo se zăreau firele albe. Îl purta scurt, coafat modern. Îi dădeai uşor cu zece ani mai puţin decât avea în realitate. Silueta ei zveltă era invidiată de femeile de vârsta ei, iar ochii albaştri îi rămăseseră la fel de vioi şi plini de viaţă.

Acum însă erau umbriți de grijile pe care și le făcea pentru fiul ei cel mare.

– Se însoară cu Marcie Johns.

Dezvăluirile uluitoare veneau atât de repede una după alta, încât devenise riscant să încerce să-și termine de băut cafeaua. Pat a lăsat ceașca pe masă.

– Marcie Johns, a șoptit el. Să fiu al naibii! Ca să vezi ironia sorții.

– Da, nu-i așa?

– Și cum s-a ajuns la asta?

Laurie i-a povestit tot ce știa și ea, începând cu episodul în care Marcie l-a adus cu mașina acasă pe Chase, din Forth Worth, după ce fusese rănit, și terminând cu anunțul pe care Chase îl făcuse prin telefon, ceva mai devreme, când o informase că urmează să se însoare.

– Mi-a spus că au decis să se căsătorească poimâine, la cabinetul judecătorului Walker. Mi-a zis să-i spun lui Sage să rămână în oraș, dacă vrea să fie prezentă – asta în cazul în care își va permite să lipsească de la cursuri. Mi-a mai spus că părinții lui Marcie intenționează să vină din Houston, pentru a fi de față la ceremonie. Își făceau griji din cauza șoselei – se întrebau dacă se poate circula pe porțiunea asta dintre orașe.

– Auzi, de șosea îi arde lui! Pune la cale să se însoare acum, când abia a ieșit din bețiile în care s-a tot aruncat de vreo doi ani încoace, de la moartea soției, și el își face griji din cauza șoselei?

– Asta ziceam și eu, a spus Laurie, cu vocea gâtuită de emoție. Nu cred că știe ce face.

Pat și-a șters fața cu mâna lui mare și aspră. Avea o față rotundă, cam dură, dar era considerat un bărbat chipeș. Își păstrase podoaba capilară, deși acum, firele albe se amestecau cu cele castanii.

De-a lungul anilor, zeci de femei din Milton Point oftaseră după el, dar natura muncii lui și devotamentul cu care i se dăruise l-au împiedicat să se căsătorească. În schimb, îi adoptase mai mult sau mai puțin pe copiii din familia Tyler, tratându-i ca și când ar fi fost ai lui. De aceea era la fel de îngrijorat ca Laurie din cauza veștilor despre Chase. Își amintea și acum durerea prin care trecuse tânărul Chase la moartea soției sale.

– Laurie, vrei să vorbesc eu cu el?

– N-ar ajuta la nimic, a zis ea cu glasul plin de durere. Lucky a încercat să-i bage mințile în cap în dimineața asta. Zicea că, pe măsură ce îi dădea mai multe argumente împotriva mariajului cu Marcie, Chase devenea din ce în ce mai încăpățânat și mai convins că așa trebuie să procedeze. Evident că și Sage a avut ceva de spus, când a aflat. A trebuit s-o amenințe serios să nu se ia de el. Dumnezeu știe ce i-ar fi ieșit pe gură. Nimeni nu e încântat de povestea asta, dar nici nu vreau să se iște o ruptură în familie, taman acum, când Chase s-a întors în sfârșit acasă. Ar putea să se îndepărteze definitiv de noi.

Ochii i s-au înecat în lacrimi.

Pat s-a întins peste masă și i-a acoperit mâna cu a lui.

– Nu știam că Chase o cunoaște așa de bine pe domnișoara Johns.

Laurie și-a șters lacrimile cu un șervețel.

– Au fost colegi de clasă. Nu s-au mai văzut de la sfârșitul liceului, fiindcă părinții ei s-au mutat în Houston. Chase nu a mai luat legătura cu ea până în momentul în care Tanya a început să caute o casă, chiar înainte de a muri. Pat, să nu mă înțelegi greșit. Nu am nimic împotriva lui Marcie. Dimpotrivă, cred că este absolut fermecătoare. A devenit o femeie frumoasă și a rămas la fel de inteligentă cum era înainte. Fața ei drăgălașă s-a încruntat. Tocmai de-asta nu înțeleg de ce s-ar băga în așa ceva.

– Aici, m-ai pierdut.

– Păi, conform spuselor lui Lucky, care m-a sunat imediat după ce-am vorbit cu Chase, Marcie l-a cerut în căsătorie, și nu invers.

– Nu mai spune!

Laurie i-a povestit lui Pat întreaga conversație pe care a avut-o cu Lucky.

– Se însoară cu ea pentru bani, a zis Pat când ea a terminat de vorbit. O face ca să salveze de la faliment compania de foraj Tyler.

– Așa se pare. Tocmai de-asta sunt așa de supărată. Atât eu, cât și Bud, mai mult sau mai puțin conștient, i-am insuflat lui Chase acest simț al responsabilității. El pune totul la inimă, ia asupra lui greutățile tuturor.

– Laurie, așa se întâmplă cu majoritatea copiilor mai mari din familie.

– Ştiu, dar Chase merge până-n pânzele albe. După ce Tanya a fost ucisă, s-a învinovăţit că nu a mers cu ea în după-amiaza aceea, crezând că, dacă ar fi fost de faţă, ea n-ar fi murit.

– Asta-i o nebunie.

– Da, dar aşa funcţionează el. Ia asupra lui problemele celorlalţi. Probabil că acum se simte vinovat că a lăsat baltă toate afacerile familiei, în ultimele optsprezece luni. Am sperat că reîntoarcerea lui acasă va marca un nou început. Nu mă gândeam că lucrurile vor lua întorsătura asta. Se înhamă la ani grei de nefericire, numai pentru a salva afacerea. Şi, pe deasupra, o condamnă şi pe Marcie la o viaţă plină de amărăciune. Nu-mi pot imagina ce o motivează pe ea să procedeze astfel, dar ştiu fără nici o îndoială că Chase este încă îndrăgostit de Tanya. Aşa cum şi eu sunt de Bud. Nu am încetat să-l iubesc nici o clipă, de când a murit.

Pe nesimţite, Pat şi-a retras mâna de pe mâna lui Laurie. A rămas tăcut şi a lăsat-o vreme să plângă, după care a întrebat-o:

– Laurie, ce vrei să fac?

Ea şi-a ridicat privirea şi i-a aruncat un zâmbet înecat în lacrimi.

– Exact ceea ce faci acum. Să mă asculţi. Am nevoie de cineva care să mă asculte. Devon nu s-a simţit prea bine în ultima vreme – ăsta e un alt aspect care mă îngrijorează. Lucky îşi iese din fire imediat, se înfurie şi începe să umble de colo-colo, înjurând în barbă şi strângând din pumni. Sage vorbeşte aiurea şi spune lucruri care mai mult mă supără decât mă ajută. Am nevoie de cineva puternic, cum eşti tu, care să mă asculte.

Zâmbind strengăreşte, Pat s-a frecat pe burtă.

– Da, aşa-s eu. Puternic. Mă bucur să-ţi fiu de folos. Ştii că, înainte să moară Bud, i-am promis să am grijă de copii. Am de gând să-l iau de guler pe Chase şi să-l scutur bine, iar după ce-i vine mintea la cap, o să-i trag o mamă de bătaie. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că ţi-a făcut viaţa un iad lunile astea.

– Probabil că s-ar lua la trântă cu tine.

Ea a oftat uşor.

– Nu mai sunt copii, Pat. Sunt oameni în toată firea. Iau propriile decizii, iar eu nu pot face nimic ca să le schimb, chiar şi atunci când cred că greşesc teribil.

Zâmbetul ei blând a dispărut treptat în timp ce se uita la dragul ei prieten.

– Ah, Pat, oare ce-i în mintea lui Chase, de face una ca asta?

În timp ce aştepta lângă biroul judecătorului Walker, Chase se întreba ce era în mintea lui de făcea una ca asta.

Ultimele două zile fuseseră atât de haotice, încât nu avusese realmente timp să cuprindă toate câte i se întâmplau. Poate că, inconştient, luase decizia atât de repede, pentru a nu avea timp să se gândească prea mult la povestea asta.

La aflarea deciziei lui, Marcie reacţionase cu mai multă stăpânire de sine decât se aşteptase el. La scurt timp după cearta cu Lucky, s-a dus la Marcie, la birou. Esme, îmbrăcată într-o rochie groasă, verde, asortată cu ciorapi de un roşu-aprins, i-a anunţat sosirea. Marcie era în biroul ei, răsfoind o carte plină cu anunţuri imobiliare.

Imediat ce Esme a ieşit din cameră, el i-a zis:

– Marcie, cred că ideea ta de aseară e destul de bună. Hai să ne căsătorim.

Nu se aştepta să se arunce de gâtul lui, să-i acopere faţa cu sărutări fierbinţi şi să-i mulţumească de nu ştiu câte ori, cu ochii înecaţi în lacrimi. Nu se aştepta nici să-i cadă la picioare şi să-i jure fidelitate veşnică, dar se aştepta la puţin mai mult entuziasm decât o strângere de mână.

– Înainte să batem palma, am o clauză pe care vreau să o discutăm.

Pentru o secundă i se păru că Marcie a tresărit, dar putea la fel de bine să fie totul în imaginaţia lui, deoarece chipul ei a rămas calm.

– O să îţi dau înapoi toţi banii pe care îi bagi în compania de foraj Tyler, până la ultimul şfanţ.

– Nu e nevoie.

– Din punctul meu de vedere, este. Şi va fi nevoie de asta inclusiv pentru mariajul pe care suntem pe cale să-l începem. Dacă nu eşti de acord, atunci înţelegerea noastră cade. E posibil să am nevoie de ani buni ca să reuşesc asta, dar îţi vei primi banii înapoi.

– Chase, vor fi banii noştri, dar dacă asta e dorinţa ta, n-am să mă opun.

Au încheiat înţelegerea cu o strângere de mână lipsită complet de orice urmă de romantism, de parcă tocmai ar fi încheiat o afacere. Din acel moment, lucrurile au mers strună. Şi-au anunţat familiile şi au stabilit o dată în calendar. Deşi ar fi putut să aştepte un moment mai bun, Chase a eliberat apartamentul în care locuise cu Tanya încă din ziua în care se căsătoriseră. La câteva săptămâni după moartea ei, familia ei strânsese toate lucrurile pe care Chase nu dorise să le păstreze, aşa că nu a trebuit să mai treacă prin asta. Nu i-a luat mult să-şi împacheteze lucrurile şi să le mute în casa lui Marcie. De fapt, mutarea lui închidea orice portiţă de scăpare - motiv pentru care, probabil, procedase astfel. Nu mai era cale de întoarcere.

În timpul mutării, a fost surprins de un moment jenant.

– Aici e dormitorul meu, i-a spus Marcie, deschizând uşa unei încăperi mari, plăcute. Peretele din spatele patului era tapetat în aceeaşi culoare cu draperiile şi cuvertura de pe pat. Un fotoliu aşezat într-un colţ al camerei era şi el tapiţat cu un material asortat. Dormitorul ei nu arăta la fel de contemporan ca restul casei. Avea o notă feminină, fără a fi încărcat şi pretenţios, o combinaţie plăcută de căldură şi spaţiu larg, aerisit.

Privirea lui s-a îndreptat spre pat şi, preţ de o clipă, s-a simţit prost.

– Unde-i dormitorul meu?

– Acolo.

Ea a arătat spre o uşă închisă, tocmai în celălalt capăt al holului. În camera aceea şi-a lăsat Chase toate lucrurile. Marcie nu-l invitase să împartă camera cu ea, ceea ce l-a făcut să se simtă uşurat. Îl scutise de jena de a o refuza.

Din clipa în care Lucky îl întrebase dacă se va culca cu ea, Chase se gândise mult la subiectul ăsta. Nu i-o ceruse în mod explicit, dar era clar că Marcie se aştepta la o relaţie sexuală. La început, nu-şi putea imagina cum ar fi arătat distrându-se gol cu Gâsculiţa Johns, dar, odată ce s-a obişnuit cu ideea, s-a gândit că n-ar fi chiar aşa de rău.

Era o femeie atrăgătoare. El era un tip cu o viaţă sexuală normală. Din punct de vedere strict pragmatic, şi-a spus că va avea parte de sex ocazional, fără prea multe complicaţii.

Un dormitor comun era însă o intimitate rezervată în exclusivitate soției sale. Și, chiar dacă era pe cale să depună jurămintele legale care aveau s-o învestească pe Marcie cu acest titlu, în inima lui, Tanya avea să rămână soția lui pentru eternitate. Chiar dacă, din când în când, va împărți patul cu Marcie, de dormit va dormi în altă cameră.

Pe lângă mutarea din apartament, a avut de făcut analize de sânge, a trebuit să-și schimbe permisul de conducere, să se abțină din greu să nu-și omoare sora care nu mai tăcea odată din gură și-i tot punea întrebări despre sănătatea lui mentală și, colac peste pupăză, a trebuit să-și cumpere un nou costum de ginere.

Cu puțin noroc, vremea s-a îmbunătățit și socrii lui au ajuns cu o seară mai devreme. I-au invitat pe Marcie, pe el și pe întreaga lui familie la cină, în Country Club din Milton Point. Bieții oameni erau aproape amețiți de bucurie că singura lor fiică se căsătorea, în sfârșit. Păreau atât de ușurați că nu va sfârși fată bătrână, încât Chase s-a simțit jenat pentru Marcie. Erau singurele fețe vesele de la masă.

Spre lauda ei, Laurie a făcut tot posibilul pentru ca atmosfera încordată să fie cât de cât suportabilă. Și Pat Bush a participat la întâlnire, pentru a-și oferi sprijinul moral. Devon, la rândul ei, a susținut conversația ori de câte ori aceasta era pe punctul de a se stinge, dar nervozitatea ei a ieșit, până la urmă, la suprafață, manifestându-se sub forma unei imense pofte de mâncare, care a devenit ținta mai multor glume.

Sub amenințarea cu moartea, Sage și-a păstrat părerile pentru sine. La sfârșitul serii, când o îmbrățișa de noapte bună pe viitoarea ei cumnată, Marcie părea mai degrabă o femeie condamnată la galere decât o mireasă în drum spre altar.

Lucky a reușit să păstreze un limbaj civilizat, dar gândurile i se puteau citi cu ușurință pe chipul posomorât. Era evident că el considera că fratele lui face o greșeală îngrozitoare.

Privind-o pe femeia care îi stătea acum alături, Chase s-a întrebat dacă nu cumva Lucky avea dreptate în privința asta, dar Marcie nu te făcea să-ți fie rușine cu ea. Dimpotrivă, era chiar frumoasă. Se îmbrăcase într-un costum alb, de lână, care părea moale și avea ceva din rochiile de mireasă tradiționale, în ciuda liniei sobre. Avea părul strâns și purta o pălăriuță cu o voaletă

până în dreptul nasului. În spatele acesteia, ochii ei albaştri erau strălucitori şi zâmbitori.

– Eşti nervos? l-a întrebat ea.

– Nu mă simt în largul meu, a spus el. N-am avut timp să dau la modificat haina costumului. Mă cam ţine în spate.

Ea a ridicat mâna şi şi-a trecut-o peste umerii lui.

– Ăsta-i preţul pe care îl plăteşti pentru că eşti aşa lat în umeri.

Chase a tresărit ca din reflex, dar nu era sigur dacă o făcuse din cauza atingerii ei neaşteptate şi atât de familiare din partea unei soţii sau fiindcă secretara a ales tocmai acel moment pentru a-i anunţa că judecătorul era gata să-i primească.

Au intrat pe rând în biroul tăcut, placat cu lemn: mireasa şi mirele, părinţii lui Marcie, toţi cei din familia Tryler şi Pat Bush. Era o adunare sobră.

Gândurile lui Chase zburau înapoi, atrase de mrejele amintirilor, spre frumoasa nuntă din biserica scăldată de lumina lumânărilor, pe care o trăise cu ani în urmă, alături de Tanya. Familia ei numeroasă umpluse primele şiruri de strane. Fusese un moment plin de fericire, deşi ambele mame plânseseră puţin în elegantele batiste de dantelă pe care Tanya le brodase pentru ele.

Nimeni din cei prezenţi nu se îndoise de dragostea lor. Tanya a plutit spre altar în rochia ei albă şi era atât de frumoasă, încât ţi se tăia respiraţia. Îşi juraseră dragoste şi credinţă unul altuia până la moarte...

– Chase, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, o iei în căsătorie pe Marcie Elaine Johns? Să o iubeşti, să o cinsteşti, să o aperi şi să o întreţii pentru tot restul vieţii?

Întrebarea l-a smuls pe Chase din dulcea lui visare şi l-a aruncat înapoi, în prezentul crud. S-a holbat la judecător care, la rândul lui, l-a privit pe Chase cu uimire. Apoi s-a uitat spre chipul lui Marcie, în aşteptare.

– Da.

Judecătorul i-a pus aceeaşi întrebare lui Marcie. Ea a răspuns cu o voce blândă, solemnă. Au făcut schimb de verighete, pe care le cumpăraseră împreună cu o zi în urmă. Judecătorul i-a declarat soţi şi soţie, apoi a spus către Chase:

– Poţi săruta mireasa.

Inima lui Chase stătu în loc.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare. În anul 2007 a fost premiată de Romance Writers of America, iar în 2008 a fost numită „maestru al suspansului" de către International Thriller Writers Association.

Fără să știe, Chase Tyler a fost încă din școala primară marea dragoste a lui Marcie Johns, deși a ales să se însoare cu o altă femeie. Viața a fost bună cu el până în momentul când un tragic accident i-a răpit soția și copilul nenăscut. Copleșit de durere, Chase a pierdut direcția și a devenit un suflet rătăcitor, fără țintă și fără speranță. După doi ani de haos, soarta intervine din nou și o readuce lângă el pe Marcie, prietena care fusese de asemenea implicată în cumplitul accident. Sentimentul de vinovăție atârnă foarte greu asupra tinerei, dar este absolut convinsă că numai puterea dragostei ei îl va scoate pe Chase din abisul în care se cufundase. Este dispusă, așadar, să riște totul într-un plan îndrăzneț de a-i salva afacerea și viața, redându-i totodată puterea de a iubi și de a fi fericit.

„Povestea plină de suspans poartă marca inconfundabilă a senzualității celebrei romancier[illegible]e."
Rave Reviews

Află mai mult pe www.litera.r[illegible]
ISBN 978-606-686-718-[illegible]
9 786066 867184

Alma

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare. În anul 2007 a fost premiată de Romance Writers of America, iar în 2008 a fost numită „maestru al suspansului" de către International Thriller Writers Association.

Fără să știe, Chase Tyler a fost încă din școala primară marea dragoste a lui Marcie Johns, deși a ales să se însoare cu o altă femeie. Viața a fost bună cu el până în momentul când un tragic accident i-a răpit soția și copilul nenăscut. Copleșit de durere, Chase a pierdut direcția și a devenit un suflet rătăcitor, fără țintă și fără speranță. După doi ani de haos, soarta intervine din nou și o readuce lângă el pe Marcie, prietena care fusese de asemenea implicată în cumplitul accident. Sentimentul de vinovăție atârnă foarte greu asupra tinerei, dar este absolut convinsă că numai puterea dragostei ei îl va scoate pe Chase din abisul în care se cufundase. Este dispusă, așadar, să riște totul într-un plan îndrăzneț de a-i salva afacerea și viața, redându-i totodată puterea de a iubi și de a fi fericit.

„Povestea plină de suspan[illegible] poartă marca inconfundabilă a senzualității celebrei romancie[illegible]e."
Rave Reviews

Află mai mult pe
www.litera.r[illegible]
ISBN 978-606-686-718-[illegible]
9 786066 867184

Alma

Sandra Brown

Romantic Suspense

Legile inimii

Alma

SANDRA

#1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

BROWN

Legile inimii

TRILOGIA SUDULUI

Romantic Suspense